

Kovčeg skromnosti

3. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«
Križevci, 2014.

Kovčeg skromnosti

3. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
»Dr. Stjepan Kranjčić«
Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran
Nakladnik: Glas Koncila
Za nakladnika: Ivan Miklenić
Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Ivan Miklenić,
Sonja Tomić, Martina Valec-Rebić
Urednica: Sonja Tomić
Lektorice: Martina Valec-Rebić i Danijela Zagorec
Korektorce: Tanja Baran i Martina Valec-Rebić
Naslovnica: Iva Želimorski, 6. r., Koprivnica
Likovno oblikovanje: Blaženka Matić
Priprema za tisak: Glas Koncila
Tisk: Tiskara Zelina
Naklada: 600 primjeraka

ISBN 978-953-241-426-4
CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 873408.

Kovčeg skromnosti

3. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«

Križevci, travanj 2014.

Iva Želimorski (6. r.), *Skromnost / Obitelj*

Voditelj: Darko Markić

Osnovna škola »Đuro Ester«, Koprivnica

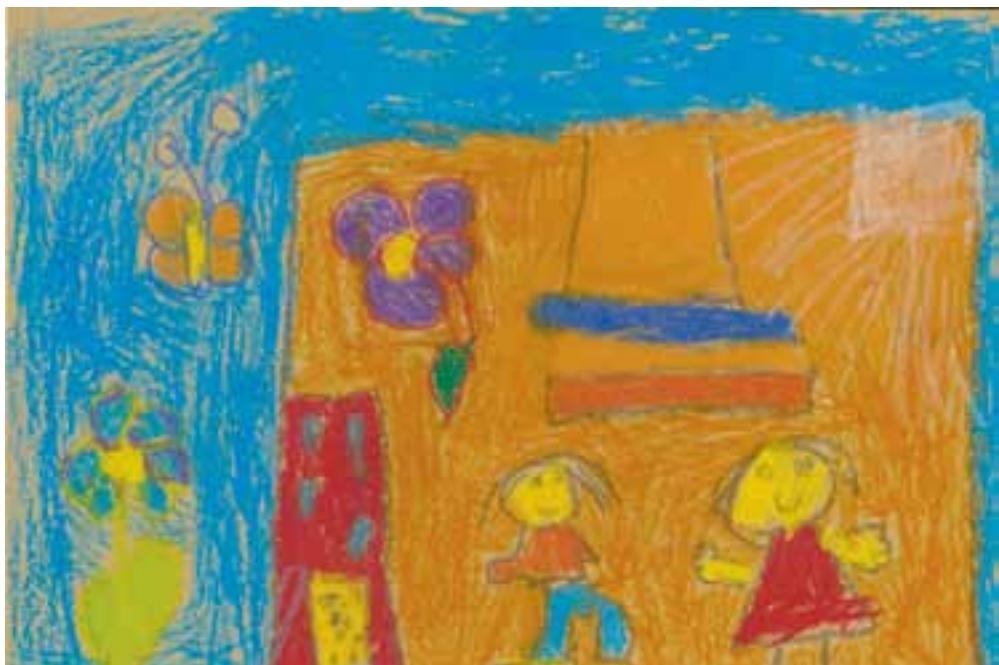

Na natječaj za 3. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić«, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2013., pristiglo je 246 književnih te 104 likovna rada iz ukupno 72 škole iz cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 206 učenika iz 63 škole te 34 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te su pristigle 103 pjesme, 122 prozna rada i 21 igrokaz.

Na likovni natječaj javilo se 89 učenika iz 34 škole te 13 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic, nakon što je pročitalo i pregledalo rade bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 5. travnja 2014. nagrađena biti 23 rada, 14 će književnih radova biti javno izvedeno, a 21 likovni rad bit će izložen na prigodnoj izložbi »Cvijet skromnosti«. Za objavu u ovome zborniku »Kovčeg skromnosti« stručno je povjerenstvo izabralo 59 književnih i 21 likovni rad.

Hana Pintarić (1. r.), Želim biti skromna

Voditeljica: Sanja Marciuš

Osnovna škola Nedelišće, PŠ Pušćine

Sadržaj

Riječ urednice.....	9
Nagrađeni autori i radovi.....	16

Poezija: Buđenje..... 21

1. Petar Fotak: <i>Ja bi štel</i>	23
2. Lucija Kunić: <i>Štela bi</i>	24
3. David Batarelo: <i>Otkrivamo vrline</i>	25
4. Lea Boltek: <i>Skromnost</i>	26
5. Karlo Kokanović: <i>Moja staza</i>	27
6. Lorena Rajković. <i>Skromnost</i>	28
7. Mateja Raljević: <i>Skromni</i>	31
8. Lana Đakmanec: <i>Stare škornje</i>	33
9. Veronika Koprek: <i>Ruke</i>	34
10. Tea Sušac: <i>Buđenje</i>	35
11. Nikola Puhin: <i>Da sam zvijezda</i>	37
12. Dora Šimunec: <i>Skromna pjesma</i>	38
13. Vanessa Žižak: <i>Sjaj</i>	39
14. Maksimiljan Lončarić: <i>Skromnost</i>	40
15. Antonela Ljubas: <i>Slika</i>	41
16. Lucija Maček: <i>Skromnost</i>	42
17. Ema Smolić: <i>Svemirska skromnost</i>	43

Proza: Božji kamenčić 45

1. Maja Krklec: <i>Božićna priča</i>	47
2. Ana Baran: <i>Božji kamenčić</i>	49
3. Maja Brdar: <i>Ocjena</i>	51
4. Lucija Dekanić: <i>Božić koji je donio mir i sreću u moje srce</i>	53
5. Sara Djonaj: <i>Pukotina</i>	55
6. Bruno Jurakić: <i>Susjeda Anda</i>	56
7. Karla Knez: <i>Oscar i njegova skromnost</i>	58
8. Tjaša Desnica: <i>Toliko o skromnosti moje susjede</i>	61
9. Antonio Prašnički: <i>Malo mi za sreću treba</i>	63
10. Marko Špoljarić: <i>Darujmo sebe drugima</i>	65
11. Gabriela Gačić: <i>Moj mali raj</i>	66

12.	Mia Janjatović: <i>Skromnost</i>	68
13.	Luka Bek: <i>Jednostavnost življenja</i>	70
14.	Mirjana Bošnjak: <i>Bogatstvo života</i>	72
15.	Klementina Cvetković: <i>Pismo o...</i>	74
16.	Natalija Đuranec: <i>Iznenadna spoznaja</i>	76
17.	Domagoj Ivković: <i>Skromnost je vrlina koja otvara mnoga vrata</i>	79
18.	Sara Kopričanec: <i>Dimnjakar Saša</i>	81
19.	Mirjana Matučec: <i>Priča iz predgrađa</i>	83
20.	Nikola Puhin: <i>Kovčeg skromnosti</i>	85
21.	Antonela Stanković: <i>Skromnost je svjeća što obasja, oplemeni</i>	91
22.	Dragana Zelić: <i>Obuti ili ne obuti nikeice</i>	92
23.	Alma Bešlagić: <i>Uspomena na majku</i>	94
24.	Karla Blažević: <i>Siromasi posjeduju jedino novac</i>	96
25.	Viktoriјa Cmuk: <i>Izvori Gospodnji</i>	98
26.	Magdalena Gašparić: <i>Veliko srce malog čovjeka</i>	100
27.	Monika Hadrović: <i>Roza, grlice i kruh</i>	102
28.	Rebeka Klaus: <i>Bitno je očima nevidljivo</i>	104
29.	Karla Mrazović: <i>Elizabetina kruna</i>	106
30.	Lorena Mudri: <i>Skromnost</i>	108
31.	Dejana Pacina: <i>Čarolija božićne noći</i>	110
32.	Ana Paloma Puljić: <i>Skromnost</i>	113
33.	Josipa Rošić: <i>Shopping</i>	115
34.	Mihaela Stručić: <i>Moja misija</i>	116
35.	Laura Ulama: <i>Shopping</i>	118
36.	Leonard Vahtarić: <i>Dobar kao kruh</i>	119
37.	Zrinka Zagorec: <i>Posudica</i>	120
38.	Ana Želimorski: <i>Najsjajniji biser</i>	122
	Igrokazi: Božićno čudo	125
1.	Tina Odobašić: <i>Božićno čudo</i>	127
2.	Margareta Klimpak: <i>Zita</i>	131
3.	Karla Koleš: <i>Snaga molitve</i>	137
4.	Sara Koprivica: <i>Što je to skromnost</i>	143

Riječ urednice

Kovčeg skromnosti

Gdjekoji će čitatelj ovoga predgovora zacijelo pomisliti kako sam nepovratno izgubila svoj kovčeg skromnosti (posebice ako pamti završnicu predgovoru zbornika s prvoga natječaja, želju da se zbude, drugi, treći,... pa i onaj susret koji bi se smio okititi pridjevkom »tradicionalan«), no ne mogu, a da već sada ne ustvrdim kako Susreti hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjić« doista i postaju tradicijom! Tako je i ove godine s područja cijele Hrvatske stručnom povjerenstvu pristiglo dvjesto četrdeset i šest literarnih radova (uglavnom pisanih na standardu, a dijelom na dijalektima), tj. sto i tri pjesnička, sto dvadeset i dva prozna te dvadeset i jedan igrokaz. Usto su stigla i sto i četiri likovna rada. Iz svake od triju vrsta nagrađena su tri ponajbolja rada, no za dodatne nagrade i zbornik odabrano je još četrnaest pjesničkih, trideset i pet proznih, jedan igrokaz i osamnaest likovnih radova. Da bi prosudba bila što je više moguće realna, svaki se član stručnoga suda služio ocjenama od jedan do deset. Literarne su radove prosudjivali i ocjenjivali profesorica hrvatskog jezika na KBF-u, urednica za hrvatski jezik u izdavačkoj kući Alfa te autorica čitanaka Nada Babić, urednik dječjega katoličkog časopisa Mak Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora. Likovne su radove ocjenjivali docent na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Predložena, ali nipošto obvezna, tema bila je SKROMNOST. Moglo se, dakle, i očekivati kako će upravo riječ »skromnost« najčešće i biti u naslovu. No ona se ovaj put tek sporadično javlja u raskoši raznolikosti (da spomenem samo neke): »Štela bi«, »Otkrivamo vrline«, »Takav biti«, »Darovi«, »Most«, »Želim«, »Prekrasna zvijezda«, »Idila«, »Poniznost«, »Milosrdno srce«, »Lutka«, »Svatko bi trebao znati«, »A tako je malo potrebno«, »Stare škornje«, »Dobar

je, dobar i ovaj stari«, »Ruke«, »Buđenje«, »Andele moj dragi«, »Ti si odabran«, »Odlazak«, »Sjaj«, »Čuj! «, »Vjerujte mi«, »Imaš svoj san«, »Tva radost«, »Vrata kroz koja pognut moraš ući«, »Savršena osobina«, »Moja staza«, »Kak je to negda bilo«, »Poruka pape Franje«, »Dječak s ulice«, »Pukotina«, »Božji kamenčić«, »Susjeda Anda«, »Tajna je došla i do moga prozora«, »Velika zemlja«, »Kovčeg skromnosti«, »Obuti ili ne obuti *nikeice*«, »Iz svjetla svijeće«, »Dimnjakar Saša«, »Priča iz predgrađa«, »Dragi Jerko!«, »Elizabetina kruna«, »Roza, grlice i kruh«, »Izvori Gospodnji«, »Čarolija božićne noći«, »Posudica«, »Darovi duše«, »Pjesma za Magdalenu«, »Šala mala«, »Prava istina«, »Iphone«, »Zita«... (literarni radovi); »Sreća«, »Alojzije Stepinac«, »Štalica«, »Mrtva priroda«, »Siromaštvo oko nas«, »Ljubičica ispod snijega«, »Tratinčica u gradu«, »Radost«, »Crkva«, »Svijet na dlanu«, »Afrička škola«, »Život na planini«, »Sveti Franjo«, »Ikhthys«, »Cvjetna livada«, »Zlato u štalici«, »Moj tata želi kruh«, »Gospa povratnika«, »Jabuka«, »Josip i Isus u radionici«, »Dolina skromnosti«, »Izgaranje«... (likovni radovi).

Poput gorskog brzaca što se spretno probija među liticama, kroza sve radove provlači se skromnost, ta očaravajuća osobina onoga koji se ne hvali, ne pravi se važan, ne razmeće se, bez pretjeranih je zahtjeva, bez pretenzija na veličinu, na raskoš; osobina jednostavna, obična čovjeka, ali onoga koji posjeduje tek ono nužno, koji živi u oskudici, no ne tavori jer mora, već se odriče jer želi drugom dati, jer je nalik majčinim rukama, koje, kao što pjeva dijete iz šestog razreda, »Ne traže ništa, a daju sve.« I ne samo materijalna dobra, nego i ona koja pune dušu. Tako ne traže za razgovor milo društvo, već traže i nalaze osamljenika pa pričaju, kao što pjeva dijete iz osmog razreda »... s nekim tko je dugo sam« i ne kukaju poslije da im »je upropastio dan.« Štoviše, radosni su, puni sućuti, toliko okrenuti prema drugomu – time i Drugomu! – da, motreći njegovo trpljenje, prešućuju vlastito, baš kao dijete iz šestog razreda kojemu po vjetru i snijegu noge zebu u poderanim čizmama, ali ono...

»Matere o tem ništ ne govorim.

Sam si mislim:

Ona i onak već preveć trpi.«

Neki mladi pjesnici svoja nadahnuća crpe iz šestoga poglavlja Matejeva evanđelja pa tako osmaš nuka čitatelja:

»Gle, ptice lijepe
U skromnosti žive
Njihova su polja
I njive
...

Sve bogatstvo što mi treba
Zvijezde su sa noćnog neba.«

Tu je, dakako, i nezaobilazna simpatija, zaljubljenost, najvjerojatnije prva, stidljiva i čista, očitovana tek skrovitim pogledima i osmjесima, baš kao što veli sedmaš:

»Skroman je smiješak,
koji Hrvoje skriva,
dok kraj njega veselo
prolazi Iva...«

Jedna osmašica pita se je li skromna kad kaže da ne treba novi mobitel, da ne treba i peti par cipela i sama sebi nude odgovor: Čim čovjek pomisli kako je dosegnuo svetost, tom se mišlu od nje udaljio; sa skromnošću je jednako tako – udaljio se od nje onaj koji sebe smatra skromnim. I stoga joj preostaje samo žarka molitva: »Dragi moj Bože, nauč me skromnosti!«

Jedna od najteže savladivih prepreka zasigurno je vid skromnosti, koji dominikanac fra Girolamo Savonarola naziva nutarnjom i vanjskom jednostavnošću. Što netko postaje sličniji Bogu, to je jednostavniji, veli Savonarola, baš kao što biva s čovjekom koji se sve više približava vatri pa postaje sve topliji. Ljudi obično najviše grijše u izvanjskoj jednostavnosti, osobito u odijevanju. Daleko prije fra Girolama na to upozorava apostol Pavao: »Isto tako žene pristojno odjevene, neka se rese stidljivošću i čednošću, a ne pletenicama ni zlatom i biserima ili skupocjenim haljinama, već djelima ljubavi kako i dolikuje ženama koje ispovijedaju bogoljubnost.« (1Tim 2,9-10). A da tu prepreku nemaju svladavati samo ženska bića smatra Ovidije: »Daleko od nas bili poput žena dotjerani mladići.« (Epistulae, 4,75).

Protivnost izvanjskoj jednostavnosti smjeli bismo reći da je pošast našega doba. Dijete koje nema »trend« frizuru, majicu ili tenisice neke poznate i cijenjene marke za dobar dio svoje okoline je »luzer«. Tako jedna sedmašica želi »nikeice« crne boje »s malim sjajnim kamenićima na spojevima«, koji su je »bljeskajući sve više zanosili«. Ali kad je čula koliko je dječice u Africi umrlo od gladi, u njoj se dogodio preokret. Tenisice su joj prestale biti važne. Za osmašicu koja je sa sestrom u trgovackom centru pokupovala štošta suvišno, preokret je bio roditeljski primjer. Majka i otac radovali su se kupovini svojih kćeri, a da sebi nisu kupili baš ništa. Djevojčica iz osmog razreda na pravom je putu upoznavanja skromnosti (premda toga nije svjesna) kad se pita: »Koliko nam je odjeće ustvari nužno? Koliko nam je stambenog prostora potrebno? Kakav će nas luksuz učiniti sretnima? Možemo li se nečega odreći? Svatko bi se od nas to trebao zapitati. Ne moramo otploviti u Afriku da bismo vidjeli što je pravo siromaštvo i bijeda. Otvorimo srce čovjeku kraj sebe! Kad malo bolje promislim uopće nisam opisala što je za mene skromnost, ali bit će moja zadaća ovoga Božića da to saznam.« Još jedna osmašica završava svoje razmišljanje molitvom: »Isuse, pomozi mi da se ne zatvorim u začarani krug svojih želja. Isuse, molim te za dar poniznosti, otvori mi srce za malenost. Promijeni me, Isuse i daj mi da u svim patnjama moje srce ostane radosno, otvoreno za sve ljude. Vodi me, Isuse, na svoje izvore jer na tvojim je izvorima i Mario našao hrabrost, snagu strpljivost i mir.«

Riječ »mir« osobito mi je zazvonila u uhu. Čudesno je kako tako mlado biće sluti povezanost skromnosti/jednostavnosti i mira, što je plod sveta, dakle, prije svega skromna/jednostavna življenja, a što iščitavamo iz ploda pustinjačkoga života Ivana Klimaka, sveca s početka srednjega vijeka, koji u djelu »Ljestve ili trideset stuba do Raja« kaže: »Ne može se susresti jednostavnost u kojoj ne bi bilo smirenja.«

Zadivljuje i spoznaja osmaša da siromasi imaju svega jedan jedini posjed – novac! Jer nije bogat koji novac gomila i ljubomorno ga čuva na hrpi, nego je bogataš koji daje čak i ono malo što ima, upravo onako kako je mala Zoe protumačila mladoj »misionarki«:

»...oni nemaju mnogo, ali ono što imaju, rado dijele.« Slično razmišlja i dijete iz petoga razreda: »Trebali bismo pokatkad zastati, ugasiti sve te uređaje i »uključiti« svoja srca. Pogledati malo oko sebe. Tada bismo primijetili puno bližnjih u potrebi. Njima ne treba mnogo. Nekima bi i mali novčani iznos promijenio puno toga u životu, drugom bi, pak, srdačan i iskren razgovor vratio vjeru u ljude i bolje sutra. Jedino u čemu ne bismo trebali biti skromni jest darivanje sebe drugima.«

Valja pripomenuti da unutar proznih radova prevladavaju eseji, od kojih nekoliko imaju karakteristike pripovijetke, no cijelovite pripovijetke samo su dvije: »Božji kamenčić« i »Kovčeg skromnosti«.

Prepoznavanje Isusa u potrebitomu osobito je istaknuto u igrokazu »Zita« u kojemu siromašna služavka obdarujući sve siromahe na koje nađe, obdari – dakako, ne znajući – andela Božjeg. Kad njezina gospodarica otkrije da je riječ o andelu pa ga i sama poželi ugostiti kako bi joj čitav grad pozavidio, andeo njezinu ponudu otklanja riječima: »Vaša je služavka sveta zbog svoje skromnosti! Nebrojeno je puta učinila ono što ste vi sada htjeli učiniti meni, pomagala je svima koji su tražili pomoć. I sada je na koljenima jer osjeća da nije dostojna pogledati u moje lice i primiti blagoslov. Budite poput Zite i bit će vaš gost!«

Nipošto nije bio lagan zadatak između više od sto likovnih radova – koliko je pristiglo iz brojnih hrvatskih osnovnih, klasičnih osnovnih, kao i osnovnih škola za djecu s posebnim potrebama – izdvojiti tri vrsna i osamnaest vrlo dobrih za zbornik. Najčešće su teme bile crkva, detalj crkve, skroman objed obitelji, obitelj u šetnji, jaslice, štalica, raspeti Isus, cvijet, cvijet u gradu, livada...

Najčešće likovne tehnike svakako su tempera i akvarel, no bilo je i podosta pastela, kolaža tipa mozaika kao i onih nalik vitraju te dva rada na alufoliji obojenoj tušem i jedna kombinirana tehnika (olovka u boji, pastel i kolaž). Svi su radovi kompozicijski dobro postavljeni, kolorit privlačan, gdješto i osebujan. Posebno valja istaknuti dva rada na alufoliji obojenoj tušem. Oba su najozbiljnije konkurirala za naslovnicu, no odabrana je ipak tempera vrlo zanimljiva kolorita, a tematski prikladnija skromnosti koja je bila nit vodilja mladim

likovnim i literarnim umjetnicima: Majka i otac koji svoje dijete od kiše štite kišobranom. Da mala obitelj nipošto nije imućna, premda ni ne oskudijeva, odaje skromna odjeća likova i zakrpa na kišobranu, a da je sve troje radosno, štoviše sretno, iskazuju tople boje i njihova kombinacija, točnije suprotstavljenost hladnima, koje u doživljaju cjeline i same dobivaju na toplini.

Razvidno je kako je iz literarnih djela svih triju književnih vrsta, tako i iz likovnih, dobar dio mladih literata upoznat s poverelom i njegovim djelom, s njegovim doživljajem bratstva/sestrinstva sa svim stvorenjem Božnjim, napose s njegovom najjačom vrlinom »malenošću« koja je tek sličnoznačnica s imenicom »skromnost« pa je neizbjježno završiti osvrt na povjerenstvu prinesene radove pjesmom Tina Kolumbića:

Zahvalnica svetoga Franje

Hvala ti, Gospodine,
što hodam zemljom
bez krova nad glavom.
U hladnim noćima
pokriva me tvoje nebo
i griju moje sestre,
drage i sjajne zvijezde.

Hvala ti, Gospodine,
za moju skromnu odjeću
koja siromasima kazuje put
do moga srca.

Hvala ti, Gospodine,
što si me naučio gledati srcem,
jer mogu vidjeti
nevidljivu bol
i patnju braće u nevolji.

Hvala ti, Gospodine,
za moje prazne džepove,
jer si mi srce ispunio blagom
koje obilno mogu
darivati siromasima.

Hvala ti, Gospodine,
za pjesmu andjela koja zvoni
u žuboru sestrice vode,
u zujanju dobrih pčela,
u pjevanju ptica,
u šumoru vjetra,
u disanju zemlje,
u obilju glazbe
koja rosi s neba
i koja se rađa na zemljii.

Hvala ti, Gospodine,
što svakoga dana
u bratu prosjaku
sretnem tvoga Sina
s kojim podijelim
sve što imam.

Hvala ti, Gospodine,
za obilje onoga što nemam,
jer mi u srcu ostaje mjesta
za sve koji shrvani bolom
traže utjehu i mir.

Sonja Tomić

Nagrađeni autori i radovi na 3. Susreту hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić« 2014.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Tea Sušac (6. r.), *Buđenje*
Voditeljica: Ivanka Brozd, Osnovna škola Vođinci
2. nagrada: Antonela Ljubas (8. r.), *Slika*
Voditeljica: Ivanka Brozd, Osnovna škola Vođinci
3. nagrada: Dora Šimunec (7. r.), *Skromna pjesma*
Voditeljica: Ivana Golić, Osnovna škola Bogumila Tonija,
Samobor

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Alfa)

1. nagrada: Nikola Puhin (7. r.), *Kovčeg skromnosti*
Voditeljica: Ljiljana Bušić, I. osnovna škola Vrbovec
2. nagrada: Zrinka Zagorec (8. r.), *Posudica*
Križevci
3. nagrada: Ana Baran (4. r.), *Božji kamenčić*
Sesvete

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Tina Odobašić (4. r.), *Božićno čudo*
Voditeljica: Nikolina Sabolić, Osnovna škola »Đuro Ester«,
Koprivnica
2. nagrada: Margareta Klimpak (8. r.), *Zita*
Voditelj: Tibor Martan, Osnovna škola Visoko
3. nagrada: Sara Koprivica (8. r.), *Što je to skromnost*
Voditeljica: Dinka Mock, Osnovna škola Retkovec

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Galerija hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«)

1. nagrada: Iva Želimorski (6. r.), *Skromnost / Obitelj*
Voditelj: Darko Markić, Osnovna škola »Đuro Ester«,
Koprivnica
2. nagrada: Tea Kovačić (4. r.), *Detalj crkve*
Voditelj: Sanja Brkić, Osnovna škola »Antun Nemčić
Gostovinski«, Koprivnica
3. nagrada: Nives Adamović (6. r.), *Skromnost je vrlina moje obitelji*
Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje
»Ivan Stark«, Osijek

Dodatne nagrade za radove odabrane za javnu izvedbu (Pokrovitelj nagrada: Naklada Ljevak)

POEZIJA

Petar Fotak (2. r.), *Ja bi štel*

Voditeljica: Ljubica Bešenić, Osnovna škola Novi Marof

Lea Boltek (5. r.), *Skromnost*

Voditeljica: Marija Prikratki, Osnovna škola Vinica

Lana Đakmanec (6. r.), *Stare škornje*

Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi, Osnovna škola Novi Marof

Nikola Puhin (7. r.), *Da sam zvijezda*

Voditeljica: Ljiljana Bušić, I. osnovna škola Vrbovec

PROZA

Ana Paloma Puljić (8. r.), *Skromnost*

Voditeljica: Ivana Canjuga, VI. osnovna škola Varaždin

Klementina Cvetković (7. r.), *Pismo o...*

Voditeljica: Danijela Sunara-Jozek, Osnovna škola prof.

Franje Viktora Šignjara, Virje

Mirjana Matučec (7. r.), *Priča iz predgrađa*

Voditeljica: Valentina Posavec Kovač, Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog Ivanec, PŠ Tina Ujevića Salinovec

IGROKAZI

Karla Koleš (8. r.), *Snaga molitve*

Voditelj: Tomislav Krušlin, Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

LIKOVNI RADOVI

Erik Krčmar (2. r.), *Skromnost u štalici*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Petra Tomac (1. r.), *Sreća / Veselim se svakom novom danu*

Voditeljica: Ksenija Marincel, Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Barbara Novak (2. r.), *Štalica*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Buđenje

(Poezija)

Ema Bečeheli (6. r.), *Skroman objed moje obitelji na blagdan*
Voditelj: Zorica Đuranić
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark« Osijek

Petar Fotak, 2. razred

Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof

Ja bi štel

Ja bi štel aviona imeti.
Ž njim bi mogel celi svet preleteti.
Ja bi štel pravi cirkus imeti i
na velikom balonu odleteti.
Štel bi i Titanika imeti.
Sa mora sveta ž njim videti.
Ja bi štel još čudaj, čudaj toga,
al najviše od sega
šteli bi se dobrom Bogeču pomoliti.
Dobrom Bogeču zafaliti
kaj morem videti,
kaj morem čuti,
kaj morem govoriti,
kaj morem sam po svetu hoditi,
kaj morem mamu i tatu oko vrata fest stisnuti.

Lucija Kunić, 2. razred
Novi Marof

Štela bi

Kaj bi se ja štela?
Nemrete si niti zamisliti.
Štela bi jednog malog pesečka.
Štela bi cifrastog mujceka.
Štela bi, štela bi još puno, puno toga.

Najviše na svetu štela bi
da mi se vrne teta koja je s anđeleki na nebu.
Jako bi štela da mala Petra ozdravi.
Štela bi da joj opet laseki zrasteju.
Fest bi štela da srčeko moje babice več ne tuguje.
Da se kak negdar smeje i
da nas kak sončeko greje.

David Batarelo, 3. razred
Voditeljica: Vesna Rabak
Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

Otkrivamo vrline

Skromnost je vrlina
Koju treba graditi.
Marljivo učiti
I vrijedno raditi!

Nikad se ne hvaliti
I sebe veličati,
Nego šutjeti
I djela će sama pričati!

Lea Boltek, 5. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Skromnost

U vrtu su biljke
dvije:
bosiljak i ruža.
Lijepa ruža trnje
pruža, a bosiljak
nježno diše i
miriše...
– Tak si mali –
ruža
veli – čak nisi ni
lijep.
Ja ljepotom zadržujem
skoro cijeli
svijet.
Bosiljak joj odgovara:
– Oholost je ružna
strana,
a ljepota prolazna,
možda shvatiš jednog
dana.
Zato skroman treba
biti poput mene
jer
ljepota brzo vene.

Karlo Kokanović, 5. razred

Voditeljica: Radojka Matić

Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Moja staza

Ponekad mi se čini da skroman nisam
i da mi vremena da bolji budem
treba puno više,
ali reklame ispiru mozak
i uz njih obično dijete sve teže diše.
Odjećom s reklame prijatelji se kupuju,
simpatije osvajaju,
a one s odjećom bez marke
vršnjaci ismijavaju.
Želio bih da se prekine
ovo ludo vrijeme
kad si omražen među vršnjacima
što nosiš stvari niže cijene.
Volio bih da odjeća ne predodređuje ljude,
s reklama sreća traje samo do reklame nove,
skromnost čini čovjeka boljim na staze duge
i ja kroz život hoću poći njome.

Lorena Rajković, 5. razred

Voditeljica: Vesna Rabak

Osnovna škola »Turnić«, Rijeka

Skromnost

Skromnost je kad se
Važan ne praviš
I sebe na zadnje
Mjesto staviš.

Skromnost je i kada
Navečer se moliš,
Te ako Boga
Jako voliš.

Kad se na
Ispovijedi iskreno kaješ
I kada drugima
Novu priliku daješ.

Kada drugima
Nikada ne lažeš
I svojim prijateljima
Rado pomažeš.

Isto je i kada
Po Božjim zapovijedima živiš
I za svoje postupke
Nikoga ne kriviš.

A najljepše je kada u snu
Čuješ glas Boga
Koji ti uspavanku pjeva
Dok vani grmi i sijeva.

Štiti te od svih zala
I zato mu uvijek možeš reći: »Hvala!«

Ivan Kurtović (6. r.), *Skroman objed moje obitelji na blagdan*
Voditelj: Zorica Đuranić
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark« Osijek

Mateja Raljević, 5. razred
Voditeljica: Romana Thür
Katolička osnovna škola, Požega

Skromni

Skromni se često u sebe povuku.
Klone se svade,
Nikad se ne tuku.
Skromni na jelu,
Skromni na djelu,
Sa svima se slažu,
Nikada ne lažu.
Ne prave se važni,
A tako su snažni.

Nives Adamović (6. r.), *Skromnost je vrlina moje obitelji*
Voditelj: Zorica Đuranić
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark« Osijek

Lana Đakmanec, 6. razred
Voditeljica: Sunčica Križan-Kadi
Osnovna škola Novi Marof

Stare škornje

Veter puše, snega nosi
idem vu školu,
a na noge stare škornje
već potrgane.
Zebe me, prsti su drveni.
Čkomim.
Matere o tem ništ ne govorim.
Sam si mislim:
»Ona i onak već preveć trpi.«

Veronika Koprek, 6. razred

Voditeljica: Martina Škrinjar

Osnovna škola Petrijanec

Ruke

Prepune su žuljeva
da bi me prehranile,
a ne traže ništa.

Grle me i miluju,
dižu do samih zvijezda,
a ne traže ništa.

Ne daju mi mira,
zadirkuju me i uveseljavaju,
a ne traže ništa.

Liječe me i maze,
bezuvjetno vole,
a ne traže ništa.

Majčine ruke.
Ne traže ništa,
a daju sve.

Tea Sušac, 6. razred

Voditeljica: Ivanka Brozd
Osnovna škola Vođinci

Buđenje

Zrake jutarnjeg sunca ulaze
u moju sobu kroz prozor
i blago mi dodiruju lice.
Bude me. Zovu me.
Buđenje.

Prekrižim se govoreći riječi vjere
koje su me moji roditelji naučili.
Riječi zahvalnosti za život.

One izlaze iz srca mojega.
One su radost života mojega.
Snena, u buđenju čujem
rijecí srca svojega:
U ime Oca, Sina i Duha Svetoga.

Amen.

Čujem riječi srca svojega
i snenim pogledom vidim prste
dok činim znak križa
nad svojim licem.

Petra Tomac (1. r.), *Sreća / Veselim se svakom novom danu*

Voditelj: Ksenija Marincel

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Nikola Puhin, 7. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Da sam zvijezda

Da sam zvijezda,
Da sam ukras na licu noćnog neba:
Svojom bih svjetlošću vraćao izgubljene ptice u njihova gnijezda.
U ušima svojim čuo bih glas svakog tko me treba.

Zjenice moje, pune mjesecine,
Čuvale bi djecu od mraka i tmine.
I iako bih bio vrlo visoko,
Baš na svako dijete pazilo bi moje oko.

I divio bih se ljepoti mjeseca, brata.
Usnuloj dječici otvarao bih čarobna vrata,
Otvarao bih im vrata što vode u snove,
Gdje im misli nesmetano oceanom mašte plove.

Bio bih junak i zaštitnik djece cijelog svijeta,
Poput goluba letio bih im u pomoć, i nigdje ne bi bilo kraja mojeg leta.
Uvijek bih bio uz njih poput dobre majke,
Navečer, usne bi im moje pričale najljepše bajke.

I sva bi djeca nosila osmijeh na licu.
Ah, da sam barem zvijezda...

Dora Šimunec, 7. razred

Voditeljica: Ivana Golić

Osnovna škola Bogumila Tonija, Samobor

Skromna pjesma

Skroman je vrabac
u sivom odijelu,
skroman je konj
u štali na selu.

Skromna je vlat
što zove se trava,
skroman je miš
u rupi dok spava.

Skroman je cvijetak
što glavicu povи,
skroman je brodić
rijekom dok plovi.

Skroman je smiješak,
koji Hrvoje skriva,
dok kraj njega veselo
prolazi Iva...

Vanessa Žižak, 7. razred

Voditeljica: Ivana Golić

Osnovna škola Bogumila Tonija, Samobor

Sjaj

Samo udah čistog zraka,
malo svjetla usred mraka.
Jedan osmijeh i veselje,
male su mi, skromne želje.

Samo zvuci u tišini,
prijatelji u blizini.
Topla riječ i zagrljaj –
mojoj sreći početak i kraj.

Sve bogatstvo što mi treba
zvijezde su sa noćnog neba.

Samo skroman čovjek zna biti sretan
i drugom sreću dati.

Maksimilijan Lončarić, 8. razred
Voditeljica: Božana Zečević
Osnovna škola Zvonka Cara, Crikvenica

Skromnost

Svatko zna:
Gle, ptice lijepo
U skromnosti žive
Njihova su polja
I njive

Antonela Ljubas, 8. razred

Voditeljica: Ivanka Brozd

Osnovna škola Vođinci

Slika

O, Bože!
O, bako moja!
U mojoj sobi još je slika moje bake.
Moja baka mene drži. Ja sam mala.
Baka se blago smiješi!
O, bako moja!
Godine su prošle od kada te nema.
Ali za mene ti još si tu.
Još se sjećam da si me čuvala
I pekla mi mirisne kolače!
Cijela kuća je mirisala
na jabuke i cimet.
Bože, peče li i Tebi moja baka kolače?
Miriše li Tvoj raj na jabuke i cimet?
Paziš li, bako, i sada na mene?
Pogledaš li nekada mene?
Sada ja pečem taj isti kolač
od jabuka, bako!
Kažu dobar je, ali ja znam:
nije, bako, ni sočan, ni mirisan kao tvoj...
Sa slike moja baka nježno me gleda.
O, bako moja!
O, Bože!

Lucija Maček, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Skromnost

Kad nekom pomogneš
I to nisi reko svima.
Nacijepaš baki drva
Dok je vani zima.

Pričaš s nekim
Tko je dugo sam.
I ne kukaš poslije
Da ti je upropastio dan.

Blagdani kad dodu
Ideš za pun stol sjesti.
Odvoji nešto za one
Koji nemaju što jesti.

Skromnost neka ti ne smeta
Neka ti u srcu pali žar.
Skromnost je vrlina,
A nadasve je Božji dar.

Ema Smolić, 8. razred

Voditeljica: Branka Vrbanec

Osnovna škola Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Svemirska skromnost

Skromno je sunce jer nesebično grije
Zagrli i travku i bubamaru pa se nasmije...

Mjesec je skroman i ne traži puno,
A vodi noćima ljude kroz svoje srebrno, isprepleteno runo.

Krijesnice su skromne. I zvijezde
Dok u vječnosti svemira neprestano besjede.

Božji kamenčić

(PROZA)

Lorena Plavšić (7. r.), *Skromnost / Apstraktna kompozicija*
Koprivnica

Maja Krklec, 3. razred

Voditeljica: Sandra Grošinić

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Božićna priča

Bilo je božićno doba. Željela sam iznenaditi mamu i pospremiti kuću. Kad je mama stigla kući, jako se razveselila. Rekla je da će me nagraditi nečim lijepim.

Sljedećeg dan krenule smo u trgovački centar. Na ulazu je stajao muškarac, pomalo zapuštenog izgleda. Prosio je novac. Mama je samo prošla pored njega, a ja sam se okrenula i promatrala čovjeka. Osjećala sam da govorи istinu. Ali trag sumnje ipak me proganjaо.

Hodale smo tako trgovačkim centrom. Zaustavile smo se kod izloga s anđelima. Mama je izvadila novčanik i dala mi novčanicu od dvadeset kuna. Rekla je da nije puno, ali neka kupim što želim. Ušle smo u prodavaonicu s bezbroj svjetlucavih svijeća, ukrasa i ostalih sitnica prigodnih za blagdane. Cijelo vrijeme u uhu su mi šaptali neki glasovi. Jadan od njih rekao mi je neka mamu zamolim još novca, jer mi tih dvadeset kuna neće biti dovoljno. To je bio glas Pohlepe. Drugi glas bila je Skromnost. Skromnost mi je rekla da su teška vremena i da treba štedjeti. Neki ljudi nemaju ni za kruh. Opet se javila Pohlepa. Nagovarala me da uzmem onaj srebrni svijećnjak s anđelima, koji sam maloprije gledala. Skromnost se tada javila svojim tihim glasom i šapnula da kod kuće već imam puno takvih stvari.

Zastala sam i odlučila što treba napraviti. Povukla sam mamu za ruku i upitala mogu li te novce potrošiti kako ja želim. Mama je rekla da su novci moji i da mogu s njima raditi što želim. Pustila sam maminu ruku i istrčala van iz trgovine. Čula sam mamu kako me doziva. Nisam se obazirala na nju, samo sam trčala. Došla sam do onoga siromašnog čovjeka. Iz džepa sam izvadila svojih dvadeset kuna. Pružila sam mu ruku i rekla neka uzme novac jer je njemu potrebniji. Čovjek je uzeo novčanicu. U njegovim očima vidjela sam tugu. Bilo mu je neugodno. Zahvalio mi je, okrenuo i otišao u

obližnju trgovinu. Vidjela sam da je otiašao kupiti kruh. Bila sam jako sretna jer se nisam prevarila u svojim osjećajima.

Nisam ni primijetila da mama stoji iza mene sa suzama u očima. Sagnula se k meni, poljubila me i rekla da je jako ponosna na mene. Dobro se dobrim vraća, kaže mama.

Za Božić sam ispod bora dobila onaj svijećnjak s anđelima. Na njemu je bila cedulja na kojoj je pisalo: *Andeli nisu samo na nebu. Oni su ovdje među nama i nemaju uvijek krila. Ti si jedan od tih andela!*

Zagrlila sam mamu i zahvalila joj. Znala sam da joj nije promaklo da mi se baš to sviđalo. Naš Božić protekao je u toplini obiteljskog okruženja.

Ana Baran, 4. razred

Sesvete

Božji kamenčić

Živjela jednom tri kamenčića. Tvrko, Šiljko i Glatko. Tri nerazdvojna brata koja su uvijek sve radila zajedno. No bili su jako siromašni. I što su više rasli, to im je sve više smetalо.

Jednoga sunčanog popodneva, dok su se Tvrko, Šiljko i Glatko sunčali i ispijali hladnu limunadu, došao im je dabar Miro i ponudio im jedan savršeni posao u nekoj vili. Kamenčići su ga bez puno razmišljanja prihvatili jer im je novac bio jako potreban. Ali već prvoga dana na poslu nije im se baš svidjelo to što ih je rezalica za rezbarenje ukrasa stalno grebala i škakljala. Nakon napornoga dana kamenčići su se dogovorili da će dati otkaz.

Te noći u snu im se obratio anđeo i rekao im da slijede žutu svjetlost koja će ih Božjom voljom odvesti na mjesto na kojemu će im biti prekrasno. Čim su se ujutro probudili, ispričali su jedan drugome što su sanjali. Kada su shvatili da je to Božji znak, odlučili su slijediti ga.

Već nakon nekoliko sati hoda Tvrko se umorio i odlučio zastati na šljunčanoj plaži pokraj koje su prolazili, da se malo odmori i osvježi. Uzalud su ga Šiljko i Glatko molili da nastavi s njima slijediti trag. Kad su shvatili da mu je važnije osvježenje nego Božja volja, tužni su nastavili bez njega.

Ali, nakon dva dana pješačenja i povremenog odmora, Šiljko i Glatko našli su se u jednom gradu. Prolazeći pokraj dječjeg igrališta, Šiljko je osjetio veliku želju da zastane u pješčaniku i dobro se naskače. Glatko ga je molio da to ne čini jer tako nikad neće stići na cilj i neće vidjeti što je Bog s njima naumio kad im je poslao anđela u san. No Šiljko je bio neumoljiv. Pa je Glatko tužan nastavio putovanje sâm.

Nakon nekoliko dana napornoga pješačenja po suncu i prašini, umoran i prašnjav srušio se ispred neke kućice. Konačno je stigao na

kraj svoga putovanja, na koje ga je dovela Božja svjetlost. Sve je bilo pusto. Baš kad je Glatko pomislio da ga je Bog doveo u običnu rupu i da mu je na starome mjestu bilo bolje, nečija ga je topla ruka podigla i pomazila. Bili su to roditelji male Marije koja je za tjeđan dana imala prvu pričest. A oni su bili siromašni i nisu imali nikakav dar za nju. No dosjetili su se da Glatka odnesu u radionicu u kojoj se prave krunice i da za Mariju naprave nešto posebno. Vješte majstorove ruke splele su kamena zrnca po kojima je presretna Marija prebirala svojim prstićima, moleći se Isusovoj mami.

Andeo je tada uzeo pero u ruke i napisao pismo Bogu:

Dragi Bože, od ona tri brata kamenčića kojima si me poslao, samo je jedan poslušao tvoju volju. Znam da je kamenje tvrdo, ali ona dvojica su bila suviše tvrdoglavaca. Radili su po svome i nije dobro ispalo. Na prvi kamenčić koji se odmetnuo, Tvrta, spotaknula se jedna bebica na plaži koja je tek učila prve korake, pala i dobro ogulila nježna koljena. Drugi kamenčić, Šiljko, završio je u pracki nekoga nestošnjeg dječaka u parku i tako ozlijedio krilo ptičici koja se spremala progutati krušnu mrvicu za doručak. Treći kamenčić, Glatko, usrećio je jednu siromašnu djevojčicu i približio je u molitvama Isusovoj mami. Eto vidiš, dragi Bože, jedini je on poslužio nečemu dobru. Za razliku od one dvojice tvrdoglavaca.

Maja Brdar, 4. razred

Voditeljica: Nataša Brekalo

III. osnovna škola Bjelovar

Ocjena

Bila je noć. Čitala sam lektiru i cijelo vrijeme razmišljala kako je dosadna i kako mrzim čitanje lektire. Ubrzo sam lektiru zamijenila svojim zanimljivim i uzbudljivim stripom. Sve je to bilo lijepo, no idućeg jutra kad sam se probudila, shvatila sam da imamo provjeru iz lektire, a da nisam pročitala ni deset stranica knjige.

U školi je učiteljica pitala tko je pročitao lektiru. Prijatelj u mojoj školskoj klupi je digao ruku i rekao da je pročitao knjigu dva puta i da mu je bila vrlo zanimljiva. Dobili smo testove i počelo je moje mukotrplno odgovaranje na pitanja. Sjetila sam se nekih odgovora na pitanja sa sata lektire i s olakšanjem sam dočekala školsko zvono.

Učiteljica je idućeg dana donijela ispravljene testove i, naravno, dobila sam trojku. Mislim da mi je čak učiteljica i poklonila ocjenu. Bila sam jako ljuta na učiteljicu i na njezino nerazumijevanje dosadne lektire. Mislila sam kako je to nepravedno. Prijatelj u mojoj klupi je dobio dvojku i bio je najsretniji dječak na svijetu. Učiteljica je čak pohvalila njegov trud i rad i rekla da se vidi da je pročitao knjigu, ali pošto ima jako velikih problema u čitanju, teško je odgovarao na pisana pitanja. Kad je učiteljica pročitala njegovo ime, on je toliko sretno rekao da je dobio dva, da mi se zavrjelo u glavi.

Na putu do kuće razmišljala sam o svom prijatelju i njegovoj sreći s dvojkom. Ispričala sam sve mami, a ona mi je rekla da je dječak jako skroman i sretan sa svojom ocjenom. Uključila sam internet i utipkala riječ skroman. Dobila sam ovaj odgovor: *Postoje djeca i ljudi koji su sretni s komadićem kruha koji će podijeliti s drugima. Iako se neće najesti, podijelit će ga. To je skromnost.*

Sutradan sam se javila da ispravim trojku. Dobila sam odličan, ali nisam bila zadovoljna. Zamolila sam učiteljicu da pokloni ocjenu mom prijatelju koji je dva puta pročitao knjigu i bio sretan s ocjenom

dva. Učiteljica me pitala otkud takvo moje razmišljanje. Rekla sam da sam shvatila da je naš prijatelj jako skroman i da ima velikih problema s čitanjem i pisanjem za koje svi znamo. Nikad ne priča o tim svojim problemima, već prihvaca ocjenu i trudi se koliko može. Ja sam bila jako nepravedna i nesretna sa svojom ocjenom, a niti sam pročitala lektiru niti dobila ocjenu koju sam zaslužila.

»Tada ćeš ti, Majo, dobiti veliku peticu,« rekla je učiteljica, »ali ne iz lektire, već iz lekcije skromnosti!«

Lucija Dekanić, 4. razred

Voditeljica: Željka Peraš

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Božić koji je donio mir i sreću u moje srce

Moja je obitelj dugo sanjala o vlastitom stanu u potkovlju kuće. Tata je svaki dan poslije posla cijele godine naporno radio na uređenju tavanskog prostora. Svi smo priželjkivali Božić dočekati u novom stanu. Ali posla je bilo jako puno i postalo je jasno da neće uspjeti završiti uređenje.

Sestra i ja smo se ražalostile što nećemo imati Božić kao iz bajke. Mama i tata su primijetili našu tugu i odlučili nam pokazati kako ne treba biti nesretan zbog stvari kojih nemamo jer Božić je nešto sasvim drugo.

Iznenadile smo se kada je na Badnjak tata drvce unio u nedovršeni stan. Stajalo je u praznoj sobi kraj balkonskog prozora. Nigdje namještaja, samo u kutu alat i materijali potrebni za uređenje.

I tada se počelo događati čudo. Mama je donijela kutije pune šarenih kuglica. Tata je uključio stari radio i pronašao božićne pjesme. Svi smo kitili drvce i pjevali na sav glas. Na kraju smo pod drvce u jaslice položili maloga Isusa.

Mama i tata su donijeli veliki madrac. Smjestili smo ga pored drvca. Svi smo stali na njega, grlili se, šalili i pričali do dugo u noć. Seka i ja smo zaspale pokraj mame i tate i nitko nije bio sretniji od nas.

Zauvijek ću pamtitи taj Božić, onu sreću i mir koji je donio u moje srce. Naučio me da zadovoljstvo u životu ne donosi raskoš i bogatstvo, već čisto i skromno srce koje se može veseliti malim stvarima.

Enea Šepc (2. r.), *Za igru ne treba mnogo / Skromnost u igri*

Voditeljica: Ines Turk

Osnovna škola »Braća Radić«, Koprivnica

Sara Djonaj, 4. razred
Voditeljica: Nataša Brekalo
III. osnovna škola Bjelovar

Pukotina

Jedne sušne godine kada su životinje ugibale bez vode, tlo je bilo tako suho da je nastala pukotina. Zapitala sam se zašto su sunčeve zrake tako vrele pa prže sve pred sobom. Sunce se jako naljutilo na planet Zemlju jer više nije imala nimalo osjećaja i ljubavi. Ljudi su postali jako sebični i nije ih bilo briga ni za koga. Čovječanstvo je postalo jako zločesto. Više ih nije zanimalo kako se ponašaju jedni prema drugima niti ih je bilo briga za prirodu, biljke, omotač nad Zemljom koji nas štiti od svih prirodnih katastrofa. Samo su mislili na sebe i kako će imati što više novca. Zato je Sunce odlučilo poučiti ljude i svaki dan je sve jače pržilo po ljudima. Od te vrućine i prirodne katastrofe ljudi su odlučili pomagati jedni drugima kako bi preživjeli.

Postali su tako skromni da im je bila dovoljna kap vode i korica kruha koju su dijelili međusobno. Zaboravili su na novac, velike kuće, automobile i nisu više mislili samo na sebe. U svakom je čovjeku tih dana duboko u srcu bila samo dobrota, ljubav i zajedništvo. Cijelo je čovječanstvo zamolilo Sunce da pusti oblake te da padne kiša. Kiša je počela padati i sve na Zemlji počelo je bujati i rasti kao na beskrajnoj livadi punoj čuda.

Počela se buditi priroda i životinje su ponovo mogle piti i živjeti. Ljudi su shvatili da ne smiju biti površni i gledati samo sebe. Treba pomagati drugima, prirodi i živjeti skromno. To je najveća Sreća!

Bruno Jurakić, 4. razred

Voditeljica: Rajka Varga

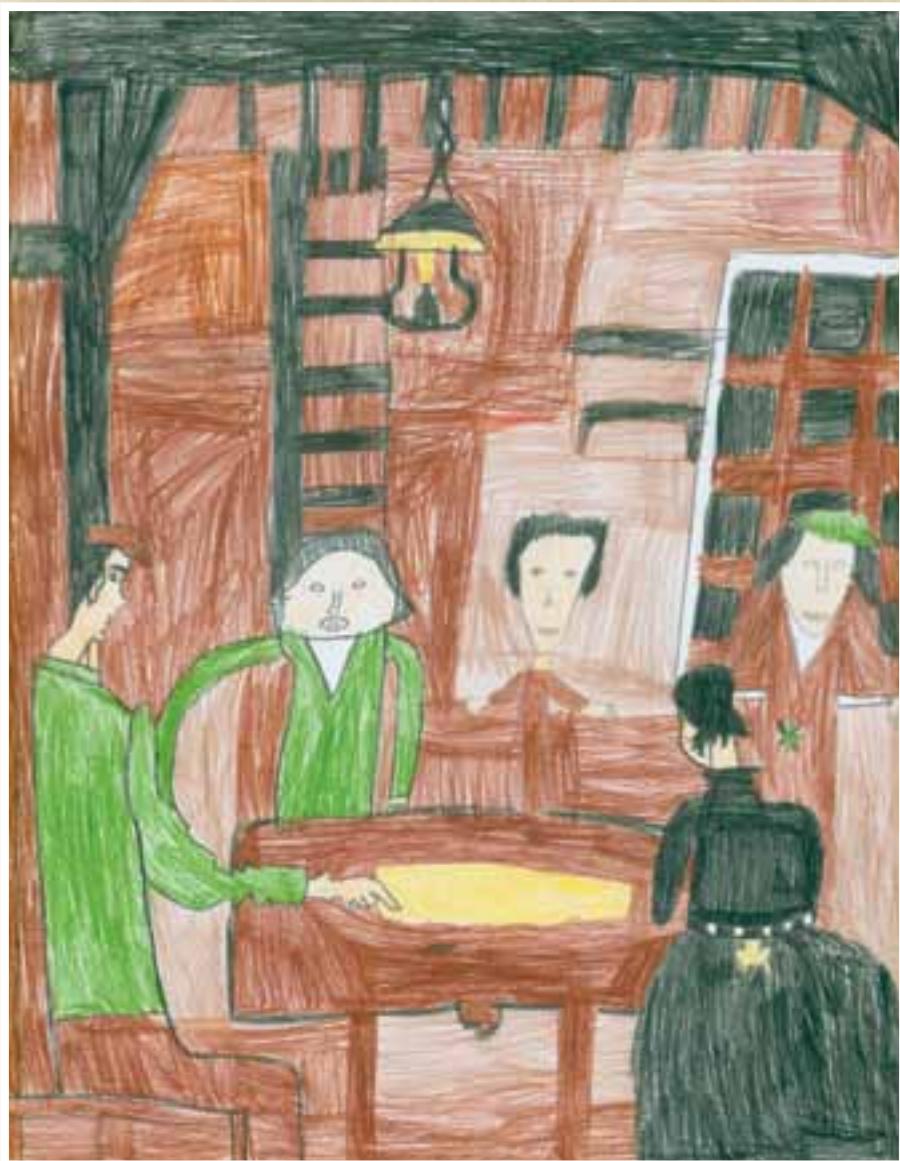
Osnovna škola Vukomerec, Zagreb

Susjeda Andja

Moja je susjeda Andja jako dobra i draga gospođa. Svi je u susjedstvu vole i cijene. Ona je također velika vjernica. Svakodnevno odlazi na svetu misu i moli krunicu. Andja je pravi primjer skromnosti i poštenja. Nedavni događaj to je i potvrdio.

Nedavno je moja mama izgubila dvjesto kuna vraćajući se iz ljekarne. Bila je noć i puhalo je jak vjetar. Kada je ušla u kuću, bila je uznenimirena jer je shvatila da joj nedostaju novci. Brzo se vratila natrag do ljekarne tražeći izgubljeni novac. Međutim, traženje je bilo neuspješno. Tužna i nesretna, pomirila se s činjenicom da ih više neće vidjeti. Drugoga dana navečer moj stric nas je pitao je li tko od nas ukućana izgubio dvjesto kuna. Svi smo se iznenađeno pogledali pitajući se kako on zna. Rekli smo mu da je mama izgubila točno toliko kuna. Od njega smo saznali da je susjeda Andja pronašla dvjesto kuna u ogradi koja se nalazi između naših dvorišta te da cijeli dan pokušava pronaći tko ih je izgubio. Bilo joj je jako važno da pronađe njihovog vlasnika. Ja sam se pitao zašto ih nije uzela sebi kad ih je već pronašla. Međutim, ona nije željela tudi novac. Stalno je ponavljala da to nije njezino i da ih ona ne bi mogla nikako potrošiti. Odlučila je da će novac, ako ne pronađe vlasnika, dati u crkvu. Mama je, naravno, bila presretna. Nije mogla vjerovati da još ima tako poštenih i dobrih ljudi. Brzo je spremila kavu i čokoladu za našu susjedu i otišla po svoj novac. Ne zna se tko je bio sretniji, mama koja je našla novac ili Andja koja ga se konačno riješila.

Andja je uporno odbijala mamin mali dar zahvalnosti jer je smatrala da to što je učinila nije ništa posebno. To pokazuje koliko je skromna i poštena. Zato smatram da je zavrijedila da pišem o njoj i njezinom hvalevrijednom činu.

Jakov Klinčić (4. r.), *U zajedništvu za skromnim stolom*

Voditeljica: Sanja Brkić

Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Karla Knez, 4. razred

Voditeljica: Vesnica Mlinarić

Osnovna škola »Braća Radić«, Koprivnica

Oscar i njegova skromnost

Na velikoj farmi živjeli su djevojčica Ela i njezin brat Petar sa svojim ujakom Peterom i ujnom Emily. Roditelje nisu imali. Farma je bila jako velika. Imala je kojekakve životinje. Bilo je tamo od kokoši do konja. Ela i Petar jako su voljeli životinje i jednog su dana s ujakom otišli u grad kupiti kućnog ljubimca. Kada su došli u štenaru, posebno im se svidio maleni bijeli štenac sa smeđim mrljama i velikim smeđim očima. Naime, njega je netko bacio u rijeku, a našla ga je stara gospođa i dovela u štenaru.

Kada su se vratili kući, sjeli su sa psićem do kamina i smišljali ime. Svi su mozgali i mozgali, no nisu se mogli sjetiti nijednog posebnog imena. Ujak Peter je predložio ime Mrljica, ujna Emily Mrvica, Petar je pak predložio Rafo, a Ela je samo šutjela. Odjednom je poskočila i povikala:

– Oscar, zvat će se Oscar!

Svi su oduševljeno prihvatali to ime. Oscar je prvih par noći spavao u kući, no kada se naviknuo na farmu, spavao je u štali s ostalim životinjama.

Godine su prolazile, a Ela i Petar su ga mazili i pazili, i tako je Oscar izrastao u prekrasnog psa. Nije bio baš velik, ali je imao predivnu dlaku i bio je brz. Pošto su ga razmazili, Oscar je izrastao u vrlo oholog i škrtog psa. Nije volio dijeliti, uvjek je htio više i sve najbolje, a što se tiče skromnosti o kojoj su mu pričali prijatelji, nije ni znao što to znači.

Približavao se Božić i sve su životinje planirale božićnu zabavu u štali. Na farmi je živjelo mnogo životinja. U štali su bile samo one vlasnicima farme najdraže. To su bile tri sestre guske, Ana, Lana i Sara. Bio je tu i bračni par kokoš Kata i pijetao Đuro, mačka Odete,

skakavac Bogo, kobila Elica koja je svima bila kao majka i, naravno, Oscar. Svi su oni počeli planirati božićnu zabavu, to jest svi osim Oscara. On je smatrao da zaslužuje najbolju i najraskošniju proslavu i nije ni htio čuti da svoj Božić proslavi u štali. Podijelili su zadatke. Elica je bila zadužena za pripremu večere, kokoš za nabavu bora, Ana za božićne ukrase, a Odete za slatkiše poslije večere. Bogo je bio Oscarov najbolji prijatelj i svuda su išli zajedno. Pošli su zajedno u šumu. Bogo je upitao Oscara zašto ne želi s njima slaviti Božić. Oscar mu je odgovorio da on želi raskošnu proslavu, a ne neku bijednu proslavicu u štali. Bogo je bio vrlo tužan. Vratio se u štalu i rekao ostalima vijesti. Nitko nije bio previše iznenađen jer su svi vrlo dobro poznavali Oscara. Nastavili su s pripremama i zaboravili na Oscara. Samo se Elica iskrala u šumu. Elica je prišla Oscaru i rekla mu:

– Trebao bi razmisliti o svojim postupcima i riječima, Oscare, trebao bi voljeti i poštovati svoje prijatelje, ponajprije bi trebao biti skroman jer je skromnost vrlina. Skromni ljudi dobiju više jer se ničem ne nadaju i ono malo što imaju im je dovoljno.

Oscar se zamislio na trenutak i mislio kako Elica možda ima pravo, no ubrzo je odbacio te misli pa odbrusio Elici:

– E, pa ne želim biti skroman!

Elica je odmahnula glavom i otišla natrag.

Dani su prolazili, a Božić se bližio. Ostala su svega još dva dana do Božića. Oscar je i dalje bio nepopustljiv i nije želio proslaviti Božić s prijateljima. Po cijele dane je ljenčario i izležavao se. Ela i Petar su u međuvremenu otišli s ujakom i ujnom proslaviti blagdane u grad k prijatelju pa je Oscar bio vrlo usamljen.

I tako je došlo božićno jutro. Svi su u štali veselo ustali i razmijenili poklone. To nisu bili veliki pokloni. Darovali su si sušeno voće, ukrase koje su sami izradili, češere, božikovinu... Svi su veselo otvarali poklone, no jedan je poklon i dalje stajao u kutu. To je bio Oscarov poklon. Naime, on je na Badnjak otišao u šumu proslaviti Božić s lisicama iz šume jer je čuo kako one imaju raskošne večere i poklone za Božić. Oscar je tužno lutao šumom i prisjećao se riječi koje mu je rekla Elica. Lisice ga nisu primile. Rugale su mu se i ponižavale

ga. Sada mu je bilo žao što je bio onakav prema prijateljima i dao bi sve da bude sa svojim prijateljima u toploj štali.

Otišao je natrag na farmu i stao ispred štale. Htio je zvati prijatelje i moliti ih za oprost, ali bilo ga je sram. Nije se usudio suočiti s njima nakon što se onako ponašao. Elica je došla do Oscara i rekla mu da im se pridruži. Oscar je isprva odbio jer je mislio da ostalima neće biti drago ako dođe, no Elica ga je ipak uspjela uvjeriti. Oscar je ušao u štalu i iznenadio se kako su ga toplo i velikodušno primili njegovi prijatelji. Bogo je dotrčao do njega i dao mu poklon. Poklonio mu je veliki češer. Oscar se na trenutak ražalostio jer nije imao što njemu pokloniti, no Bogo mu je rekao da se ne brine oko toga, da mu ne treba ništa i da mu je dovoljno da proslave Božić zajedno. Sve su životinje u štali večerale, a potom su zajedno zapjevali. Elica je bila malo starija pa je legla na sijeno. Oscar joj je prišao i tiho šapnuo:

– Hvala, izgleda da je skromnost ipak vrlina zlata vrijedna!

Tjaša Desnica, 5. razred

Voditeljica: Irena Peić

Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka

Toliko o skromnosti moje susjede

Sunce je sjalo, bilo je ljeto. More se valjalo na pijesku, a sunce blještalo poput dijamanta. Zzzz, naglo sam otvorila oči, sunce je nestalo, a s njim i more. Bila je jesen, u to sam bila sigurna jer se kroz prozor moje sobe vidjelo mnogo otpalog lišća na cesti i usamljenih grana u krošnjama. Zzz, budilica je još uvijek zvonila, naglo sam je isključila. Jer, bio je to početak još jednog novog dana, bila sam umorna, oči su mi se sklopile. Bila sam preslabla u borbi protiv sna te sam popustila. More se vratilo u blizinu zajedno s ljetom i blještavim suncem. Sjedila sam na pijesku i promatrala more koje mi je govorilo: »Probudi se!« Poslušala sam ga, otvorila sam oči i vratila se u sadašnji svijet. Zaprepastila sam se pogledavši na sat i sama sebi obećala da se danas neću upustiti u kašnjenje. Brzo sam se spremila te potrčala u žurbi.

Danas je bio jedan od hladnijih dana. Bio je petak jer moja susjeda Ana svakog petka zalijeva svoje ruže i divi se njihovoj ljepoti. Pozdravila me sa smiješkom te me zapitkivala koja mi je ruža najljepša, zašto... Znala sam da se ne smijem upustiti u ovaj razgovor jer sam upravo kasnila u školu, pristojno sam je pozdravila te se zaputila u školu. Na odlasku mi je kazala da je vrlo skromna u iskazivanju svojeg znanja, ali da joj se, ako mi zatreba pomoći oko učenja, slobodno obratim. Zahvalila sam joj na brizi te potrčala u školu.

Na nastavu sam došla baš na vrijeme, na glazbenom smo učili pjevati nove pjesme, na engleskom smo dobili ocjene iz ispita, a na hrvatskom smo učili o prilozima. Na povratku iz škole ponovno sam srela susjedu Anu, ovoga puta drugačiju. Sa susjedom Sanjom govorila je o uspjesima. Od samog jutra govorila je da je skromna, a već sada se hvali svojom skromnošću. Sjetila sam se jedne izreke koju

mi često spominje: Jedina vrlina kojom se čovjek ne smije pohvaliti je skromnost – kad bi se njome pohvalio, više ne bi bio skroman.

Zašto me susjeda uči mudrim stvarima, a sama se toga ne pridržava? Njezine ruže iz dana u dan meni su postajale sve ružnije, a susjeda mi je nekako postala manje draga... Dugo sam razmišljala o tome. Skromnost je vrlina koja se vidi u odnosu prema drugima. I lako je o njoj pričati, ali je puno teže živjeti skromno i tako se ponašati.

Odlučila sam. Sutra je petak, ranije ću ustati jer želim provesti par trenutaka sa susjedom. Možda i ja njoj mogu pomoći da to shvati. Jer, još uvijek mi je draga, a i ruže su predivne ružičaste boje i njihov miris širi cijelom ulicom.

Antonio Prašnički, 5. razred

Voditeljica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrija Kačića Miošića, Donja Voća

Malo mi za sreću treba

Pohlepni ljudi žele puno, a skromni su zadovoljni onim što imaju i ne traže puno.

Moja obitelj je skromna. Mama me uči da ne trebam imati puno da bih bio sretan. Ponekad sam mami dosadan jer nešto želim, ali čim vidim da ne mogu dobiti sve što želim, odustanem. Iako svoju malenu kuću dijelim s još pet osoba, zadovoljan sam. Nemam ni svoju sobu jer ju moram dijeliti s mamom i bakom.

Sretan sam i unatoč tome što nemam tatu koji me je ostavio kad sam bio mali, a nemam ni brata ni sestru. Mamu jako volim jer se brine o meni već jedanaest godina. Tek se ove godine uspjela zaposliti pa sada radi u kafiću. Ima dovoljno veliku plaću da mi kupi stvari za školu. Mama je moj uzor da ne trebam biti pohlepan. Ona je brižna i uvijek nasmijana. Nikoga i ničega se ne plaši.

Moj je uzor i nogometni igrač Lionel Messi koji je u djetinjstvu bio tako siromašan da je njegovom tati trebala jedna godina da prikupi novac za nogometnu loptu, a sada je najbolji nogometni igrač na svijetu.

Ispred moje kuće je klizište, već četiri godine, ali se ne bojim da mi kuća otkliže u jamu jer mi je mama rekla da, što god da se dogodi, mi to sami ne možemo zaustaviti.

Htio bih imati dobre ocjene i završiti neku dobru školu pa se nadam i nekom lagodnijem životu. Kad odrastem, htio bih živjeti kako me mama odgajala: pošteno, skromno i pravedno.

Ana Bardić (5. r.), *Skromnost*

Voditeljica: Marija Škrobo
Osnovna škola Mitnica, Vukovar

Marko Špoljarić, 5. razred

Voditeljica: Ljerka Vulić

Osnovna škola Višnjevac

Darujmo sebe drugima

Živimo u 21. stoljeću, stoljeću novih tehnologija. Velik broj ljudi ne može zamisliti svakodnevni život bez računala, pametnih telefona, LCD i plazma televizora, mobitela...

Sve ustanove pa tako i škole postaju sve modernije. Uvode se e-dnevnići, pametne ploče, tableti umjesto knjiga. Život nam se potpuno mijenja iz dana u dan i uvjereni smo da je tako većini ljudi. Nismo ni svjesni da si neki ljudi oko nas ne mogu priuštiti ni koricu kruha. Moderna je tehnologija za njih samo daleki san. S jedne strane smo sa svim tim uređajima poboljšali svoje živote, dok su se s druge strane ljudi, naročito obitelji, međusobno otuđili. Mnogi su tako postali oholi i netolerantni. Trebali bismo ponekad zastati, ugasiti sve te uređaje i »uključiti« svoja srca. Pogledati malo oko sebe. Tada bismo primijetili puno bližnjih u potrebi.

Njima ne treba mnogo. Nekime bi i mali novčani iznos promijenio puno toga u životu, drugom bi pak srdačan i iskren razgovor vratio vjeru u ljude i bolje sutra. Jedino u čemu ne bismo trebali biti skromni jest darivanje sebe drugima.

Gabriela Gačić, 6. razred

Voditeljica: Ivanka Brozd

Osnovna škola Vođinci

Moj mali raj

Osvanuo je novi dan. Bogu hvala! Predivan, sunčan dan. Na nebu oblaka nema, a nebo plavo, plavo kao oči moje bake. Danas nema ni škole. Pomolit će se dobrom Bogu i zahvaliti mu na svemu što imam.

Kad sam po kući uradila sve što je moja majka rekla da uradim, ostalo mi je puno vremena dok se roditelji ne vrate s posla. Moja mlađa braća bila su kod bake i djeda. Odlučila sam otići na ono svoje mjesto. Nije jako daleko od kuće, ali je skrovito, mirno i meni jako lijepo. Ja ga zovem mali raj. Taj djelić prirode nije ničiji, on je samo moj. Moj mali raj. Ima zelenu livadicu i šumni potočić, a nedaleko je šuma. Cesta ostaje dalje.

Već ga s kamenite ceste vidim. U meni prevlada mir, opuštanje i sloboda. Svuda naokolo mir, Božji mir. Ptice pjevaju, leptiri lete, pčele zuje. Trava se zeleni i miriše svježe. Maslačci i tratinčice! Nema im kraja. O, Bože, kako si i ovo lijepim stvorio!

Potočić zažubori jače. Pozdrav mi šalje iz daljine! Znam da sam blizu. Potrčala sam puna sreće i zadovoljstva. Legla sam u meku, mirisnu travu pa duboko izdahnula. Sklopljenih očiju učinim to još nekoliko puta. Cijela sam mirisala na šumu i travu. Iznutra i izvana.

Otvorim oči. Nada mnom sunce blistavo, plavo nebo, mir. I u meni mir. Iz daleke šume čuje se pjesma ptica. I one pozdravljaju ovaj lijepi dan. Raduju se. A meke, bijele, sitne tratinčice pokazuju svoju skromnost. Sve je tako mirno i vedro. Osjećam ispunjenost nekom novom snagom punom mira i zadovoljstva.

Bila sam sretna. Podigla sam se i ne znam zašto, kleknula, sklopila ruke i poklonila se svoj ljepoti. A onda sam podigla ruke prema nebu, visoko, visoko i zadirljena rekla glasno:

– O, Bože moj! O, dobri moj Bože! Hvala ti na ovoj ljepoti!
Hvala ti na ovim darovima! Hvala ti na ljubavi i dobroti! A sada
moram kući! Mama će doći! Ostaj mi zdravo, a ja ću opet doći!

Sretna, lagana, mirisna i tako bezbrižna, kao svako sretno dijete,
pošla sam kući. Sunce je blistalo, nebo je bilo tako plavo, a sve je
mirisalo na zeleno, na zemlju, na život u miru.

Mia Janjatović, 6. razred

Voditeljica: Željka Trajbar Cigić

Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec

Skromnost

Nekoć nisam bila kao danas. Nisam razmišljala o svom izgledu niti o odjeći koju nosim. Nisam bila ohola i mislila da sam bolja od drugih. Sve za što sam nekoć znala, bila je vesela igra nas djece na livadi i nitko od nas nikad nije rekao: »Ja sam najbrži« ili »Ja mogu najviše skočiti«. Svi smo bili u svemu jednaki. Igrali smo se i uopće nismo razmišljali o tome tko je najbolji. Danas je na toj livadi sagrađena velika i ružna siva zgradurina. Tako je bilo i sa mnom. Dok sam bila mala, bila sam skromna i ponizna, nisu mi trebale pohvale i najbolja odjeća. Danas je suprotno... poput ružne sive zgrade pod kojom je uništена cvjetna livada.

Danas bih opet htjela biti takva, skromna. Htjela bih da sav moj uspjeh propadne u vodu i da živim bezazlenim životom i bez brige za svoj izgled i uspjeh. No ipak, ne mogu se pomiriti s time da izgubim ono što sam vlastitim trudom postigla. Nerijetko poželim biti najbolja, ali bez da učim i da se trudim steći popularnost. Zamišljala sam čarobni lijevak kroz koji se u glavu ulijeva savršeno znanje, bez imalo truda: samo se natoči čarobni napitak.

Spomenula sam da je skromnost poput cvjetne livade, a pohlepa poput ružne sive građevine koja je uništava. Time sam htjela reći da je skromnost lijepa i dobra, a tako je rijetka. Kada bih pitala ljude tko je od njih skroman, koliko bi bilo skromnih? Još bi gotovo svi koji tvrde da su skromni, zapravo bili samo oholi jer misle da su skromni, a nisu. Biti skroman zapravo znači ne biti svjestan svoje vrijednosti i njome se ne ponositi. Svi uistinu skromni ljudi smatrali su sebe najgorima, najlošijima i velikim grješnicima. Mnogi od njih pisali su knjige, ali se nisu ponosili svojim djelima. Čak su se i skrivali iza raznih pseudonima.

Prije sam se pravila pametna i smišljala razne poslovice i izreke po uzoru na mudre ljude. Mislila sam da su te poslovice uistinu mudre i kako sam pametna. Tek kasnije sam shvatila da su zapravo jako glupe i djetinjaste. I danas se stalno pravim pametna pa čak i sada dok ovo pišem. Nisam uopće skromna i moram imati sve što mi se dopadne i sve što želim, i to odmah! Moram imati najbolje ocjene, moram postići da mi se svi dive, moram biti najljepša i sve naj, naj, naj. No, to je nemoguće. Ili je možda ipak moguće? Lokomotiva s previše vagona je spora pa je bolje da ih više ne dodajem, nego da lokomotivu već jednom pokrenem da ode kamo treba.

Kao završetak želim o skromnosti reći ovo: *Skromnost je lijepa, skromnost je dobra*. Ona je poput pjesme nevinog djeteta. Ona je glavna osobina prostodušnih i trebala bi biti uzor pohlepnima i oholima. Ona je poput nasmijanog siromaha, za razliku od tužnog bogataša. Ona je poput naše cvjetne livade.

Luka Bek, 7. razred

Voditeljica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

Jednostavnost življenja

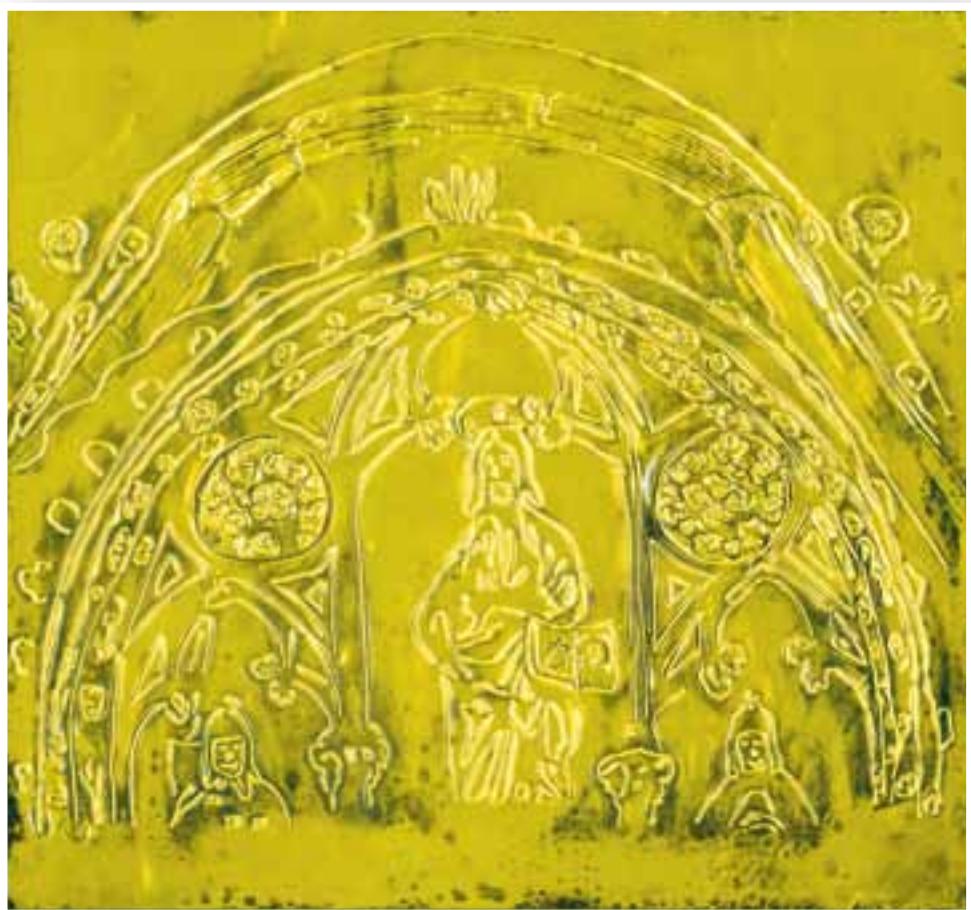
Skromnost je divna osobina. Skromni ljudi uvijek prvo misle na druge, a onda na sebe. Takva je bila moja prabaka.

Živjela je u staroj zagorskoj kući napravljenoj od blata i drveta. Lice joj je bilo blago, bore su pristajale njezinom licu i ukazivale na njezinu mudrost, usne drage i uvijek za mene nasmiješene. Rubac je pokrivaо njezine duge pletenice, a odjećа koju je nosila, bila je stara i iznošena, ali uvijek čista. Iako je imala osamdeset godina, teško je i naporno radila – uvijek se bojala da ne bi tijekom zime ostala bez drva. Hranila je nekoliko kokoši, imala je malu njivu kukuruza oko koje smo joj pomagali moja sestra i ja, zbog čega je bila vrlo ponosna.

Tijekom dana sjedila je ispred svoje stare kuće. Njezine plave oči, koje su sjale kao dva bisera, cijelo su vrijeme gledale na cestu koja je vodila prema njezinoj kući. Za nju je bila najveća sreća kada ju je tko posjetio, a ja sam volio dolaziti k njoj. Iako je dobivala malu mirovinu, za mene je uvijek nešto imala. Kad god sam došao k njoj, pitala me: – Želiš li smoki ili sok?

Znao sam da nema puno, zato sam cijenio to što mi je dala kao suho zlato. Čudio sam se kako izdrži svaki dan biti sama u kući, toliko raditi i biti tako skromna. Tako je odgajala i moju baku – brižno i u skromnosti.

Moja je prabaka umrla prije dvije godine i danas mi je žao što ju nisam više posjećivao i više joj pomagao. Ona je najskromnija osoba koju sam ikad upoznao, a nadam se da je barem dio jednostavnosti svoga življenja prenijela i na mene.

Tea Kovacić (4. r.), *Detalj crkve*

Voditeljica: Sanja Brkić

Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Mirjana Bošnjak, 7. razred

Voditeljica: Nives Muše

Osnovna škola Kamen-Šine, Split

Bogatstvo života

Skromnost – nešto što se ne cijeni, za što se misli da nije vrijednost. Takvi ljudi, skromni ljudi, u svijetu se ne smatraju važnima. Ljudi ih osuđuju jer ne shvaćaju njihovu pravu vrijednost. Podcjenjuju ih. Skromni ljudi su ti koji u sebi imaju neistražene i neotkrivene vrijednosti i nepohvaljene talente, i to upravo zbog tog dijela osobnosti koji se zove skromnost. Za svoja djela ne traže hvalu. Dovoljno im je to što su pomogli svojim bližnjima. Ne traže zahvalnost jer su oni sami na sebe ponosni zbog toga što mogu učiniti nešto dobro bez očekivanja da im se to dobro vratiti. Ne očekuju pohvale, zahvale ili slavu. Samo žele nekome donijeti sreću. Osmijeh na licu osobe kojoj su pomogli, najveća im je nagrada.

Ti su skromni ljudi slični Isusu. I Isus je radio mnoga djela ljubavi i milosrđa. Darovao je ljudima ono što im je bilo najvažnije – zdravlje. Ne samo ono tjelesno nego i duhovno. Slijepcima je vratio vid i, naravno, zbog svoje skromnosti zabranio im je da drugima kažu da su preko njega od Boga dobili dar vida i sposobnost da gledaju vlastitim očima. Kao što već pretpostavljate, oni ga nisu poslušali. Trčeći su ga otišli slaviti u svijet i naviještati evanđelje. Sa žarom u srcu radosno su propovijedali ljudima oko sebe o čudu – Isusu Nazarećaninu koji im je povratio vid, a što je još i važnije, ukazao im na jednoga, pravoga Boga. Da je Isus bio bahat i zapovjedio im da ga slave i časte, oni bi to učinili jer ih je ozdravio, no ne bi ga slavili ni častili s jednakim žarom u srcu i radošću na licu kao što su to učinili kad im je zbog skromnosti zabranio da ga slave. Kod tih skromnih riječi oni su sami osjetili potrebu da mu zahvale. I to je, upravo to, razlika između skromnosti i bahatosti. Snažnija je samo jedna skromna i ponizna riječ izrečena s poštovanjem nego sve bahate

zapovijedi ovoga svijeta. Ta jedna jedina riječ u čovjeku stvara želju i nadasve volju da radi dobro i živi pošteno. Nasuprot tomu, bahatost rađa otporom. U nama se rađa želja da nešto napravimo baš suprotno od onoga što nam je bahato zapovjeđeno. Kod skromne riječi dolazi nam želja, ali i potreba da na tako nešto skromno, ponizno i puno poštovanja odgovorimo dobrotom i poštovanjem. I baš zbog te snage skromnosti trebala bih najprije ja pa onda i svi mi skupa pokušati biti skromniji, odbacujući bahatost koja nas neće uvesti ni u kakvo dobro, a može nam donijeti samo zlo.

Primjer i uzor najveće skromnosti i poniznosti je Isus, kralj neba i svega što postoji, onaj koji je zbog nas dobrovoljno darovao svoj život znajući kroz koje će strašne muke proći. Da, On je kao i svi mi bio u kušnji, ali nije pao. Ostao nam je vjeran u ljubavi do kraja. Pobijedio je kušnju i napravio ono za što je znao da je ispravno. Umro je za nas na križu. Dao je svoj život za nas. Zato pokušajmo i potrudimo se svi mi skromnošću, poniznošću i poštovanjem graditi bolji život i svijet oko sebe, i što je najvažnije, učiniti da Isus bude ponosan na svakoga – mene, tebe, sve nas.

Klementina Cvetković, 7. razred

Voditeljica: Danijela Sunara-Jozek

Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Pismo o...

Draga...!

Uf, nikako da se izvučem iz gužve. Ne mislim na onu prometnu gužvu, nego na onu u glavi, izazvanu obavezama i željama. U današnje vrijeme svima se nekamo žuri. Tako i meni. Punim plućima hvatam svjež šumski zrak, koji malo uspijeva dobiti borbu s automobilskim smogom. Imala sam naporan dan. Ti si to ne možeš ni zamisliti. Na novinarsko-literarnoj grupi dobili smo zadatak napisati sastavak o skromnosti. Razmišljam što napisati. Zahtjevna je to tema. Pokušala sam nekoliko puta, ali se svi ti pokušaji druže s mojo kantom za smeće. Nije ni njima lako udisati miris kante. Još sam prije tri dana u nju bacila sendvič.

Ne mogu nikako smisliti početak, a o naslovu da i ne govorim. On se piše kada je sastavak gotov, a ja još nisam ni na početku. Prvo se moram dobro prisjetiti što je skromnost. Hm, pa skromnost je... kad si zadovoljan onime što imaš. Pitam se jesam li ja skromna? A da možda pitam roditelje. Ma ne, oni će mi sigurno reći da jesam.

Već mi pomalo glava puca od smoga, napornoga dana, razmišljanja... svega. Uzimam bombon i sjedam pred televizor. Na televiziji je neka emisija o stanovnicima Afrike. Emisija me opet potaknula na razmišljanje o skromnosti. Oni su zaista skromni. Zadovoljni su brašnom u vodi kao objedom, a ja se žalim kada za objed imamo kelj. Zdravi kelj. Nekako prestajem misliti o sebi kao skromnoj osobi. Ipak želim stalno nešto, a imam sve.

Osjećam se nekako loše. Ima u meni skromnosti, ali je ta skromnost još malo dijete. Ovo me razmišljanje dovelo do učitelja vjeronauka i toga da ga na sljedećem satu moram pitati čime hraniti svoju skromnost. Jedem već peti ili sedmi bombon. A da ne pojedem sve i ostavim nešto braći i sestri? Probat ću.

P. S. Imam ideju za sastavak.

Bokić!
Tvoja...

Eva Šimunić (2. r.), *Pomozimo u nevolji*

Voditeljica: Đurđica Pošta

Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Natalija Đuranec, 7. razred

Voditeljica: Dinka Mudri

I. osnovna škola Vrbovec

Iznenadna spoznaja

Izlazeći iz kuće i bijesno zatvarajući vrata, otišla sam u obližnji park malo razmisliti o svemu i ohladiti glavu. Strašno sam ljuta na svoje roditelje. Svako malo dobijem kaznu za neku pogrešku. Dosta mi je toga, ne želim više ovako. Ponekad mislim da samo čekaju da pogrijesim da mi mogu nešto oduzeti. Govore da sam razmažena, da sam mala balavica. Što su oni?! Roditelji koji znaju samo zapovijedati svojoj kćeri. Razumijem da se brinu i da mi žele najbolje, ali previše guraju nos u moj privatni život. Ne trebaju držati svijeću nad svime što radim, svjesna sam života i znam što je dobro za mene, a što nije.

– Što se dogodilo kada si toliko ljuta? – upitao je neki starac sjedajući do mene na klupu.

– Nije vas briga! – bezobrazno sam odgovorila ne mareći za poštovanje prema starijim osobama.

– Ah, ta današnja omladina – prozborio je i okrenuo glavu.

E, sad me stvarno još više naljutio, današnja omladina je ovakva, današnja omladina je onakva.

– A što ste vi? To što ste stariji, ne daje vam pravo da nas mlađe samo kritizirate! – odbrusila sam mu.

– Istina, ali na vama ostaje ovaj svijet. Već sada je pun mržnje i ljubomore, a što će biti tek kasnije, za pet, deset godina? – postavio je više retoričko pitanje.

Istina, s ovim se moram složiti. Današnji svijet kao da je zaražen nekim neizljječivim virusom.

– U potpunosti se slažem s vama – morala sam priznati.

Starac se samo nasmijao i pogledao u daljinu, nebo kao da je pomalo počelo gorjeti.

– Dijete drago, vi nemate pojma da je vama sada najlakše u životu, bez ikakvih ste obaveza i briga, sve dobijete gotovo i opet

ste nezadovoljni – govorio je polako, izgovarajući svaku riječ na neki poseban način. A oči, u očima su mu bile suze. Povrijeđen je sigurno, pomislila sam. U tom sam se trenutku bojala išta reći, šutnja je nekada najbolji odgovor. Nisam dugo izdržala pa sam ga upitala:

– Starče, zašto skupljate suze u očima?

Naglo se trznuo na pitanje, nasmijao se onim lažnim osmijehom i zatvorio oči. Sada sam sigurna da je jako povrijeđen, vidim na kilometre kada se netko lažno osmijehne, kada pokušava sakriti svoju bol.

– Vidiš, ti si ljuta i tužna zbog nečeg potpuno nebitnog. A ja? Eh, htio bih vratiti vrijeme i reći svojoj supruzi i sinu koliko ih volim. Dao bih sve samo da ih mogu još jednom vidjeti i zagrliti – rekao je spustivši glavu. Ja sam samo gledala. Bila sam vrlo iznenađena, probudio se osjećaj sažaljenja u meni. Nisam ga željela gledati na takav način niti mu išta govoriti jer i sama mrzim kad me netko žali pa prepostavljam da tako i on.

– Starče, nemojte biti tužni, oni vas sigurno s neba gledaju – progovorila sam utješno na što je on samo podigao glavu i pogledao u nebo. U golem prostor prekriven plavom bojom. Nasmijao se očiju punih suza:

– Znam, osjećam ih u blizini, ali nedovoljnoj da ih mogu dotaknuti.

Dopustio je suzama da iziđu iz očiju. Boljelo ga je, vidjelo se. Neki dio mene govorio mi je da ga zagrlim. Predomišljala sam se. Zašto bih isla grliti nekog tamo stranca. Ipak, pobijedila je bolja strana. Da, istina, zagrlila sam ga. Zagrljaj je bio kao zagrljaj oca i kćeri.

– Hvala ti, ovo mi je bilo potrebno – zahvalio mi je. Zaista mi je drago što sam pomogla barem na neki način:

– Hvala vama, starče, tek sada sam shvatila nešto.

On se nasmijao i pogledao me:

– Nemoj nikada tražiti previše, život će ti dati onoliko, koliko ti je potrebno. A za sreću, eh, za to se trebaš izboriti, samo najhrabrijii pobjeđuju.

– Da, samo najhrabriji dobivaju ono najteže, ali i najljepše – dodala sam.

– Vidiš... pametna si ti, vrlo pametna. Dobro razmišljaš, poštuj svoje roditelje, oni ti žele sve najbolje, iako ti to shvatiš ponekad drugačije – rekao je i ustao. Zašto već ide, a tek smo počeli razgovarati. Morao je za svojim poslom.

Krenula sam i ja kući. Šetala sam stazom koja je bila puna suhog lišća. Šuštalo je. Uživala sam u vlažnom jesenskom zraku koji pomalo grize za obraze. Tek sada sam shvatila što je skromnost. Starac pati jer mu zaista nedostaje obitelj i najveća mu je želja ponovno ih vidjeti, a ja patim i ljutim se zbog nečeg totalno nebitnog. U svemu ovome naučila sam nešto. Odlučila sam se vratiti kući s osmijehom na licu. Zahvalila sam Bogu na svojim roditeljima i njihovoј brizi za mene. Neke stvari počinjemo shvaćati tek kako sazrijevamo, a najbolje kada i sami jednog dana postanemo roditelji.

Domagoj Ivković, 7. razred

Voditeljica: Ljerka Vulić

Osnovna škola Višnjevac

Skromnost je vrlina koja otvara mnoga vrata

Skromnost?! Pojam koji je svakodnevan, ali teško riječima objašnjiv. Uči li se skromnosti ili je to vrlina pojedinca? Ne bih znao sa sigurnošću odgovoriti, no zasigurno znam kako bismo joj svugdje i uvek morali otvoriti vrata, kako bi ušla među ljude i živjela s nama.

Danas bi, više no ikad, skromnost morala biti moto ljudima jer svjedočimo patnji, gladovanju, neimaštini. Ljudi umiru, a pomoći niotkud, dok bogata Europa baca godišnje oko 30 milijuna tona prerađenih proizvoda otimajući od prirode više no što treba. Tom bačenom hranom mogli bi nahraniti mnoga gladna usta. Zašto to ne učine? Zašto nisu skromniji u potrošnji? Zašto viškove ne podijele s onima koji nemaju? Pitanja nestaju u svemiru, a odgovora nema. Skromnost i humanost su riječi koje se šapuću ili izgovaraju s prijezirom, ili pak, s tugom. Povremeno se ljudi senzibiliziraju, pomažu, doniraju u humanitarnim akcijama. Ljudskost tada zablista, no u trenu se ugasi, a stvari se vrate na staro. Siromašni gladuju, a bogati se bahate.

Oni bogati s milijunima i markom na sebi imaju sve: automobile, jahte, vile, putuju u svemir, ali nemaju sebe. Siromašni sklapaju ruke i nadaju se. Bogati su sebični, neskromni, umjesto svoje djece čuvaju i odijevaju kućne ljubimce. Da, djecu zamjenjuju psima i mačkama ili pak, limenim ljubimcima koje krasiti jaka konjska snaga. O djetetu moraš skrbiti, odgajati ga, učiti ga ljudskim postulatima i usmjeravati ga da postane humana osoba. Dijete, ako ti dosadi, ne može u azil kao ljubimac. Od takvih ljudi skromnost bježi. Unatoč obilju oni su samotnjaci. U njihovom svijetu nema mjesta za siromašne i potrebite. Oni ne znaju ili ne žele znati da zajedništvo i dijeljenje stvaraju sreću i zadovoljstvo. Skromnost otvara sva vrata, otvara nove spoznaje koje

oplemenjuju i ispunjavaju dušu, čine čovjeka plemenitim. Skromnost je kao svijeća kad njezin plamen obasja put iza otvorenih vrata, otvara vrata raja, a na zemlji u skromnosti mnoštvo zahvaljuje Bogu. Oni znaju da nijedan bogataš svoje bogatstvo neće odnijeti u nebo niti će siromah svoje siromaštvo preseliti u nebo.

Budimo skromni, umjereni u svemu, dijelimo s drugima. Budimo jednaki u skromnosti i sreći koju ona stvara jer će nam se samo tako otvoriti vrata iza kojih ćemo biti svi jednaki.

Sara Koprčanec, 7. razred

Voditeljica: Mirela Paša

Osnovna škola Molve

Dimnjakar Saša

Kre kanala, prije mosta na Bistrenjaku, z desne strane prema Dravi stoji hižička. Jedva se vidi, makar je tek nekuliko metre od pota. Trošna je i stara. Plot okolu hiže skoro je nestal, a hižička se ne vidi od obrasloga drača i bršljana. Krov je naheren i fali mu nekuliko čerepov. Obloki so mali i na sakojem fali bar jedno steklo. Hiža je na zgled žalosna i strašna. Z dimljaka se kadi, a to je znak da tu ipak nešće živi. V te hiže živi Saša.

Saša je negdar bil sila poznat dimnjakar v našem kraju. Prije nekuliko let mu je vmrila žena i ostal je sam. Ima rad čašico. Dok je imal ženo, bilo mu je lekše. Znal je zapiti se novce koje je zaradil, ali bar neje bil sam. Doma ga je čekala žena, obed i topla hiža. Sad je ostarel i više nikomu ne čisti ni peći ni dimljake. Betežen je i nemre delati nikakve posle. Znal je pomagati ljudem v selu i tak zaraditi kojo kuno. Žalosno, al toga krvavo zarađenoga dinara potrošil je na alkohol.

Negda, dok se врача z sela, navrne se k nam. Mama mu navek da nekaj za pojesti, makar Saša veli da neje gladen, nego žeden. Popije on pri nam kojo rakijico i dobi nekakove novčeće. Istina, potroši je na cigarete, al to mu je sega. On neje zahteven. Za ničem nema potrebo i ništ ne prosi. Ne razmem kak mu se nečega neće, kak nema želje ni potrebe.

Moje mami je žal Saše i navek mu spakera jesti za doma. Sako leto prije Božića doje k nam. Dobi kolače, kruva, koj komad mesa, malo vina i posejano pšenico. I Saša mora imati Božića z punem stolom. Nišće za Božić ne bi smel biti gladen.

Tak skromno živi naš dimnjakar Saša. Čovek koji je kak dimnjakar ljudem donašal srečo, a sam jo v životu neje imal. Dok so ga vidli, si so se primali za gomb i zaželeti nekej. Sad ga nišće više ni ne primećuje. Nišće se više ne prima za gomb dok ga sretne. Valjda Saša više ne donaša srečo.

Ira Šimun (1. r.), Blažena Marija Petković
Voditeljica: Goranka Biškupić
II. osnovna škola Bjelovar

Mirjana Matučec, 7. razred

Voditeljica: Valentina Posavec Kovač

Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakcinskog, Ivanec,
PŠ Tina Ujevića, Salinovec

Priča iz predgrađa

I nadvio se crni oblak iznad dvorišta sirotinjskog. Padne kap, pa dvije, i stade kiša rominjati, lupati po popucalim staklima. Iza tih stakala skrivaju se nečije oči. Promatraju kapi kako klize niz prozor. Odjednom munja zabliješti! Zagrm! I osvijetli te male oči iza prozora. Od bljeska munje moglo se razabratiti kako iz tih očiju teku suze. Jedna po jedna, baš kao što kapi kiše kližu niz prozor. Na tom malenom licu može se jasno vidjeti tuga. No te oči nisu promatrali samo kišu. Promatrali su i susjedni prozor u kojem se moglo vidjeti kako djevojčica s roditeljima sjedi za stolom, večera i veselo razgovara s roditeljima. A bilo je tu i svakakvih poslastica.

Te tužne i uplakane oči krenule su i zastale pred vratima. Iza vrata se čulo glasno hrkanje. Odjednom je hrkanje prestalo i uslijedio je prodoran uzvik:

– Melita! Opet stojiš na vratima?! Koliko puta sam ti rekao da ne izlaziš iz sobe?

Te tužne i prestrašene oči male djevojčice Melite zastanu i pogledaju prema vratima. Majka joj je umrla pri porođaju, a otac se od tuge objesio. Melita je prepuštena bezobraznom djedu koji ne mari za nju. Pošla je prema kuhinji i ne razmišljajući, uzela komadić kruha što je ispaо djedu iz usta. Onako gladna u tren ga je oka pojela. Nije primijetila da je djed gleda.

– Opet jedeš – zagrmio je djed – nisam li te jučer nahranio?! Što će ja jesti?!

Suze su se opet pojavile na Melitinom licu. Djedove ogromne šake zgrabile su Melitu. Ošamario ju je. Bacio ju je na pod. Istukao ju je. Iz plavih usana potekla je krv. Odjednom je prestala disati. Srce je prestalo tući. Djed je pobjegao i nestao.

Melita se našla iznad kuće. Neka čudna sila vukla ju je među oblake. Osjetila je toplinu. Rane su na tijelu nestale. Osjećala je kako više nije gladna, žedna, izmorena. Oprostila je djedu i pošla za andjelom. Andeo ju je odveo majci i ocu koji su je nježno zagrlili i odveli na nebo u beskrajnu vječnost.

Nikola Puhin, 7. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Kovčeg skromnosti

Zima, 1966.

Maleni je dječak, od možda devet godina, tužno gledao kroz prozor na pusti, prazni trg, gdje su bijele pahulje pod prigušenom svjetlošću uličnih svjetiljki tkale predivnu zimsku noć. Sive su mu oči, boje kiše, bile pune suza, a lišće musavo i mokro od plača. Malenim, koščatim ručicama stezao je stari izlizani kovčeg već ispucale crne boje. Svakim novim udisajem njegov se dah raspršivao hladnim sobičkom vlažnih zidova iz kojih se širio pljesnivi vonj. Drveni su prozorčići drhtali i jedvice podnosili oštре nalete sjevernog vjetra. Dječak je odjednom okrenuo glavu i pogledao požutjelu sliku neke žene duge kose i velikih očiju. Smiješila se. A dječak? On nije. Na njegovu licu slikala je tuga svoj portret, portret muke i patnje. Slikala je malenu, kristalnu suzicu što mu je kapnula niz lice i raspršila se po podu. Dječakova se usta otvore, a on suhim, piskutavim glasićem prozbori:

– Mama, vrati se... – još više stežući stari kovčeg.

Zima, 2013.

Još je jednom poskočila poput laneta i spretno se dočekala na gredi. Učinila je još par gracioznih koraka, isijavajući samopouzdanje i uvjerenost. Smiješila se i bila je ponosna. Pobjeda je morala biti njezina. Znala je koliko je dobrih doskoka napravila, ruke su joj bile ravne poput grana trešnje u proljeće, noge su joj poskakivale same od sebe. Bila je savršena. Prstima bijelim od magnezija već je dodirivala svoju veliku pobjedu, već ju je imala i mislila je kako je ništa ne može spriječiti da stane na tron sa zlatom oko vrata. A onda, kad je zadnji put trebala doskočiti nakon koluta u zraku, desna joj se noga izmagnula, i zamalo je pala s grede. Njezin se osmjeh rasplinuo, a

tamne su joj se oči stegnule od srdžbe, opustila je ruke i doskočila u završni stav. Nije se ni nasmiješila povjerenstvu, već je ljuta, poput furije, sjela na klupicu ispod gledatelja i zarila glavu u ruke, bila je bijesna na samu sebe jer znala je da od njezine velike pobjede ipak neće biti ništa...

Glavni je gradski trg zjapiro prazan. Utihnuo je i nestao smijeh djece, nisu se čuli ni koraci čizama radnika ni ritmično udaranje potpetica žena što su žurile na posao. Nije se osjećao ni onaj svjež miris kiflica iz obližnje pekarnice. Nigdje nikoga. Samo sablasne sjenke ogoljelih stabala, što su plesale na tlu obasjanom prigušenom svjetlošću uličnih svjetiljki. Jedino je hladni sjeverac ljutito žurio popločenim tlom njišući grane drveća uz drvene klupice. Bijele su pahulje šetale zrakom i tkale sag po podu. I nebo je bilo prazno, zapravo bilo je prepuno gustih oblaka što su u sebi skrivali njezne pahulje, no ni jedna zvijezda nije sjajila svojim srebrnkastim sjajem, i tanki se mjesecev srp skrивao iza oblaka.

Odjednom iz prolaza između dvije barokne zgrade izroni silueta nekog čovjeka. Bio je negdje u kasnim pedesetima. Na sijedoju mu se bradici i brkovima skupljalo inje. Stari mu je šešir skrivaо sijedu kosu i visoko čelo. I poderani mu je kaput bio pun pahulja. Za sobom je nosio neki stari, izlizani kovčeg, ispucale crne boje. Nosio ga je vrlo pažljivo kao da u njemu nosi sve tajne svijeta. Blagim je pokretom sjeo na drvenu klupicu i ispučanim rukama odmaknuo snijeg pa pažljivo na klupicu spustio svoj kovčeg. Pogledao je prema jednoj staroj zgradi i na licu mu se ocrtao osmijeh, koji se pomiješao s jednom malom suzom. Zašto je zaplakao? Možda zbog tuge ili je bio sretan? Možda razlog koji je tu suzu natjerao da se otkotrlja njegovim izboranim licem zna samo on...

Mislila je da će puknuti od ljutnje kad joj je jedna članica povjerenstva oko vrata stavljala srebrnu medalju. Sa zavišću je gledala djevojčicu iznad sebe, oko čijeg se vrata sjajila zlatna medalja. Ta je medalja trebala biti njezina, ona je trebala biti pobjednica, to je trebala biti njezina velika pobjeda... Pričekala je da proglašenje završi pa je izjurila iz dvorane, kao da je goni čopor vukova. Ogrnula se kaputom, u čiji je džep nagurala srebrnu medalju, i izjurila van, unatoč povicima

što su se razlijegali iza nje. Glavom su joj se rojile misli. Bila je bijesna, na sebe i na svoju nesposobnost. Toliko je trenirala za svoju veliku pobjedu, nadala se da će joj se svi žuljevi od ruča na rukama isplatiti, nadala se da će, kad dobije to zlato, zaboraviti sve bolne padove, no ništa se nije dogodilo. Osjećala se tako jadno i bezvrijedno. O srebru nije htjela ni razmišljati, znala je da je rođena za zlato, išla je na sve ili ništa. I što je dobila?! Ništa...

Počela je plakati, no tiho, skoro nečujno, kao da se bojala da je netko ne čuje. Suze su joj tekle niz obraze poput potoka niz padine planina. Ubrzo se našla na glavnem gradskom trgu. Bila je toliko zaokupljena sobom i svojim mislima da nije ni čula pozdrav čovjeka s drvene klupice.

– Dobra večer – prozborila je jedva čujno. Čovjek je kimnuo glavom i rukama odgrnuo sloj snijega s klupice.

– Sjedni – rekao je blagim, umirujućim tonom, smiješći se i pokazujući na dio klupice s kojeg je maknuo snijeg. Sjela je i nije prozborila ni riječi. Tog je čovjeka tek prvi put vidjela, no njegova pojava ulijevala je u nju nadu i želju da mu povjeri svoje probleme. Već je htjela otvoriti usta i sve mu reći, kad ju je ipak nešto zaustavilo. On se nasmiješio i rekao:

– Da pogodim, neuspjeh? – samo je kimnula glavom i još nekoliko trenutaka šutjela. No onda je odlučila sve ispričati tom smirenom starcu.

– Od početka godine trenirala sam za ovo natjecanje. Svakodnevno. Padala sam i ponovno se dizala. I bilo mi je teško, no nisam ni pomicala o odustajanju jer znam koliko sam dobra. Sanjala sam svoju veliku pobjedu i kad sam joj bila nadomak ruke, kad sam je već osjećala u svom srcu, nestala je. Rasplinula se. I dobila sam srebro. A znam da sam bila najbolja. Nitko nije imao držanje poput mojeg. Nitko nije skakao tako savršeno kao ja. Nitko, jer bila sam najbolja – tiho je završila i ponovno zaplakala, čekajući utjehu dobrog starčića. Starac se nakašlje pa blago nasmiješi i kaže:

– Da, vjerujem ti da si prošla trnovit put do današnjeg natjecanja. I razumijem twoju tugu i razočaranje, no znam i razlog tomu. U tom

tvojem trudu da budeš savršena i najbolja, zaboravila si nešto što je puno važnije od toga...

Djevojčica je podigla glavu i u čudu ga pogledala pa tiho brišući suze upitala:

– Zaboravila? Ali što?

– Zaboravila si biti skromna. Zaokupljena trudom da budeš savršena počela si i sama uviđati koliko si dobra, sve dok nisi počela i govoriti kako si najbolja. A to, to ti se nije smjelo dogoditi. Jer koliko god bila dobra, pa i najbolja, nikad ne smiješ zaboraviti biti skromna. Zbog tolikog samopouzdanja i visokog mišljenja o sebi, učinila si pogrešku i nisi pobijedila. Prestala si biti skromna. Vidiš, prije točno 47 godina umrla je moja majka. Tad sam imao devet godina. Živjeli smo u skromnom staničiću u ovoj staroj zgradici. Na samrti mi je dala ovaj kovčeg i rekla mi da je to kovčeg skromnosti. Znam da to zvuči čudno, ali istina je. Vidiš, moja je majka bila slikarica, vrlo poznata i cijenjena. Nakon što joj je majka umrla, pronašla je njezin kovčeg i odlučila je u njega staviti sve svoje slike i više ih nikome nije htjela pokazivati niti ići na izložbe jer je htjela ispuniti želju pokojne majke koja joj je poručila da nikad ne prestane biti skromna – starac je tiho završio svoju priču.

– Hm, ali ne razumijem zašto je sva svoja djela zaključala u taj kovčeg, kako joj je to moglo pomoći da ostane skromna? – djevojčica ga je upitno pogledala, a on je rekao:

– Zato što je znala da će, ako shvati koliko je dobra i ako joj svi budu podarili veliku pažnju, postati ohola i hvalisava, a to bi slomilo obećanje koje je dala svojoj majci. Zato je sve zaključala u kovčeg da je podsjeća da ne zaboravi biti skromna.

Djevojčici je sve bilo jasno, no nekako nije imala potrebu govoriti, željela je još na tren uživati u tišini, blagoj tišini, koja je bila jednostavna i skromna, no opet prekrasna. Pogledala je tog skromnog čovjeka. Stiskao je kovčeg uz prsa i nasmiješio se jer on je ispunio svoje obećanje, on je zalutalog vratio na pravi put i učinio ga skromnim. A sad je na njemu ostalo samo jedno. Da skromnost pošalje dalje. Uputio joj je nježno stari kovčeg i nasmiješio se. Pozdravili su se i on je

otisao. Nestao u gustim pahuljama snijega što su lepršale zrakom. Još je neko vrijeme gledala za njim pa izvukla srebrnu medalju i ponosno je stavila oko vrata. On joj je otkrio skromnost, otkrio joj je čaroliju srca koja je bila posebnija i od pobjede. Primila je nježno kovčeg i zakoračila u divnu zimsku noć, na put skromnosti i jednostavnosti, duboko u sebi se nadajući da će na tom putu još barem jednom sresti tog dobrog čovjeka, čovjeka koji joj je darovao dar, sjajniji od zlata.

Dora Ljubas (7. r.), Cvjetna livada
Zagreb

Antonela Stanković, 7. razred

Voditeljica: Ljerka Vulić

Osnovna škola Višnjevac

Skromnost je svijeća što obasja, oplemeni

Kao što naslov kaže, skromnost oplemeni ljude. Skromnost je najveća ljudska vrlina. U Hrvatskoj je 34 posto stanovništva siromašno, a 20 posto nema skoro ništa, tj. na rubu je siromaštva.

Oni bogati su ujedno i bezobrazni prema onima koji nemaju, rugaju im se i često ih odbacuju. Sve češće viđam ljude koji šeću ulicom i mole za pomoć. Pučke su kuhinje, baš kao i ubožnice, prepune. Siromasi skupljaju pobacane boce po ulicama i kopaju po kantama za smeće ne bi li na taj način zaradili za najosnovnije, za hranu. Na trgovima budu i mlađi ljudi, koji također traže pomoć jer je teret s leđa njihovih roditelja pao na njihova. Tako je siromašnima sve teže. Bogati postaju bogatiji, a siromašni siromašniji. No novcem se ne može kupiti sve. Ljubav, sreća, zdravlje i prijateljstvo samo su neki od pojmoveva koji su besplatni i koje moraš naučiti steći. Unatoč svemu, siromašni ipak znaju podijeliti sreću s drugima i spremniji su pružiti ruke pomoći nekome jer i sami znaju koliko im je ta ruka bila često potrebna.

Skromnost i siromaštvo nisu isti pojmovi, ali su povezani. Skromni ljudi ne moraju nužno biti i siromašni, oni su jednostavno jedinstveni jer takvih ljudi nema puno. No ta manjina skromnih je vrijedna kao biser. Iz skromnih zrači dobrota, njih možemo primjetiti iz daljine. Njihovo lice sjaji plemenitošću, oni upućuju lijepе riječi poticaja, nerijetko obilaze bolesne, osamljene, njeguje stare i nemoćne i s njima dijele ono malo što imaju. Skromni podižu optimizam, oni su ljudi humanosti i plemenitosti te osobe za koje možete biti sigurni da vas nikad neće ostaviti same.

Dragana Zelić, 7. razred

Voditeljica: Anica Jukić

Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar

Obuti ili ne obuti *nikeice*

Moja nedavna šetnja s mamom jedne lijepe i ugodne proljetne večeri završila je s gorkim okusom u ustima i »bosonogim« osjetom na nogama. Naime, u izlogu jedne od rijetkih trgovina obućom u mome gradu ugledala sam najljepše *nikeice* na cijelom svijetu: uglađene, crne boje, s malim sjajnim kamenčićima na spojevima, koji su me bljeskajući sve više zanosili. Stajala sam ispred izloga zaljubljeno ih gledajući.

Sjetila sam se također da su ih Tena i Viktoria nekidan komentirale u školi, a u glavi mi je odzvanjalo: »*Luzer* je onaj tko ih nema.« Nisam se u potpunosti s njima slagala, znala sam da to baš i nije istina, ali nisam im se htjela suprotstaviti. Ipak su one bile najmodernije djevojke u školi. Umiljatim sam glasom pitala mamu:

– Hoćeš mi, molim te, molim, kupiti ove prekrasne tenisice?

Mama nije mnogo odugovlačila s odgovorom, bez uvijanja mi je rekla što si umišljajem jer mi skoro nemamo ni za kruh, a kamoli za tenisice koje koštaju 350 kuna. Uostalom, da su mi dobre i ove moje »bezimene«. Bila sam strašno ljuta na mamu. Rođendan mi je za dva tjedna, a ona mi ne želi ispuniti ni jednu želju. Mrko sam ju pogledala i odbrusila:

– Dobro, ništa drugo nisam ni očekivala.

Kada smo došle kući i spremile stvari koje smo kupile, mama je pripremila večeru. Divno je mirisala pa sam pretpostavila i da je jako ukusna, ali nisam htjela večerati. Čak sam ljutito zalupila vratima kuhinje i tako, kako se činilo, dobro pričepila rep mojem vjernom mačku Kikija jer sam čula duuuug i glasan mijauk. Sljedećeg me jutra ispitivački gledao, a kada sam mu prišla da ga malo pomilujem, samo je frknuo i odšepao na drugu stranu. To mi je još pojačalo grižnju

savjesti koju sam osjećala prema mami, u glavi mi se motalo tisuću misli, ali nisam odustajala: HOĆU te *nikeice*. Na odlasku u školu mama mi je doviknula:

– A pusa?

Na što sam ja, izmotavajući se, rekla da žurim. Srce me tjeralo da je zagrlim, ali noge su odletjele van. Na satu razrednika toga smo dana u sklopu nekakvog projekta gledali film o djeci u Africi. Trajao je cijelu vječnost, kako mi se činilo, ali nije bio uzalud. Vidjevši tu jadnu djecu koja zaista nemaju što jesti, kako se vesele stvarima koje mi i ne primjećujemo (olovkama, guminicama za brisanje, školi!) i razmišljajući o činjenici da ih je dvije tisuće umrlo od gladi dok vi čitate ovaj tekst, pustila sam iskrenu suzu i brzo ju obrisala rukavom da nitko ne vidi. Kući sam toga dana koračala polako i začudujuće opušteno. Gledajući u pod, kao odrasla osoba. Kada sam ugledala majčino drago lice, nisam više skrivala osjećaje, zagrlila sam je i rekla:

– Ma ne moraš mi kupiti glupe *nikeice*!

– Zašto, Eva? – čudila se mama.

– Zašto? Nema »ekonomске računice«, nisu *nikeice* ono što je bitno. Tena i Viktorija nisu prave prijateljice ako ljude doživljavaju i prihvaćaju zbog onog što imaju na sebi.

Mama me toplo pogledala, iz njezinih vječno mladih očiju prosijavala je duga i sreća kad je rekla:

– To je moja Eva!

Šхватila sam da je skromnost jedna od najvećih čovjekovih vrlina. Čini ga punim, sretnim i snažnim. I dok nju imamo, uvijek ćemo biti bogati.

Alma Bešlagić, 8. razred

Voditeljica: Maja Jasić

Osnovna škola Stjepana Radića, Čaglin

Uspomena na majku

Jedna je ljetna zora svanula potpuno hladna. Valovi su velikom silinom udarali o stijene. Tog sam jutra imala vrlo loš predosjećaj. Nebo je bilo tmurno, a mjesec je još provirivao između olovnih oblaka. Bilo mi je jako hladno te sam se ušuljala u majčin krevet koji je inače uvijek bio topao i u kojem me neprestano dočekivao mamin radosni zagrljaj. No, toga dana nije bilo tako. Majka je, kao i krevet, bila hladna. Izgledala je poput duha. Prodrmala sam je u želji da je probudim, ali i dalje nije reagirala. Beživotno je ležala u postelji okružena tišinom. Tu je tišinu prekinuo udarac njene ruke o tlo poput kamena.

Izbezumljena, uplašena, razočarana, nisam ni shvatila što se događa. Bila sam na izmaku snage, bez ijedne riječi, ijednog daha, treptaja. Sve je postalo crno, a jedino što sam vidjela je jama bez dna, bez ijedne trunke svjetlosti, topline, osmijeha.

Bez prolivene suze izašla sam van. Vjetar me je propuhao do kostiju jer sam nosila tanku majicu. Začula sam nečiji glas. Zazivao je moje ime iz mora. Polaganim korakom krenula sam prema njemu. Što sam se više približavala, zov je postajao glasniji. Voda me je počela nositi poput malene pahulje. Začula sam pjesmu nebeskih vila koja je bila nešto najposebnije što sam ikad čula. Poput majke uspavale su me svojim milim glasovima. Utonula sam u dubok san. Sanjala sam cio svoj život. Svi trenuci sreće, tuge prošli su u jednom olujnom jutru u kojem sam se ponovno osjetila sigurnom i voljenom, uz majku i njezin san o skromnoj kućici u pustoj, lijepoj listopadnoj šumi, daleko od svih...

Iz sna me je prenuo glasan razgovor doktora. Otvorila sam svoje umorne oči, podignula tešku ruku i dotaknula doktora. Željela sam se uvjeriti da postojim. Nisam znala gdje sam niti gdje je moja obitelj.

U sobu je ušlo dvoje mladih ljudi s kojima sam zatim otišla njihovoj kući. Rekli su da sam ja siroče kojem je jedan roditelj umro, a drugi ga je napustio. Boljele su me njihove riječi. Bila sam ljuta, ali sam negdje u dnu duše znala sam da to nije istina. Krenula sam uskoro u školu i započela novi život.

Danas imam dvadeset i četiri godine. Završila sam fakultet, imam posao, ugled, novac, ali još uvijek nemam svoju obitelj pokraj sebe, već samo ljude koji su me odvojili od nje. Nisu mi od ranih dana dopuštali da odem na majčin grob niti da posjetim svoju staru kuću, ali sada sam odrasla i sama odlučujem o tome što će učiniti. Stoga sam odlučila da će pronaći svoju sestru i oca, nitko me neće u tome spriječiti. Uz pomoć prijatelja sam ih vrlo lako uskoro i pronašla. Bili su isti kao nekoć, kao da sam jučer otišla od njih. Čvrsto sam ih oboje zagrlila i zaboravila tuđu lažnu priču o malenom siročetu bez roditelja. Bila sam jako sretna, ali pažnju su mi privukli vlažni zidovi kućice koja je izgledala kao već duže vrijeme napuštena, neugledna koliba. U njoj su živjele najvažnije osobe mog života. Neću dopustiti da ponovno ostanem bez njih.

Odvela sam ih u drugu kućicu u listopadnoj šumici koja je izgledala poput one iz majčina sna. Unatoč mojem velikom imetu, danas nas troje složno živimo u skromnoj kućici. Naučili smo kako solidno živjeti, a biti zadovoljni sitnicama, baš kako nas je majka i učila. Uspomene na majku nikada neće izblijedjeti. Uvijek će ostati naš uzor i žena koju se ne zaboravlja.

Karla Blažević, 8. razred

Voditeljica: Marija Dorić

Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin

Siromasi posjeduju jedino novac

Svi jednako vrijedimo bez obzira na podrijetlo i stanje. Čovjek je čovjek. Dijelimo zemlju, zrak, a s pojedinima i neponovljive trenutke što nas neraskidivim nitima vežu jedne s drugima, nitima koje nas održavaju nad zemljom u najvećim slabostima, griju skrušeno srce za najvećih patnji. Nestaje samouvjerenost s naših umornih lica ne pronalazeći se u tuđim očima. Nada za beskrajnom srećom i jednakošću postaje nedodirljivi nebeski svod. Drhtave ruke prestaju tragati za osobom koju bi obgrlike dok ih nemilosrdno omamljuje studen.

Pokušavam pokupiti zadnje dijelove duše, prave sebe i spojiti ih u smislenu osobu koja je spremna sama koračati stazama života. Ne želim se stopiti s većinom, biti još samo jedna nezamijećena kaplja u mutnim i prljavim vodama čovječanstva. Pokušavam se održati na svojim slabim nogama koje ne znaju kako savladati sljedeću prepreku, kako još jednom pobijediti. Ostajem sama sa svojim mislima, onima koje u isto vrijeme napadaju moj razum i štite ga. Kiše nezadovoljstva rominjaju nuda mnom, ne mogu se skloniti. Ne postoji kišobran koji će nas zaštititi od nas samih. Oporo srce nagriza bol, a usamljenu dušu spoznaja o nepravdi.

Ima li smisla biti kao drugi samo kako bi me prihvatili? Ne bi li nas sve trebali prihvataći ovakvima kakvi jesmo, ne bismo li svi trebali vrijediti jednako, ali biti drugačiji? Čemu bi svijet nalikovao kada bismo svi bili jednaki? Nitko ne bi bio dovoljno odvažan podariti boju toj crno-bijeloj slici koja bi nastala, zavladala bi bezličnost. Pjesma života ne bi se orila glasno, puna zvonkosti, već tmurno i jadno vapeći za krajem samo kako bi okončala besmisao svojih slušatelja. Monotonija svakodnevice bi se ustalila jer nitko ne bi želio

nadići ljude, pronaći nešto veće i bolje od materijalizma. Nitko ne bi imao želju za pronalaskom razloga okrutne nam današnjice. Sva bi srca voljela jednakom strašcu, osmjesi bi odzvanjali jednakim žarom, a oči zbumjeno promatrале događaje oko sebe ne vidjevši svijet na vlastiti način. Grčevito bismo odradivali život ni za koga, u strahu slijedili druge ne spoznajući ono što zapravo jesmo. Provodili bismo dane u šutnji bojeći se da ne bismo izustili nešto krivo. Život ne bi vodio nikamo nego kraju, dok bi srce kucalo iz navike, a ne iz potrebe za ljubavlju.

Pojedini misle kako će svojom nadmoći i ulogom većine u društvu zgaziti one željne raznolikosti, kako će ih nadglasati i ugušiti njihova prava. Uvijek ćemo pronaći upravo pred našim pragom nekoga takvoga koji će odbaciti drugoga s mišljem kako je bolji, kako vrijedi više. Zar nikoga ne zanima što se nalazi iza naizgled snažne vanjštine? Postoji li itko tko bi s nama podijelio životne puteve i pokušao otvoriti nepokolebljivu čahuru zavaravanja? Ne osvrćući se na razlike? Pitam se razmišlja li itko na taj način? Shvaća li itko kako može ostvariti sve svoje snove bez obzira što su im se drugi smijali? Pogledati svijet očima kojima istinski želi? Odbaciti sve maske i pretvaranja, biti svoj?

Svatko nosi svoje tajne, u skrivenom kutku svoga bića skriva zbumjenog sanjara. Razlika je što ga neki odmah puste u zemlju mašte dok ga ostali plašljivo drže zarobljenoga u stvarnosti. Od samo plamenčića sreće u nama će prohujati vatra. Tada će svi shvatiti da su ljudi bez duše željne života i srca koje nije žedno ljubavi – siromasi, bez obzira što posjeduju novac. On nas ne čini bogatima. Pravo je bogatstvo prihvatiću život u svim uvjetima, promijeniti današnjicu, osjetiti važnost sigurnosti, učiniti nešto zbog čega ćemo se duboko otisnuti na stazama vječnosti. Pravo bogatstvo je shvatiti da prelazeći preko pjeska vremena možemo zauvijek srušiti godinama građene kule nepoštivanja.

Viktorija Cmuk, 8. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

Izvori Gospodnji

Kolovoz je. Dan za danom ponavlja se isti dosadni ritam. Vrućina, vrućina, i opet vrućina... Obožavam čitati, ali sam opazila da mi u zadnje vrijeme kod čitanja bježe slova. Vrući kolovoz je kriv i za to.

Danas ujutro nije bilo prevruće i odlučila sam čitati. Slova su bježala i bježala. Što će sada? Očito je, vrućinu ne mogu uzeti kao glavnog krivca. Svoj problem povjerila sam majci. Ona me uvjerila da pomoć moram potražiti kod liječnika. Ja s naočalama! Ne mogu zamisliti svoje lice s naočalama! Ne, po ovoj vrućini ne idem k liječniku. Ja nisam bolesna! Naočale će me nagrditi, posve promijeniti moj imidž. Ne, ne idem!

Drugi sam dan ponovo počela čitati, ovaj put kasno navečer. Luda slova su bježala i bježala. Bože, strašno! Eto, stigla me kazna za prikriveni smijeh mojim priateljicama koje nose naočale. Ipak, moram ići! Nadvladala sam svoju sebičnu narav i uz gundanje krenula k liječniku.

Ušla sam u čekaonicu i skamenila se. Gužva kao da sam ušla u dvoranu gdje se održava koncert neke poznate zvijezde. Na red neću doći sve do prekosutra. Katastrofa! Okrenula sam se i pošla k vratima. Brzo van! Pogled mi je zapeo za jednog mladića u invalidskim kolicima. Zaustavio me osmijeh na njegovom licu. Vratila sam se i stala do njega. Počeli smo pričati. Saznala sam da se lijepi i nasmijani mladić zove Mario, da je iz mojeg mjesta, čak je pohađao osnovnu školu koju ja pohađam. Kako je svijet malen! Mario mi je ispričao da je obolio od neke rijetke bolesti i da je ostao nepokretan. S osmijehom mi je opisao kako se borio s bolešću koju je dobio u prvom razredu srednje škole i kako je upisao fakultet. Cijelo vrijeme našeg razgovora lice mu je bilo obasjano mirom i radošću...

Taj skromni i hrabri Mario koji je podnio toliko tjelesnih i psihičkih boli promijenio je moj život u nekoliko minuta. Divim mu se s kolikom je hrabrošcu prihvatio činjenicu da više ne može hodati. Mario ne želi stajati po strani zbog svojeg hendikepa, a ja sam izvela cijelu dramu zbog naočala.

Isuse, pomozi mi da se ne zatvorim u začarani krug svojih želja. Isuse, molim te za dar poniznosti, otvori mi srce za malenost. Promijeni me, Isuse, i daj mi da u svim patnjama moje srce ostane radosno, otvoreno za sve ljude. Vodi me, Isuse, na svoje izvore jer na tvojim je izvorima i Mario našao hrabrost, snagu, strpljivost i mir.

Magdalena Gašparić, 8. razred

Voditeljica: Andrijana Kušinec

Osnovna škola Vinica

Veliko srce malog čovjeka

U vrelo ljetno predvečerje odjeknula je snažna eksplozija. Letjelo je na sve strane. Komadi žbuke, stakla, prašine. Buknuo je plamen. Obiteljska kuća na periferiji grada bila je u dimu. Jauci i zapomaganje, tek poneki jecaj, a onda tišina. Nitko nije znao o čemu se radi. Ljudi su bili uz nemireni i uplašeni. Nisu znali kako pomoći. I onda dolazi moj susjed Zvonko. Čovjek koji ima veliko srce koje većinu otkucanja kuca za druge. Moj susjed Zvonko, čovjek koji je uvijek spremjan pomoći. On ne dijeli ljude ni po bogatstvu ni po rasi ni po vjeri. On je jednostavno čovjekoljubac.

Trči u plamen. Ne razmišlja o sebi, o svojoj obitelji: supruzi, roditeljima, sinu. Ulazi bez straha i razmišljanja. U ruševinama pronađe mlađu žensku osobu i iznosi je van. Vraća se ponovo... I još jednom... I još jednom...

Garav i opečen s osmijehom na licu dočekuje vatrogasce i ostale spasitelje. Tada odlazi na svoje radno mjesto na željeznicu. Sretan je i ponosan na svoje djelo.

Prilikom dodjele priznanja od predsjednika Republike nije se gurao u prve redove. Nije isticao svoje zasluge, nije želio publicitet ni novinare. U svom šaljivom tonu obrazložio je svoje postupke, zahvalio na priznanju i povukao se u svoju osamu. Njegovo srce, plemenito srce i dalje vjeruje u ljude, etičnost i poštenje. Ponosna sam što je taj nesebičan, skroman, ponizan čovjek moj susjed.

Sara Birg (4. r.), *Prijateljstvo / Ljubav, iskrenost i prijateljstvo nemaju granice*
Voditeljica: Ksenija Marincl
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Monika Hadrović, 8. razred

Voditelj: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Roza, grlice i kruh

Rado se sjećam svoje znanice Roze. Živjela je u siromašnoj obitelji i bila ponos svojih roditelja, majke Katarine i oca Ivana. Kada sam prvi put susrela Rozu, bila je malena trogodišnja djevojčica, svijetle kose, okružena grlicama. Rozin glasan smijeh kao da je privlačio te ptice pjevice u njezino krilo. Bijele, smeđe i sive pernate grude uzimale su iz njezinih ručica mrvice kukuruznog kruha.

Rozina majka pekla je najbolji kruh u gradu. Svakog jutra dolazila sam u kuću Rozinih roditelja kupiti svjež kruh koji je Rozina majka Katarina ispekla večer prije. Prodaja kruha bila je glavni izvor prihoda Rozine obitelji. Malena Roza uvijek je znatiželjno promatrala svoju majku kako priprema kruh. Gledala je majku kako stavlja brašno u drveno korito, kako u posebnoj zdjeli priprema kvasac da bi sve to dugo i teško mijesila. Kada se tijesto dovoljno diglo, Katarina je oblikovala okrugle hljebove. U međuvremenu dok su se hljebovi dizali, Roza i Katarina palile su vatru u krušnoj peći i čekale da se peć dovoljno ugrije. Pripremljene hljebove Katarina je drvenom lopatom stavljalas u užarenu peć. Na početku pečenja Roza je trebala paziti da se kruh lijepo užari, a da ne izgori. Nakon dva sata čekanja kruh je bio pečen i Roza ga je uz majčinu pomoć vadila iz krušne peći. Bila je sretna.

Rozin otac Ivan opazio je kako svakog dana nestaje po jedan kruh. Katarina je odmah posumnjala u Rozu te je stala slijediti. Ubrzo je otkrila kako Roza kruhom hrani grlice. Ivan i Katarina zabranili su Rozi hranjenje grlica kruhom. Roza je danima bila tužna. Nedostajale su joj grlice, njihov pjev i njihova zajednička igra. Roza im nije mogla ispričati sve one divne zgodе iz Isusova života o kojima je pričao župnik u crkvi. Odlučila je ne jesti kruh i kradomice hraniti svoje grlice.

Stigla je zima. Grlicama je bilo potrebno sve više kruha za hranu. Ono što je Roza sačuvala od svojeg jela bilo je premalo. Odlučila je uzeti posljednje hljbove kruha iz ostave, sakriti ih u svoju bijelu pregaču te izaći van na dvorište nahraniti promrzle ptice. Susrela sam je na drvenom stepeništu. Došla sam tog jutra kupiti veću količinu kruha jer se bližio Božić. Tek što se Roza okrznula svojom pregačom punom kruha o moj zimski, crveni ogrtič, oštar glas njezine majke naredio joj je da stane i otvori pregaču te pokaže što u njoj nosi. Roza je u strahu otvorila pregaču u kojoj smo tog trenutka ugledale ruže. Kako sam ranije u pregači zamijetila kruh, odmah sam prepoznala djelo Božje ljubavi i Rozinoj majci prišla riječima:

– Gospodo, Bog vas je blagoslovio skromnim djetetom! Samo skromnost može donijeti čudo na ovaj svijet! Danas smo tome svjedoci! Blagoslovljena bila Roza! Blagoslovljena njezina sveta skromnost!

Katarina je stajala bez riječi i gledala čas u Rozu, čas u ruže. Napokon sabravši misli i osjećaje zagrlila je Rozu i počela moliti.

(Tekst nastao prema događajima iz života svete Ruže iz Viterba.)

Rebeka Klaus, 8. razred

Voditeljica: Danijela Jalžabetić

Osnovna škola »Ivan Benković«, Dugo Selo

Bitno je očima nevidljivo

Jeste li se ikada zapitali, kada vam je bilo dosadno i niste imali o čemu razmišljati, kako je drugim ljudima u njihovim životima, u njihovom svijetu? Kako oni misle? O čemu oni misle? Kakve li sve probleme i događaje doživljavaju u svojim šarenim životima? Kako svijet izgleda kroz tuže oči i što se iza tih tužnih očiju nalazi? Mi to, vjerojatno, nikada nećemo znati. Možda zato što ne želimo da nas te tužne oči brinu i stvaraju nama problem i opterećenja. Možda zbog toga što stvarno nema nikakvih problema ili pak zato što se radi o čistoj solidarnosti i skromnosti tih tužnih očiju.

Vidite li onu djevojku? Da, onu nasmiješenu, sretnu, dobru i pametnu. Istu onu koja uz toliko vrlina ima i prekrasne zelene, ali tužne oči? Kažete da te oči nikada niste primijetili? Kažete da je uvijek bila nasmiješena. Možda niste dobro gledali, pogledajte malo bolje, malo dublje. Gledajte nju, što je to sve ta osoba učinila za vas, divnoga i krasnoga, i još bi vam se uvijek nasmiješila. Ja vam kažem, gledajte. Ali, vi ne vidite. Ne vidite jer ste slijepi. Ne samo vi. Cijela skupina ljudi, cijela zajednica, cijelo društvo je slijepo na ovakve stvari. Uzrok tome je tako jednostavan: zasljepljeni ste samim sobom. Dajte da vam malo očistim oči od sljepoće grijeha i tereta. Pogledajte malo bolje... pa ta djevojka zapravo plače. Vi to nikada ne biste rekli, zar ne? Ona obično ne plače, radije se smije. Smije se. Ali ne smije se bez razloga. Smije se jer nije kukavica, jer je snažna. A zašto bi ona uopće bila kukavica? Gledajte. Tu djevojku, kada stigne kući, čekaju otac i majka. Otac stasit i ponosan, a majka već naoružana kritikom. Ona će, čim dođe kući, biti bombardirana, strijeljana i probodena kritikama i zanovijetanjima. A zašto? Dobila je četvorku. Nekima dostignuće, a nekima pad. Za njih je to, očito, bio pad za njihovu savršenu kćer, koju

su odgojili tako »savršeni« roditelji. Bockali su je oko toga, u školi i kod kuće, ali ona nije izustila ni riječi. Nikad se nije isprsila kao otac i gromoglasno izjasnila: »Ja sam najbolja.« Nikad nije nekoga probola kao njezina majka nju rečenicom: »Ja mogu bolje od tebe.« Nikada. Ona se samo smije. Smije se i sretna je, iako zna što je čeka. Sretna je i smije se, iako je svi zbog njezinih uspjeha mrze i ljubomorni su na nju. Smije se i sretna je, iako je svi iskoristavaju zbog toga. Smije se i sretna je koliko god bila izvrijedana. Ona se samo smije. Ona nije arrogantna. Ne traži pažnju. Ona na kompliment uvijek samo kaže da nije dovoljno dobro, iako je to teško dokazati. Vjerujte mi, i ja sam je takvom smatrala. I ja sam bila slijepa. Bila sam slijepa do trenutka kad sam je zapazila i od srca pohvalila, kad sam mislila da je stvarno to zaslужila, a ona mi je samo odgovorila: »Bit će i bolje. Pokušat ću biti bolja.« Zamislila sam se i prisjetila svih trenutaka u kojima je mogla biti kao njena majka ili otac, ali je bila svoja. Ostala je svoja. Skromna i poštena. Nasmiješena. I ja sam progledala. Ona mi je pročistila oči. U njoj se krio Krist i sva moguća ljubav koju je mogla dati, u njoj se krilo spasenje. U njoj se krila skromnost. U njoj se krila čista ljubav, a to je najjača Božja snaga.

Molim vas, naučite gledati. Naučite gledati, ali ne očima. Naučite gledati svojim srcem, onim najčišćim u sebi, onim što je u vama usaćeno od Krista. Ljubavlju. Skromnošću. Najbolji način jest da nekom date priliku: pogledajte ih malo bolje, izvana i iznutra, pokušajte ih razumjeti. Naučite tako gledati sve ljude jer tko zna kako oni gledaju na vas. Možda i vas počnu gledati drugačije.

Karla Mrazović, 8. razred

Voditelj: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Elizabetina kruna

Stala sam se rane vjutro, dok se još danile. Prvo sam trebala iti blago podvoriti. Gđa je dvorba bila gotova, vmila sam se, počešljala lasi, kite splela i obraze z črlenim paperom narulila pa flake obljevkla. Išla sam z babom v cjerku na god Trojakov. Gđa sam došla do cjerke, vidla sam pune ljudi. Si su se gurali v cjerku. Ni za Božić ni za Vuzem nije bile tulike ljudi kak ve najenput! Vezda je tu i sused Gašpar koji nigdar nejde v cjerku. Božek, Božek, koj je to!? Baba mi je na to rekla da bu denes v našu faru i v našu cjerkvu došla plemenita grofica, njezin otec je kralj, a nje je ime Elizabeta, Jalđa po našem domaćem. Vezda sam se i ja počela rjevati nutre v cjerku jer sem i ja štela videti kak plemenita grofica zgledi. Bogu fala, pak sem mršava i mučka, prerjevala sam se čez tolku gužvu skroz do oltara. Onda sam stala na štenge i počela iskati plemenitu groficu Elizabetu.

Odjenput mi je pogled zastal! Elizabeta je bila jake lijepa! Na glave, međ lasima imela je krunu, valda od zlata, koju je saki odma zametil. Gđa bi ja takvu krunu imela, sigurne bi bila nabogateša dekla v selu i si bi dečki k meni v snoboke išli. Nosila je još krzneni plašt i plavu haljinu kak nebo. To je bil najlepši stvor koji sam vidla! Oči su joj bile črne, ali sjajne kak zrcale. Mogel si se v njima ogledati i ogledavati se sto ljet. I ja sem to štela pak sam joj išla korak dva bliže. Gledela sam v nju i gledela, al je ona samo sklopljenim rukama krunicu prebirala i tiho se Majke Božje molila. Već je trebala početi i meša, a ona me još nije pogledala. Stala sam spodi raspela i štela se plakalti. I onda se najenput Elizabeta nagle stala kak da joj se nekam žuri, već sam mislila da ni pri meše ne bu ostala, gđa je koračila prema raspelu i meni. Kleknula je pred raspelo i gorko se na sav glas rasplakala. Žela je z glave krunu i dela raspetom Jezušu pod noge. Se oči v cjerke

gledele su Elizabetu, nišče nije mogel verovati koj se događa i nišče nije bilosti hraber da dojde do nje i pita koj je. Onda sam ja koračila do nje, bile mi je fest žal koj se ona tak jake plače, i pregovorila:

– Zakoj se, vi plemenita, plaćete?

Zdigla je glavu, gledela v mene i rekla one koj bum pamtila do svoje smrti:

– Kako bih ja mogla i smjela ovdje biti nakićena krunom od zlata i bisera, gdje evo vidim pred sobom Spasitelja okrunjena trnovom krunom!

Rekla je to onak pobožno kak to velečasni znaju reći. Njesam znala koj bi rekla! Nigdar još njesem vidla da se nešće plače zbog Jezuša. Obrnula sam se raspelu i rekla:

– Molim te oproštenje, ljubezni moj Jezuš, znam da za me trpiš, a ja se ne plaćem na spomenek muke tvoje!

Gda sam se obrnula vidla sam da Elizabeta više ne kleči. Gledela sam po cjele cijerkve, al je više njesem med ljudima zagledala.

Počela je meša. Molila sa stiha i pobožno, al sam jedva dočakala ziti vun i z babu se stati. Odma sam ju pitala:

– Zakoj je Elizabeta hitila krunu z glave?

Baba se srdačne nasmejala i rekla:

– Hitila je zato koj je skromna! Male ti je takvih ljudi na svetu. Mi sme siromaci, ali njesmo skromni. Rada se gizdamo, prvi očemo biti pred svetom i se znati, za sako dobro delo falu dobiti i peneze mesto Jezuša navek trebamo. Mi bi nju trebali vučiti kak biti skromen, a ne ona nas! Ta bu se za Jezuša dala i v samostan bi prešla opatica biti da ju otec oče pusti.

Od toga dana vučim se biti skromna. Sako jutre prvo koj napravim je da se zafalim Bogu na semu koj imam i prosim ga da bum kak Elizabeta skromna.

(Tekst nastao prema događaju iz životopisa svete Elizabete Ugarske.)

Lorena Mudri, 8. razred
Maruševec

Skromnost

Što je skromnost? Što uistinu znači biti skroman? Koliko je danas ljudi skromno? Kako im uspijeva? Kakva li je to vrlina? Može li se učiti skromnosti ili se stječe godinama? Često se zapitam jesam li skromna, zapitam se kakva sam osoba u duši, zapitam se kakvom me ostale osobe smatraju... I nakon svakog razmišljanja dolazim do zaključka da nisam dovoljno skromna koliko bih trebala biti, ali trudim se biti što skromnija. I ne bojim se hoće li me svi prihvati takvu, jer onaj kome je doista stalo, prihvatiće me takvu kakva zaista jesam, sa svim mojim vrlinama i manama.

U čovjeku ništa nije krhkije od njegove skromnosti i dobromanjernosti. Međutim, i Bog će nas prihvatići kakvi god mi bili. Sve ovisi o nama. Mi smo tvorci svoje sudsbine, mi smo krojači svoje sreće. Tema ovog natječaja odmah me sjetila na mog preminulog pradjeda. Uvijek će ga pamtitи kao nasmijanog, iskrenog, dobromanjernog, druželjubivog i, prije svega, skromnog čovjeka. Nikad ni od koga nije tražio puno. Pa ni od života. Umro je prije nešto više od mjesec dana. I svi ćemo ga pamtitи po njegovoј skromnosti, zauvijek. Oduvijek je bio osoba koja bi sve svoje dala da drugoga usreći. Bio je uistinu sretan čovjek. Davao je mnogo, a tražio veoma malo, često pa i ništa. Živio je sam, bez ikoga. Često mi je pričao kako je usamljen, kako mu je dosadno, kako mu zaista nedostaje društvo... I svakog puta kad sam ga upitala želi li da mu nešto donesem, je li mu potrebno nešto, on bi odgovorio da mu ne treba ništa, da treba samo jednu jedinu nematerijalnu sitnicu koju mu ja ne mogu dati, Božju pomoć, Boga. Oduvijek je čeznuo za nematerijalnim stvarima. Isto tako, volio je darivati. Bio je uistinu dobar čovjek. Skroman, pošten, drag..., ali više ga nema, i neće ga biti... Ali ostat će živ, u mojim mislima.

Nema ga tek mjesec dana, a već silno nedostaje. Zašto? Vjerojatno sam oduvijek željela nešto materijalno pa sam ga pre malo cijenila. Sada, kad ga više nema, sad kad bih sve dala da je barem na minutu ovdje, shvaćam smisao života. Iako imam tek četrnaest godina, život je još pred mnom, ali on me naučio kako živjeti, kako se provlačiti kroz tmurne i kroz vedre dane ove surove stvarnosti. Svi veliki ljudi su skromni. A ja? Oduvijek sam ga smatrala velikim...

Dejana Pacina, 8. razred

Voditeljica: Maja Jasić

Osnovna škola Stjepana Radića, Čaglin

Čarolja božićne noći

Snježne pahulje prekrivaju ulicu. Hladno je. Prosjak Ivo sjedi u malenoj trošnoj kućici i gleda kroz prozor. Oči su mu pune suza, smiješi se i na licu mu titra taman brk. Srce mu se steže, zastaje dah, obuzima ga sjeta i čežnja. Na ulici je ugledao poznate gradske bogatune. Neko vrijeme ih je promatrao, možda čak i žalio jer je znao kako su pokvareni i bahati. Opazio je da ga slavni gospodin Šarić gleda i uputio mu je ničim izazvan smiješak, no Šarić ga je mrko pogledao i okrenuo leđa. Ivi nije bilo žao, znao je da ga taj osmijeh ništa ne košta, osim toga, navikao je na mrzovoljne, prezirne poglede.

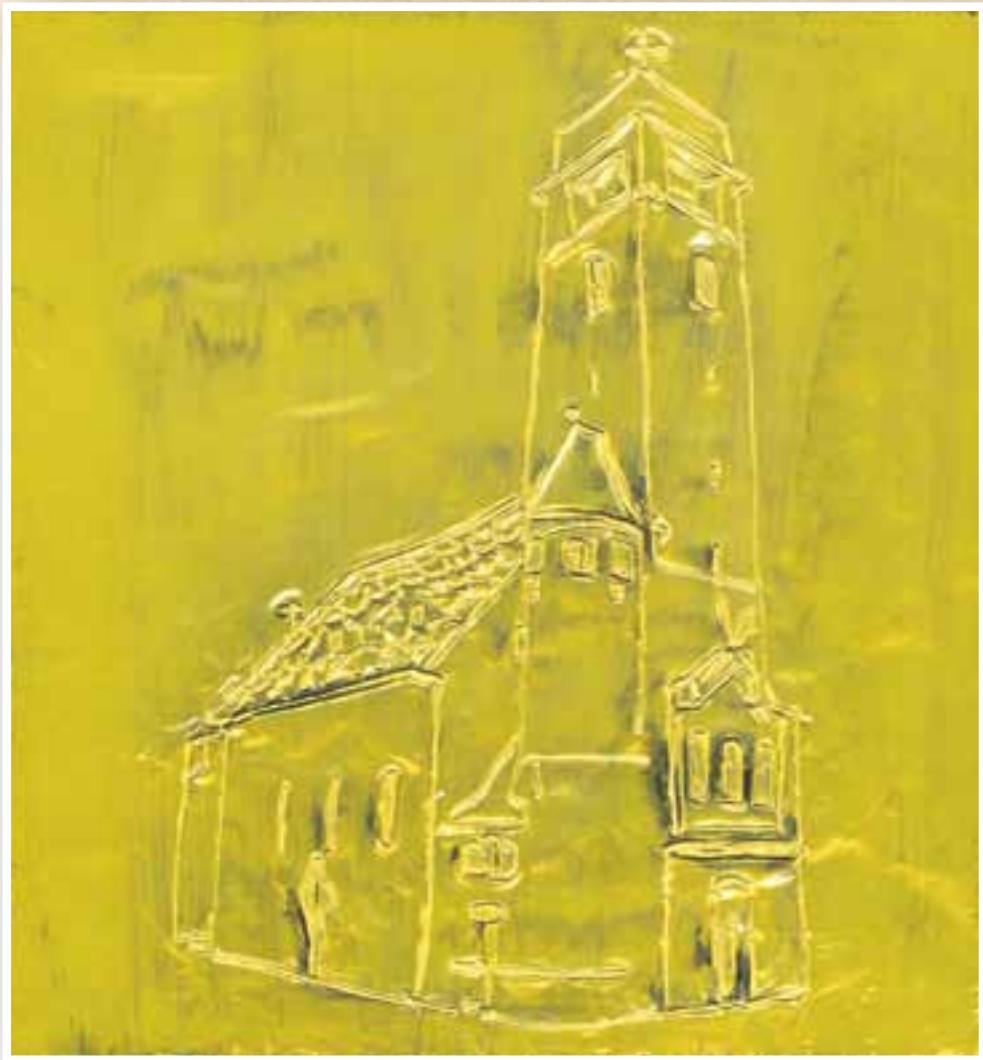
Nakon hladne noći koju je proveo u staroj kući na dnu ulice, Ivo se uputio van. Krenuo je na ulicu kako bi dobio koju kunu za hranu. Pomislio je da će mu se smilovati, ipak je sutra Božić. Dok je Ivo tako sjedio na hladnom zidiću, gospodin Šarić je uživao u svojoj kućerini. Nije mu bilo stalo do obitelji, zanemarivao ih je unatoč svemu. Ljudi za njega kažu da je bogat izvana, ali siromašan iznutra. Brine se samo o poslu, novcu i nanošenju nepravde. Upravo toga trena dok se Ivo smrzavao na ulici, Šariću je pala na pamet još jedna strašna ideja. Došao je do kuće prosjaka Ive i otjerao ga iz nje govoreći da na nju više nema pravo. Nitko u njoj već dugi niz godina ne živi, a jednomo Ivi je značila puno, imao je kakav-takav krov nad glavom. Znao je on da se s rogatim ne vrijedi bosti te je otiašao. Nije imao što ponijeti sa sobom osim starih izlizanih cipela, poderanog kaputa, prekratkih hlača i zakrpane košulje. Tako je Ivo prespavao na hladnoj klupi uz svjetlost ulične lampe.

Svanulo je božićno jutro. Snijeg je prekrio cijeli grad. Prekrio je i klupu na kojoj je prosjak Ivo sinoć prespavao, ali njega više tamo nije bilo. Da, njega nije bilo! Ivo se jutrom probudio u toplome domu, a

gospodin Šarić na ulici bez ičega, u staroj odjeći. Nikome od njih nije bilo jasno što se dogodilo prošle noći, ali neki ljudi su govorili da se sinoć nad grad spustila velika sjajna zvijezda. Svojom svjetlošću je obasjala cijeli grad i donijela sreću i blagostanje dobrim dušama. Tako je i Ivi vratila ono što je davno izgubio. Upravo ta čarolija božićne noći vratila je Ivi topao dom koji mu je na prevaru Šarić oduzeo i obogatio se. Sada Ivu možemo zvati gospodin Ivo, baš kao nekada, a gospodina Šarića prosjak Šarić jer se sada on smrzavao na ulici i tražio milostinju, nije uopće znao živjeti bez novca i visokog položaja.

Bez obzira na sve, Ivo se nije promijenio. Sada ima stol pun hrane, topao krevet, vlastitu kuću i novu odjeću. Sve je novo, samo je Ivino srce još uvijek ono staro. Nije mogao više gledati Šarića kako se smrzava te ga je pozvao na ručak u svoj dom, a znao je da Šarić to za njega nikada ne bi učinio. Ivo nije mogao protiv svoje savjesti. Osjećao je potrebu da mu pomogne upravo zato što je znao što znači smrzavati se vani bez igdje ičega. Razmišljao je kako bi bilo dobro da je i njega netko prije pozvao na ručak i šalicu toplog čaja, no sjedio se da je danas malo takvih plemenitih ljudi. Većina njih je svela život na novac, ljude na fizički izgled i onda se pitaju zašto su nesretni. Šarić je na vlastitoj koži iskusio teret života i sADBINE, suočio se s teškom kaznom za svoja djela. Na ručku ga je Ivo savjetovao i pružio mu sreću kakvu nitko nikada nije. Usred bijele idile Ivine tamne oči gledale su u daljinu, mrki brk ovoga puta je radosno poigravao, a duša mu je bila spokojna, mirna.

Patricija Višnjić (4. r.), *Crkva / U očekivanju Božića*
Voditeljica: Sanja Brkić
Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Ana Paloma Puljić, 8. razred

Voditeljica: Ivana Canjuga

VI. osnovna škola Varaždin

Skromnost

Jesam li skromna kada kažem da ne trebam novi mobitel, da pored četiri para cipela ne želim još jedne, da vidim da se mama i tata trude da imamo sve što nam treba, a ionako imamo previše? Pisati tako bilo bi sve samo ne skromno, jer samo se osjetiti skromnim i govoriti o vlastitoj skromnosti već postaje samohvala. Tko pomisli da ima karakteristike svetosti, već se samim time udaljio od svetosti. Tako je i sa skromnošću.

Sada zurim u bijeli papir i vidim da nije tako lako, da je skromnost kao riječ previše prisutna, da nam visi pred glavama, a da ju je istovremeno suviše teško pravedno i ispravno opisati. Zurim i dalje i svake sekunde razumijem sve manje. Mama lupa tanjurima i loncima u kuhinji, pas me vuče za nogavicu, sestra me neopisivo ljuti svojim zapitkivanjem o nerješivim zadatcima za napredne matematičare trećeg razreda. Buka i nemir... a ja ne mogu misliti. Mama, onako kako samo ona to zna, vikne iz kuhinje:

– Pa piši o skromnosti u ljubavi.

Par sekundi prije pokušavala je oprati zagoren lonac, a sad je već književni savjetnik. Ipak, kažu da majčino srce najbolje zna... Moja draga mama... Slušam intuiciju...

Otvaram sestrinu Bibliju u slikama. Šarenija je od obojene dječje bojanke. Od previše slova prebrzo zaspim. Uočavam sliku novorođenog Spasitelja u štalici, okruženog pastirima u dronjcima, kako ga grli majka Bogorodica. Vidim svetog Josipa kako stoji postrance i gleda. Gleda – i čudi se. Na tren zažmirim i otpušujem u to vrijeme. Pomislim kako je Bogorodica, tada tek poodrasla djevojčica, dobila objavu arkandela Gabrijela da će na svijet donijeti Božjeg sina? Kako li se morala osjećati?

Mi Gospu uvijek vidimo u nebeskoj slavi na oltaru i na svetim sličicama, ali ne smijemo zaboraviti da je Bog, tvorac svemira, svega vidljivoga i nevidljivoga, izabrao skromnu djevojku za majku svojega sina. Ne uglednu damu iz Jeruzalema, ne trgovačku kćer ili kraljevsku princezu... izabrao je skromnu djevojku. I što Marija kaže? »Neka mi bude po riječi tvojoj.« Ne mudruje, ne filozofira, ne cjenka se, nama dvojbi. Jednostavno se predaje Božjoj volji.

Tadašnji Nazaret bio je jako daleko od sjaja Jeruzalema, koji je svaki Židov gledao s divljenjem. Nazaret je bio bezvrijedan. Ta čak su za Spasitelja rekli: »Iz Nazareta? Što dobro može doći iz Nazareta?« Pa ipak, Bog je odabrao Nazaret. Da se ova priča dogodila u našem vremenu i na našim prostorima, koje bi selo bilo dovoljno malo, dovoljno beznačajno, dovoljno skriveno od sjaja i blještavila da ga Bog izabere za rođenje svoga sina?

Kao i obično, Biblija mi je pokazala odgovor koji nisam znala naći u svojim mislima. Je li to skromnost? Napustiti vlastitu »mudrost« i otvoriti se za riječ Gospodnju? Ne znam, samo tek možda nazirem da sam od skromnosti najdalje kada mnogo umujem i mudrujem. Možda skromnost u ljubavi vidim u majci koja se, dok pere suđe, premješta s jedne na drugu nogu? Možda je skromnost to što moja mala sestra ponizno s očekivanjem gleda u mene kao u sveznajućeg znalca matematike koji će spasiti njenu čast pred nerješivim zadatcima? Ona priznaje da je mala i da me treba, da sam starija, da ja to znam... Možda je skromnost u mom psiću, čiji život ovisi o mojoj hirovitoj volji, a opet me gleda s beskrajnom ljubavi. I čeka. Čeka mene.

Je li skromnost bila kada je moja prabaka svaki tjedan kitila oltar Bogorodice u crkvi, cvijećem iz svog vrta? Moja prabaka sigurno nije razumjela sva otajstva vjere, sve hijerarhije anđela i arkanđela. Sumnjam i da je razlikovala Abrahama od Adama, Rahelu od Rahabe, Ivana Krstitelja od Ivana Apostola. Ali znam da je voljela Boga. Skromno. Onako kako ljube »maleni«.

Pomalo razumijem zašto Isus kaže: »Slavim te, Oče, jer si kraljevstvo nebesko sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima.« Ili sam možda neskromna kada kažem da razumijem? Ne znam... Spava mi se... Još samo uspijevam izgovoriti: »Dragi moj Bože, nauči me skromnosti.«

Josipa Rošić, 8. razred

Voditeljica: Radojka Matić

Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Shopping

Mama, tata, sestra i ja krećemo u *shopping*. Čim smo se našle na ulazu u veliki trgovački centar, razletjele smo se od izloga do izloga. Isprobavale smo u garderobi jakne i hlače, majice i još mnoge krpice da se pred garderobom stvorio povelik red.

Mama i tata su stajali sa strane i čekali kad ćemo se konačno odlučiti što odabratи. Još samo čizmice i gotove smo.

U autu smo sestra i ja hvalile stvari koje smo kupile. Baš su *cool* ove tajice! Čizmice su vau! Na jakni će mi svi pozavidjeti!... Mama se složila da nam dobro stoje majice i sve što smo kupile.

– Mama, što si ti sebi kupila?

– A ti, tata?

Najednom muk. Neugodnu tišinu prekide mama:

– Ma, nije važno. Meni je dobar onaj moj stari kaput. Izdržat će još ovu godinu, nadam se.

Sestra i ja se pogledasmo. Ovo je zadnja kupnja da smo mislile samo na sebe. Otada kupujemo samo ono što nam je zaista potrebno.

Mihaela Stručić, 8. razred
Križevci

Moja misija

Prašina. Kamenje. Razbacane stvari. Tužna dječja lica pod vrelim nebom. Sve je grozno. Nisam očekivala ovakvu strahotu. Do prije nekoliko mjeseci sam u Michiganu svakodnevno razgledavala plakate o modernoj umjetnosti, najnovijoj tehnologiji, zdravom životu, a sada sam tu, na južnom dijelu Afrike. Nisam sigurna gdje se točno nalazim, ali prema govoru stanovništva pretpostavljam da sam stigla do nekog izoliranog plemena. Odmah sam osjetila miris suhoće. Zbog izbezumljenih lica pokušavam polako hodati. Sumnjam da itko ovdje zna engleski. Zapravo, sumnjam da ovdje itko zna čitati i pisati.

Pokušavala sam u torbi pronaći svoju kartu koja bi mi trebala pokazati put do Franje, mog prijatelja koji živi ovdje već dosta dugo. Uspjela sam se provući kroz gomilu i doći do Franjine kuće. Zapravo, do nakupine blata s nekakvim usko poredanim štapovima na vrhu. Odmah me prepoznao i pozvao unutra. Rekao mi je:

– Zdravo, mlada misionarko!

Misionarko? Misionarstvo? Moja misija? Počelo mi je odzvanjati u glavi. Primijetio je da sam pomalo uplašena pa je krenuo redom. Kazao mi je kako se ne moram nikoga bojati, ponajmanje djece, da su ljudi ovdje vrlo dragi i dobri, samo im trebam pristupiti na pravi način. Napomenuo mi je i to da su ljudi siromašni, ima ih puno, ali da žele učiti i mi bismo im u tome trebali pomoći. Žele malo jer im je to dovoljno.

Te večeri sam se tiho pomolila svetoj Maloj Tereziji, zaštitnici misija, da mi da snage. U nekoliko tjedana provedenih ovdje sve je krenulo nabolje. Franjo i ja smo uspjeli prikupiti mnogo djece za novoizgrađenu školu. Zahvaljujući donacijama svakodnevno je dolazilo dosta hrane, vode i nešto odjeće. Život u malom mjestu na jugu Afrike postao je bolji. Otkrila sam sve osobine djece o kojima

mi je Franjo pričao. Možda sam se i zbog pomoći svete Male Terezije prestala plašiti.

Nakon tri mjeseca zalihe su bivale sve manje. Lokalno stanovništvo je imalo hrane, ali je ona bila bezukusna. Odlučila sam se vratiti u Ameriku kako bih nabavila neke osnovne stvari za život. Nekoliko dječaka i djevojčica skupa s Franjom su me ispratili. Moj odlazak je bio tužan, ali sam im obećala da će se brzo vratiti. Bez imalo povoda darovali su mi križić izrađen od drveta s prekrasnim ukrasima od cvijeća. Najmanja djevojčica Zoe mi je nešto promrmljala na njihovu jeziku koji još nisam bila usvojila. Franjo mi je preveo što je rekla: da oni nemaju mnogo, ali ono što imaju rado dijele.

Laura Ulama, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Shopping

Zašto je tako teško opisati skromnost? Kako i ne bi kad nas mediji nagovaraju da živimo bolje, brže, ljepše, luksuznije, modernije, raskošnije... Mame nas da staru odjeću zamijenimo novom, stare kuglice i lampice novim, ljepšim, sjajnijim, skupljim, blistavijim... Natječemo se u darivanju, trošimo preko mjere, kupujemo ono što nismo zaradili i što si ne možemo priuštiti.

A hrana? Ne oskudijevamo ni u čemu. Trgovački centri su puni. Iznosimo na vrh puna kolica koja ćemo otplaćivati sljedeći mjesec. Jedan dio toga sigurno ćemo baciti jer nećemo stići pojesti, ili nam nije fino, ili će proći rok trajanja. U našoj prezaduženoj zemlji, u kojoj toliki ljudi ne rade, voze se skupi automobili, odijeva se dizajnerska odjeća, pripeđuju pretjerane rođendanske proslave, novogodišnje večere, krizme i pričesti. Nakon svega toga ugledamo još nešto drugo što još nemamo. A čini li nas to sretnima, zadovoljnima i spokojnima? Dakako da ne? Ali mi smo samo ljudi. Slabi smo. Kad nešto vidimo, žarko to poželimo, ali protiv toga se moramo boriti. Stanimo na trenutak i zamislimo se. Osvrnamo se oko sebe. Ljudi u našoj blizini su gladni, usamljeni, tužni, bolesni ili ih muče stvarni problemi. Malo nas je tada sram što toliko žarko želimo Iphone 5S ili Samsung Galaxy S4, a naši susjedi nemaju, u ove hladne dane, ni za struju ni za štrucu kruha. Tada su novi mobitel ili *timberlandice* prava besmislica.

Koliko nam je odjeće ustvari nužno? Koliko nam je stambenog prostora potrebno? Kakav će nas luksuz učiniti sretnim? Možemo li se čega odreći? Svatko bi se od nas to trebao zapitati. Ne moramo otploviti u Afriku da bismo vidjeli što je pravo siromaštvo i bijeda. Otvorimo srce, čovjeku kraj nas!

Kad malo bolje promislim, uopće nisam opisala što je to za mene skromnost, ali bit će moja zadaća ovog Božića da to saznam.

Leonard Vahtarić, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Dobar kao kruh

Vjeroučitelj nam daje zadatak da promišljamo o skromnosti, a meni pogled pada na mog najboljeg prijatelja Lea koji je »dobar kao kruh«. Roditelji su mu siromašni, a unatoč svim životnim kalvarijama uvijek je veseo i razdražan.

Svi u razredu razglabaju o božićnom darivanju, a on se veseli poput malog djeteta kićenju bora i obiteljskom zajedništvu. Naime, mama i tata naporno rade da bi priskrbili koju kunu i ne vide se po čitave dane. Božićni blagdani prava su obiteljska idila. Uz to, grade skromni obiteljski kutak i zna da neće dobiti poklone kao druga djeca. Njemu to ne smeta. Važna mu je gesta ljubavi mame i tate pa makar jednom čokoladom. Prije dva dana bio sam mu u posjetu i nađem njegovu majku u suzama. Govori mi da Leon nema ni računalo ni internet, da je za puno toga uskraćen. A on će joj:

– Majko, nemoj se sekirati, meni uopće to ne treba. U školi na informatici sam pažljiv i sve naučim, doma imam svoje životinjice koje treba hraniti i pojiti, da nam mogu darivati koji skromni ručak.

Ne trati svoje vrijeme na raznorazne računalne igrice, nego ide rano spavati kako bi uštedio koju kunu. Sebe će uvijek staviti u drugi plan, a zapravo sve njegove geste su za pobjedničko postolje. U školi su svi stalno u strci i brinu svoje brige, a Leu je na prvom mjestu prijatelj, a tek onda on sam. Brižan i skroman, moj prijatelj Leon.

Zrinka Zagorec, 8. razred
Križevci

Posudica

Zveckam ključem. Došla sam do ulaznih vrata. Nestrpljivo otvaram i ulazim u svoj dom. Spuštam torbu pokraj stola u blagovaonici. Skidam jaknu i pritom osjećam veliku glad. Ubrzo uzimam mamin kruh koji je sinoć ispekla. Slažem sendvič i grijem mlijeko, dodajem malo kakaa. Mlijeko ulijevam u posudicu i stavljam žitarice. Sjedam za stol i jedem u miru.

Još odmalena imam jednu pomalo smiješnu naviku. Kad god jedem iz posudice koja je oslikana pri dnu, pokušavam što brže sve pojesti i doći do te sličice. Svaki put se iznova radujem da je još tu. Djetinjasto, ali zabavno.

Osjetila sam umor pa sam se sklupčala u naslonjaču i upalila televizor. Mijenjala sam programe i kada sam već pomislila da je najbolje ne gledati ništa od ponuđenog, na ekranu se pojavi slika crnačke dječice koja se igraju pokraj male slamnate kolibe. Statistika koja je uslijedila bila je okrutno istinita. Svakih nekoliko minuta po jedno dijete umre od gladi. A ja sam se upravo najela. Poželjela sam da su ta djeca ovdje i da im mogu pripremiti nešto za jelo...

Radio Marija. Gošće u emisiji dvije su časne sestre iz Reda sestara milosrdnica. Dolaze iz naše misije na Salomonskim Otocima, tisućama kilometara daleko. Ta se država smjestila u Melaneziji na jugozapadu Tihoga oceana,istočno od Papue Nove Gvineje. Slušam časne i divim im se. Prevalile su toliki put kako bi pomagale tamošnjim ljudima i djeci. Puno pomažu. U svakom smislu te riječi. Porađaju žene, šivaju rane, žive život drugačiji od našega. Pričaju o djeci koja pješače i dvanaest kilometara do škole. Slušam o djeci na drugom kraju svijeta koja se raduju i najmanjoj sitnici. Časne nam prenose svoja iskustva. Prepričavaju doživljaje i događaje toliko životno da se u svakom budi želja da pomogne i usreći nekoga. Uskoro se opet

vraćaju da bi nastavile svoje poslanje. Snaga i vjera. Snaga vjere. I ljubav prema čovjeku. Jedan me dio njihove priče najviše dirnuo. U našoj školi, kao i u mnogim drugim školama u razvijenom svijetu, najbolji se učenici nagrađuju. To su obično izleti, knjige, novac... A na Salomonskim Otocima? Oni koji su uspješniji u učenju i postignu bolje rezultate, dobivaju posudicu. Posudicu za hranu. Toj se nagradi jako vesele jer u skromnim kolibama gdje žive, nema nikakvog posuda. Nagradu radosno nose kući.

Te večeri dugo sam razmišljala. Slušajući razgovor s časnim sestrama, i ja sam poželjela nekako pomoći. Svojim djelom doprinijeti. Željela bih kupiti posudice, oslikati ih i poslati djeci.

Budim se. Osjećam veliku glad. Grijem mlijeko, dodajem malo kakaa. Mlijeko ulijevam u posudicu i stavljam žitarice. Sjedam za stol i jedem u miru.

Tražim sliku na dnu posudice...

Ana Želimorski, 8. razred:

Voditeljica: Nikolina Sabolić

Osnovna škola »Đuro Ester«, Koprivnica

Najsjajniji biser

Opet je stavila one svoje perle. Kričavo narančasta bluza vrištala je ispod tamnosmeđeg odijela dok su predsobljem odzvanjale potpetice crnih lakiranih cipela sa sređom mašnom. Barem joj je kosa danas sređa, s narančastim pramenovima. Kladim se da će sutra biti crvena. Više joj i ne znam prirodnu boju kose. Mislim da je kestenjasta, kao na onoj fotografiji iz Zadra otprije četiri godine kada se, krenuvši na put, obitelj vraćala kući radi njezinih zaboravljenih perli. Sa svakog djelića Jadrana koji smo posjetili, kući je stigla jedna kutijica za nakit, ona ukrašena školjkicama. Pažljivo posložene na bijeli kukičani stolnjak, sada krase starinsku komodu u spavaćoj sobi koja datira još iz njezinih djevojačkih dana. Sve su kutijice gotovo jednake, samo s drugim natpisima mjesta naše obale. Autohton hrvatski suveniri. Iz Kine. I sve su pune ogrlica i naušnica, »remek-djela« što ih izrađuje sama od kuglica ili fimo mase. Najavila je da će doći u školu na informacije. Samo molim da ne stavi one šarene ukosnice. To bi me pokopalo. Možda da ih sakrijem?

Maja kaže da pretjerujem. Ona bi voljela da i njezina mama ima malo više stila, kao moja Edita. A moja Edita »kao da prkositi turobnom jesenskom sivilu što se kao koprena nadvilo nad naš grad«. Maja je prava majstorica u poetskom izražavanju. Čak i kada prilike to najmanje dopuštaju. Tijelom i duhom okrenuta pozitivnoj strani svih životnih daća i nedaća. Prava je sreća imati takvog prijatelja.

Danas se Edita vratila s posla prilično utučena. Vjerojatno su na bolnički dječji odjel primili neki težak slučaj. Čudno je u kući kad izostane njezina vedrina koja obično ispunjava svaki kutak. S lica joj je može skinuti samo pogled na teško bolesno dijete. Tu je posebno osjetljiva. Premda se nagledala svega, srce nije otupjelo.

Večerale smo uz uobičajene isповijesti kako je bilo u školi. Sestra je cvrkutala o novoj nastavnici iz prirode i neopisivo teškom zadatku što su ga dobili za zadaću. Da, i treba joj nova trenirka za tjelesni. Ja sam rekla da je bilo dobro. Mislima sam presrela mamine misli koje su dolutale iz nekih neznanih predjela, iako nas je cijelo vrijeme slušala brižno i strpljivo.

Cijeli tjedan bila je nekako daleka i odsutna. Onda je odlučno počela u kutiju trpati stvari. Pomislila sam da se selimo, kad nas je natjerala da s tavana dovučemo svoju obuću i odjeću iz vrtičkih dana, a iz ormara spakiramo sve što smo prerasle i što ne kaniimo odjenuti. Primile smo se posla šutke, bez puno pitanja. Kad smo završile, mama je ispričala kako su prošli tjedan u bolnicu primili dvogodišnju djevojčicu, sitnu i slabašnu. Roditelji, oboje nezaposleni, ponekad joj nisu imali ni što dati za jelo. Iako je već navršila dvije godine, bilo je dana kad joj je majčino mljekko bilo jedini dnevni obrok. Na odjel je stigla s teškom upalom pluća, ponajviše zbog loših uvjeta u kojima obitelj živi, i to u podstanarstvu. Srce mi se slamalo. Sestra je plakala. Znala sam, iako i same živimo tek od mamine plaće, to je najmanje što možemo učiniti.

Mama nas je zagrlila i pospremila u krevet. Prije spavanja zahvaljivala sam za mamu, tatu, sestru, prijatelje i sve dobro što mi život daje. Nikad nisam bila ponosnija na mamu i sretnija što je imam. Uz nju sam vezana od prvih trenutaka svoga života, uz nju me veže prvi učinjeni korak, prva odslušana priča, prva recitirana pjesmica, prvi plač i prvi smijeh. Sanjala sam mamu. Bila je jedini cvijet što uistinu miriše, jedino sunce što uistinu grijje, mjesec što obasjava more i najsjajnija zvijezda na nebeskome svodu. Moja brižna i dobra mama, moje najvrjednije blago, moj najsjajniji biser.

Ujutro smo stvarima što će ih mama ponijeti u bolnicu za djevojčicu koju danas otpuštaju kući, dodale još neke – sestra plišanog psića, mama kutijicu ogrlica, a ja štrikanu torbicu. Pomisao kako će se djevojčica razveseliti i ponosno okititi maminim perlicama, ispunila me istinskom srećom. A sreća se umnožava kada se dijeli. Jedva čekam da je podijelim s Majom, koja me već čeka na putu do škole. Samo da uzmem onaj još zapakirani ruksak što sam ga lani dobila od mamine tete. Danas ću ga pokloniti. Znam kome je potreban više nego meni.

Božićno čudo

(IGROKAZI)

Erik Krčmar (2. r.), *Skromnost u štalici*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Tina Odobašić, 4. razred

Voditeljica: Nikolina Sabolić

Osnovna škola »Đuro Ester«, Koprivnica

Božićno čudo

1.

(Na Badnjak u predvorju Dječjeg doma »Nada« djeca kite božićnu jelu.)

DUNJA: Baš se veselim Božiću! Ivane, pogledaj kako smo lijepo ukrase za bor napravili! A zašto ti nisi bio na radionici? Bilo je baš zabavno!

IVAN: Ma, daj Dunja! Kakav Božić? Kakvi ukrasi? Ti to zoveš Božićem?

DUNJA: Zar se ne veseliš Djedu Mrazu i božićnim poklonima?

IVAN: Svašta! Pa svi znaju da Djed Mraz ne postoji! A poklone će nam tete ujutro staviti pod bor. Popodne će otići svojim kućama, svojim obiteljima...

DUNJA: Ti me samo želiš rastužiti. Ali nećeš uspjeti. Ja želim biti radosna!

IVAN: Eh, kad bih imao razloga za radost, i ja bih bio radostan!

DUNJA: A što bi tebe obradovalo?

IVAN: Pa, znaš. Ono što imaju svi... A mi nemamo... Obitelj... Koja se voli...

DUNJA: Znam, Ivane, i ja sam, zapravo, tužna. Samo ne želim to priznati. Ipak, postoje osobe koje nas vole i stalo im je do nas.

IVAN: Da, a koje to?

DUNJA: Pa naše odgajateljice svaki dan brinu o nama!

IVAN: One samo rade svoj posao!

DUNJA: Ne bi radile ovaj posao da ga ne vole.

IVAN: Možda... Ali mnogi ljudi danas rade ono što ne vole, samo da prežive, ovaj jadan život...

DUNJA: Nemoj tako, Ivane, rastužit ćeš me. Možda nam se ipak dogodi neko božićno čudo...

IVAN: Ne očekujem nikakve poklone ni čuda.
(*Odlazi od bora.*)

2.

(*Dunja prije spavanja sjedi na krevetu u svojoj sobi. Njezina cimerica na susjednom krevetu već spava. Dunja u ruci stiska bijelog anđela od ukrasnog papira.*)

DUNJA: Dragi moj anđele, uzela sam te s bora. Nitko neće ni primijetiti da nedostaješ. Ali morala sam. Želim biti vesela, a osjećam se tužno. Mislim da se ovako osjećaju sva djeca u ovom našem domu, pogotovo u vrijeme blagdana kad su svi naši prijatelji iz razreda sa svojim obiteljima. Netko ima samo mamu, netko samo tatu, a mi ovdje nemamo nikoga. Ne želim nikakav božićni poklon umotan u svjetlucavi papir. Samo želim čudo... Molim te, znam da ti razgovaraš s Njime... (*pogleda u visine*), a Njemu ništa nije nemoguće. On nam može dati čudo, božićno čudo...

(*Dunja zaspila.*)

(*Odgajateljica ulazi u sobu provjeriti spavaju li djeca. Na podu ispod Dunjina kreveta pronađeni bijelog anđela od ukrasnog papira. Podiže ga i zagleda se u njega. Uzima ga u ruku, Dunju pogladi po glavi, a drugoj djevojčici u sobi popravlja pokrivač. Odlazi iz sobe s anđelom u ruci.*)

3.

(*Ujutro djeca hrle u predvorje potražiti svoj poklon ispod bora. Ivan i Dunja stoje postrani tužna lica. Svi odmotavaju poklone, pokazuju jedan drugome što su dobili i vesele se. Ispod bora ostaju samo dva neotvorena poklona.*)

ODGAJATELJICA: Draga djeco, sretan vam Božić! Tko još nije uzeo svoj poklon ispod bora? Ivane, Dunja, to je za vas!

IVAN: (*Dunji*): Nema čuda.

DUNJA: (*Ivanu*): Nema čuda.

(*Uto se na ulaznim vratima oglasi zvono. Odgajateljica otvara, a na vratima se pojavljuju vesela djeca iz njihove škole sa svojom učiteljicom. Učiteljica nosi kolače, a djeca sitne poklone.*)

UČITELJICA: Draga djeco, sretan Božić!

DUNJA: Pa to je naša učiteljica!

IVAN: I društvo iz našeg razreda!

UČITELJICA: Mi smo se dogovorili da ćemo vas posjetiti na današnji dan. Nismo mogli doći svi, ali većina nas je tu. I oni koji nisu s nama, lijepo vas pozdravljaju! Svaki Božić nam je isti, isti bor, isti ukrasi, isti pokloni pa smo razmišljali kako da ovaj Božić uljepšamo i učinimo radosnijim!

JEDNA UČENICA IZ RAZREDA: A to možemo samo ako nekoga razveselimo!

UČITELJICA: Nadamo se da ćete nas primiti i upoznati sa svojim tetama i prijateljima iz doma!

DUNJA: Naravno, učiteljice!

(*Dunja potrči učiteljici i uvede je za ruku. Zatim veselo poskoči i domahuje ostaloj djeci.*)

DUNJA: Uđite svi!

DUNJA: (*Ivanu*): Ovo je čudo!

IVAN: (*Dunji*): Zaista čudo! Božićno čudo!

(*Svi zagrljeni i uz žamor odlaze u blagovaonicu.*)

(*Odgajateljica na bor vješa bijelog andela od ukrasnog papira i uz osmijeh odlazi za gostima i djecom u blagovaonicu.*)

Barbara Novak (2. r.), Štalica

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Margareta Klimpak, 8. razred

Voditelj: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

Zita

Lica:

ZITA, pobožna služavka obitelji Fatinelli

PROSJAKINJA

PRALJA

GOSPODIN FATINELLI, bogati trgovac vunom i svilom

LAURA, trgovčeva supruga

NEZNANAC/ANĐEO

(Na sceni se nalazi stol i stolice. Posred stola stoji raspelo. Služavka Zita dolazi na scenu noseći bijelu vreću. Umorno sjeda na stolicu i počinje drijemati. Dolazi gospodin Fatinelli te zove Zitu.)

GOSPODIN FATINELLI (*nježno*): Zito, moja draga Zito! Opet spavaš ovdje? Opet si svoj krevet ustupila nekom prosjaku? Ponekad te ne mogu razumjeti!

ZITA (*veselo*): Smiješni ste, moj gospodaru! Nije važno što ustupaš. Važno je ono što osjećaš kad nekome nešto ustupiš!

GOSPODIN FATINELLI (*ozbiljno i strogo*): Kako god! Laura i ja idemo u grad. Pozovi kočijaša! Ivano je opet poderao hlače na istom starom mjestu!

ZITA (*brižno*): Čim pronađem iglu i konac, poderane hlače bit će kao nove!

GOSPODIN FATINELLI (*pomalo podrugljivo*): Ako ih nađeš! Možda si i njih nekome ustupila!

ZITA (*kroz smijeh*): Moguće da jesam!

GOSPODIN FATINELLI (*pomalo ljutito*): Zito! Zito! Idem!

(Gospodin Fatinelli zamišljeno odlazi sa scene promatrajući Zitu kako pokušava pronaći iglu i konac ispod stola. Na scenu dolazi prosjakinja, obućena u dronjke.)

PROSJAKINJA (*tužno*): Stanuje li ovdje sveta Zita?

ZITA (*oštvo*): Svetice ovdje nema! Ovdje je tek služavka obitelji Fatinelli!

PROSJAKINJA (*kroz plać*): Molim te, Zito, budi milostiva! Hoćeš li dati hrane ovoj sirotoj starici? Vani je hladno i počinje sniježiti!

ZITA (*blago*): Sjedite ovdje uz vatrnu i ugrijte se! Svoje prošnje morate uputiti dragom Bogu jer je on milosrđe! Tko sam ja da mi se obraćate kao njemu!

PROSJAKINJA (*pobožno*): Ali kažu da s tobom njegovi sveti andeli mole...

ZITA (*brzo*): Evo, uzmite graha iz ove vreće. Uzmite što više da vam se nađe za sve božićne dane! Stavite zrnje u moj rubac i nosite kući!

PROSJAKINJA (*iznenadeno*): Dobrota je tvoja sveta, ali ne mogu uzeti tvoj rubac! To je sigurno majčin dar!

ZITA (*nježno*): Vjerujte, moja majka bi sada rekla baš ono što mi je često govorila u danima djetinjstva! Dijete, to je milo Ocu nebeskome!

PROSJAKINJA (*ozbiljno*): Dobrota je tvoja sveta, ali što će tvoj gospodar reći kad primijeti da mu nema graha iz smočnice!

ZITA (*uvjerljivo*): Ne brinite! U drvenoj škrinji ima još dosta graha! Berba je bila ove godine dobra! Uzmite samo što više! Ako putem sretnete potrebite, darujte i njih, a bosonogu dijete ogrnite moji rupcем!

(Na scenu dolazi pralja noseći drveno korito te doziva Zitu.)

PRALJA (*jecajući*): Zito! Zito! Pomozi! Moj muž i moja djeca gladuju! On je teško bolestan, a mene danima nisu tvoji gospodari zvali da perem rublje! Smiluj se siromašnoj i gladnoj praljinoj obitelji!

ZITA (*blago*): Uzmi graha iz ove vreće! Evo moje pregače, napuni je zrnjem i nosi kući! Pomoli se s obitelji, iskreno od srca, prije jela i dobri Bog će vam to udvostručiti!

PROSJAKINJA (*pobožno*): Čvrsta je tvoja vjera, sveto govoriš, dobro činiš, Bog će te blagosloviti!

PRALJA (*iskreno*): Hvala, Zito! Hvala!

PROSJAKINJA (*zabrinuto*): Čini se da netko dolazi!

ZITA (*uzbuđeno*): Brzo se sakrijte ispod stola! Dolazi moja gospodarica Laura! Nije ona loša, malo je nagle čudi, bit će bolje da vas ne vidi!

(*Prosjakinja i pralja se odlaze sakriti ispod stola, a na scenu dolazi gospođa Laura, ogrnuta plavim ogrtačem.*)

LAURA (*ljutito*): Zito! Zito! Gdje ti je pamet?

ZITA (*pokorno*): Recite, gospodarice, slušam!

LAURA (*ljutito*): Dala si mi krivi ogrtač! Uz ovu novu haljinu mora ići crveni ogrtač, a ne ovaj plavi s kapuljačom!

ZITA (*plaho*): Oprostite!

LAURA (*strogo*): I da si skuhala nešto ukusno sutra za objed! Večeras ću večerati u kući onih ljudi koji nemaju ukusna jela poput nas! Uvijek služe slanu ribu!

ZITA (*iskreno*): Ali sutra je Badnjak! Dan je posta! I ja ću pripremati ribu!

LAURA (*gadjivo kroz nos*): Već osjećam njezin miris! Odvratno! Riješi ga se!

ZITA (*iznenadeno*): Koga?

LAURA (*ljutito*): Mirisa!

ZITA (*mašući rukama, brzo*): Krećem odmah!

(*Laura odlazi sa scene, a Zita zove prosjakinju i pralju da izadu ispod stola.*)

ZITA (*blago*): Izidite, otišla je!

PRALJA (*zabrinuto*): Idemo! Uskoro će mrak!

PROSJAKINJA (*pobožno*): Svetice naša, neka te dobri Bog blagoslovi, a njegovi sveti anđeli čuvaju!

(*Prosjakinja i pralja odlaze sa scene, Zita sjeda na stolicu i govori.*)

ZITA (*ljutito pa blago*): Danas sam opet lagala! Dragi Bože i moj Gospodaru, ne srdi se na mene, nego daj, da ti uvijek ugodim i da vazda samo ono činim, što će biti tebi drago!

(*Dok Zita završava molitvu, na scenu dolaze gospodin Fatinelli i gospođa Laura.*)

LAURA (*pospano*): Večera je bila loša, a ona brbljavica nije prestajala govoriti!

GOSPODIN FATINELLI (*smireno*): Nemoj tako! Dugo se nismo vidjeli! Morala je ispričati svoje dogodovštine!

ZITA (*taho i uslužno*): Dobro jutro! Postelja vam je priređena, a soba dobro ugrijana! Želim vam ugodan počinak! Ja ću poći u crkvu. Danas je Badnjak i posljednja zornica.

GOSPODIN FATINELLI (*zabrinuto*): Zito, zar ćeš u crkvu bez ogrtača?

ZITA (*ponosno*): Malo hladnoće neće mi naškoditi! I sveto je Djetešce u Betlehemu trpjelo hladnoću!

GOSPODIN FATINELLI (*ozbiljno*): Lauro, daj Ziti svoj ogrtač!

ZITA (*plačno*): Gospodaru, ne treba! Na kraju ću ogrtač ili uprljati ili poderati!

GOSPODIN FATINELLI (*važno*): Pa, što onda! Laura će dobiti novi za Božić!

LAURA (*ljutito*): Što će susjedi reći! Služavka nosi gospodaričin ogrtač!

GOSPODIN FATINELLI (*strogo*): Lauro, predaj Ziti ogrtač! Naredujem!

LAURA (*bijesno*): Evo!

ZITA (*pomalo plašljivo*): Hvala vam! Doviđenja!

(*Zita odlazi sa scene i odnosi Laurin ogrtač.*)

LAURA (*i dalje bijesno*): Otjerao si mi san s očiju! Odlazi! Čekat ću ovdje da mi Zita vrati ogrtač, a onda ću nadgledati njegovo pranje! Zar ću nositi smrad ribe i kuhinje na sebi!?

GOSPODIN FATINELLI (*podrugljivo*): Kako god vaše veličanstvo želi!

(*Gospodin Fatinelli odlazi sa scene. Laura sjeda na stolicu i nervozno čeka Zitu lupkajući prstima po stolu i nogama o pod. Dolazi Zita i govori sama sebi.*)

ZITA (*zamišljeno*): Trebala sam bolje paziti taj ogrtač! Što će reći gospodarici? Sigurno će me kazniti! Možda će gladovati cijeli tjedan!

LAURA (*uzbuđeno*): Zito, gdje si dosad? Vrati mi ogrtač!

ZITA (*uplašeno*): Oprostite, ali nemam ga sa sobom!

LAURA (*glasno*): Molim! Nemaš moj ogrtač! Pa gdje je? Ostavila si ga u crkvi ili dala pralji na pranje!

ZITA (*tih*): Ogrnula sam njime siromašnog starca na vratima crkve. Trebao mi je vratiti ogrtač kad izađem iz crkve, ali je nestao!

LAURA (*ljutito*): Sad si prevršila svaku mjeru! Pokupi što prije svoje stvari i odlazi iz mog doma!

(*Na scenu dolazi nepoznati čovjek noseći košaru. Prilazi Ziti i Lauri.*)

NEZNANAC (*uljudno*): Oprostite što ulazim nepozvan, ali nitko nije čuo moj poziv i izašao mi ususret!

LAURA (*ljubazno*): Uđite, plemeniti gospodine! Problemi s poslugom! Kao i uvijek! Mogu li vam pomoći?

NEZNANAC (*glasno*): Tražim Zitu!

LAURA (*iznenadeno*): Vi tražite moju služavku Zitu! Zašto?

NEZNANAC (*vadeći iz košare ogrtač*): Moram joj vratiti ovaj ogrtač!

LAURA (*kroz smijeh*): Plemeniti gospodine, vi se sigurno šalite! To je moj ogrtač koji je ova nesretnica izgubila ili poklonila nekoj sirotinji!

NEZNANAC (*oštro*): Taj siromah bio sam ja!

LAURA (*iznenadeno*): Vi! Tko ste vi?

NEZNANAC (*pobožno*): Ja sam onaj koji Mu vjerno služi! Ja sam onaj koji živi od Njegove riječi! Ja sam onaj koji gleda lice Njegovo!

Ja sam onaj koji vrši volju Njegovu! Ja sam sluga Božji! Ja sam andeo Gospodnji!

(*Zita pada na koljena pred andelom.*)

LAURA (*uzbuđeno*): Zito, probudi gospodara! Iznesi jelo! Priredi najbolje odaje u kući! Andeo je naš gost! Zavidjet će nam čitav grad!

ANĐEO (*oštvo*): Nisam došao vama! Došao sam Ziti!

LAURA (*oholo*): Može li vas služavka ugostiti onako kako priliči vašem statusu?

ANĐEO (*glasno*): Zar još uvijek niste shvatili? Vaša služavka je sveta zbog svoje skromnosti! Nebrojeno je puta učinila ono što ste vi sada htjeli učiniti meni, pomagala je svima koji su tražili pomoć! I sada je na koljenima jer osjeća da nije dostojna pogledati u moje lice i primiti blagoslov! Budite poput Zite i bit ću vaš gost!

(*Andeo odlazi. Laura zbumjeno promatra Zitu. Zita i dalje kleći i moli.*)

LAURA (*blago*): Zito, andeo je nestao! Zito, hoću da me naučiš sve o skomnosti!

ZITA (*iznenadeno*): O skromnosti?

LAURA (*nestrpljivo*): Da, to! Baš to želim!

ZITA (*blago*): Za početak idemo u crkvu! Riječi svetog evanđelja sve će vam reći!

LAURA (*nestrpljivo*): Požuri se, idemo!

(*Laura odlazi sa scene. Zita je gleda za njom.*)

ZITA (*zamišljeno*): Teška zadaća, ali je izvediva kad je povjerena meni od Oca nebeskog!

Karla Koleš, 8. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Snaga molitve

1. čin

HELENA (*nagnuta nad knjigom, piše*): Dragi Isuse, javlja ti se tvoja Helena. Odlučila sam ti napisati ovo pismo s nadom da me nećeš iznevjeriti. Živim u skromnoj obitelj i unatoč neimaštini, živimo. Živimo od ljubavi i dobrote jer u mojoj obitelji tata samo povremeno radi. Tata stalno traži posao, a mama se tebi moli. Vrijeme je da doista svratiš pogled na nas. Znaš da dolazi tvoj rođendan. Mama uvijek nešto odnese našim susjedima kojima je još teže nego nama, ali sad ni mi u obitelji nemamo više osnovnih stvari: soli, brašna, šećera... Isuse, podaj u ove blagdanske dane malo radosti u naš svijet. Voli te tvoja Helena.

MAMA: Helena, dođi za stol. Jelo će se ohladiti.

HELENA: Evo me! Samo da završim pismo. (*Dolazi.*)

MAMA: Pismo, a za koga ljubavi?

HELENA: Sutra kad sveti Nikola u školu donese darove, zamolit ću ga da to predala malom Isuseku!

MAMA: Šališ se! A što to pišeš?

HELENA: Mama, to neka bude moja mala tajna. (*Kratka stanka.*) Zar nećemo pričekati tatu s jelom?

MAMA: Znaš da je otisao tražiti posao. Još ga nema pa se samo možemo nadati da je bar nešto našao. Vjerojatno će se kasno vratiti. Kada god nađe posao na nekoj gradnji, dođe jako kasno.

HELENA (*tužno*): Znam mama. (*Pogleda u posudu.*) Ali mama, ovdje ima malo za sve nas. Prvo izvadi tati i sebi, meni malo treba.

MAMA: Dijete, tati sam već ranije ostavila sa strane. Samo sjedi, sigurno si jako gladna. To ti je prvo što jedeš danas.

HELENA (*moli*): Bože, blagoslovi ovo jelo koje snaži naše tijelo i podaj onima koji nemaju po Kristu, gospodinu našem.

MAMA: Amen.

HELENA (*počinje jesti*): A ti, mama? Što čekaš?

MAMA: Ne brini za mene, ja sam već jela. (*S osmjehom pogleda Helenu.*) Pa znaš da ja volim jesti dok kuham. Samo, možda će ti biti neslano. Nisam stigla po sol u trgovinu.

HELENA: Nema veze. I ovako je odlično. (*Helena pojede i odlaze suđe.*) Mama, idem napisati zadaću dok još ne padne mrak, da ne pališ svijetlo.

MAMA (*s velikom tugom u očima*): Dobro, sunce mamino, idi.

(*Helena odlazi, a netko zakuca po vratima.*)

STJEPAN: Otvarajte, znam da ste unutra.

MAMA: Ne morate toliko vikati. Izvolite, uđite.

STJEPAN (*ljutito*): Znate zašto sam došao. Niste mi platili stanarinu za ovaj mjesec. Ne idem dok ne dobijem novac. (*Sjeda za stol.*)

MAMA: Muž mi se još nije vratio s posla. Evo, čim se vrati i donese novac, javit ću vam.

STJEPAN: Lažete! Sram vas bilo. Imate novac, samo ga skrivate.

MAMA: Molim vas, (*sklapa ruke*) malo tiše. Helena uči u drugoj sobi. Znate, sve bih učinila kad bi to moglo biti tako. Prošli tjedan uopće nismo grijali jer nismo imali za drva. Helena mi se razboljela i nekoliko dana nije mogla u školu.

STJEPAN (*uzima iz posude jednu kroketu*): Ma kakva je ovo bljuvotina od hrane, ni soli ni... (*Mama samo pogne glavu, a Stjepan nastavlja.*) Dobro, imate vremena do sutra, a onda se pozdravite sa stanom. (*Odlazi*).

2. čin

(*Obitelj u trgovini.*)

MAMA: Konačno smo i to dočekali. Kupovina za Božić!... Pokloni, ukrasi za bor, lampice... najljepši dani u godini.

JELENA: Kada vidim na prozorima trgovina sniženje 30, 50, 70 posto, mislim da je cio svijet moj.

ROKO: Kupimo odmah poklone za pod bor.

TATA: Baš ste zanimljivi. Zar se nismo dogovorili da ove godine nećemo kupovati skupe stvari, nego ćemo biti skromni?!

MAMA: Ma, Davide, nismo mi zaboravili dogovor, nego se prvenstveno želimo opustiti u ovom šarenilu i napuniti »košaricu ljubavi«.

BORNA: Od kada je vlč. u nedjelju rekao kako ove godine u našim trgovačkim centrima postoje »košarice ljubavi« koje su namijenjene onima koje mi želimo darivati jer su u potrebi, samo o tome razmišljam.

JELENA: Onda je sad pravo vrijeme da svojoj prijateljici Heleni kupim šal koji je toliko željela jer je stalno prehlađena.

TATA: Konačno kupovina koja me veseli. Djeco, vi idite s mamom i izaberite najpotrebnije za nas te napunite tu košaricu, a ja idem po bor.

MAMA: Borna, Jelena, što bi najviše trebalo našim susjedima?

BORNA: Bolje bi pitanje bilo što ne trebaju.

JELENA: Veselila sam se onim postotcima, ali kad dobro razmislim, sve što bismo kupili bilo bi višak za nas, a sad će to biti pravo božićno veselje za Heleninu obitelj.

3. čin

ANDREJA (*ulazi*): Marija, što se dogodilo?

MAMA (*na rubu suza*): Molim te, tiše da nas Helena ne čuje. Stjepan je došao po novac za stanarinu, a ja nemam ni lipe. Djetetu ne mogu ni pošteni ručak napraviti. Bez riječi je pojela neslani grah.

ANDREJA: A Petar?

MAMA: Otišao je tražiti posao i još ga nema. Vjerljivo je uspio nešto naći kad ga nema tako dugo. Ne znam ni što će njemu dati za jelo kada se vrati. Lagala sam Heleni da sam njegov ručak spremila.

ANDREJA: Sam Gospodin me poslao! Izvoli. (*Pruži mami veliku košaru namirnice*.) To je ostavljeno u pošti uz molbu da se dostavi tvojoj obitelji.

MAMA (*zbunjeno*): A tko je to poslao?

ANDREJA: Zaista ne znam.

HELENA (*ulazi*): Bok, teta Andreja.

MAMA: Helena, pogledaj što nam je teta Andreja donijela...

HELENA (*u čudu*): Toliko toga, za nas?

MAMA: Teta Andreja nam je donijela ovo iz pošte, neko nam je poslao ove namirnice.

HELENA: A tko nam je to poslao?

ANDREJA: Ne znam. Spremala sam se kući kad sam kraj izlaznih vrata vidjela ovaj paket s porukom.

MAMA (*razmišlja*): Tko li bi to mogao poslati?

(*Helena odlazi malo dalje i radi znak križa s pogledom prema nebu. Sretna, zahvaljuje.*)

MAMA (*obraća se Andreji*): Janicu sam pitala što treba Helena sutra za vjeronauk jer je prošli put imala temperaturu pa nije bila u školi. Što mi je poručila?

ANDREJA: Ništa posebno. Obradivat će značenje svijeće u vjernikovom životu. Vjeroučitelj je rekao da, tko može, neka donese svijeću. (*Pruža svijeću Heleni*.) Ova je svijeća blagoslovljena na

Svijećnicu. Upali je kada moliš da te Gospodin obasja svojim svjetлом, da vidiš dobra djela drugih i da ti Otac nebeski obasja put i pomogne ti u ovim teškim danima. Jer ono što je dobro u tebi (*pogladi je po glavi*) ne smije se ugasiti.

(*Ulazi otac.*)

HELENA: Tata, tata! (*Zagrle se, razgovaraju uz mimiku i Helena odlazi.*)

MAMA: Jesi li umoran?

TATA: Jesam, ali veselo umoran. Dobio sam posao! Domar u Heleninoj školi odlazi u mirovinu. Hitno su trebali nekog tko se razumije u sitne popravke i, hvala Bogu, dobio sam posao.

MAMA (*sretna zbog muževog posla, zatim kaže tužno*): Bio je Stjepan. Moramo do sutra platiti stanarinu.

ANDREJA (*ubaci se u razgovor*): Ne brinite ništa, ja ču to srediti. A ti, Marija, pripremi svojoj obitelji toplu večeru. I pogledajte ovo dijete, njezina dobrota (*Helena je u međuvremenu upalila svijeću i kleći u kutu.*) svijetli poput ovog plamena.

MAMA: U pravu si: Danas nam je Gospodin pokazao koliko je velik. Petar je pronašao posao, a kada je bilo najteže, Gospodin je poslao tebe. Doista se ostvaruju riječi moje Helene da uvijek treba vjerovati Bogu i prepustiti se u njegove ruke jer on zna što je najbolje za sve nas.

HELENA (*poziva sve na molitvu*): Gospodine Isuse, hvala ti što si uslišao moje molitve. Znala sam da još uvijek ima dobrih ljudi i da me nećeš razočarati. Zahvaljujem ti za tatin posao i ne zaboravi ni naše susjede, po Kristu, gospodinu našemu.

SVI: Amen.

Hana Furdi (2. r.), Štaluća

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Sara Koprivica, 8. razred

Voditeljica: Dinka Mock

Osnovna škola Retkovec, Zagreb

Što je to skromnost

(Majka stoji cijelo vrijeme na sceni i priповиједа. U scenama u kojima nema ulogu stoji sa strane i promatra.)

MAJKA: Zdravo! Znate kako je to biti majka? Moje dijete svaki dan ima tonu pitanja i zamisli. Neki me dan pitala nešto vrlo neobično. Pitala me što je to skromnost. U početku nisam znala što odgovoriti, ali dobro sam se izvukla.

MAJKA: Zdravo, Andela, kako je danas bilo u školi?

ANĐELA: Mama, mama! Danas smo učili o pravokutnom trokutu, upravnom govoru i radili smo stoj na rukama iz tjelesnog, ali, mama, znaš što? Danas nam je vjeroučiteljica rekla da moramo velikim slovima u bilježnice napisati: »Ako postanemo skromni i budemo širili ljubav, svijet će biti bolji.« Ali nam nije stigla objasniti što to znači. Mama, kako da ja širim ljubav i budem skromna?

MAJKA: Pa... Ne smiješ puno očekivati od drugih ljudi i uvijek moraš biti dobra prema drugima.

ANĐELA: Mama, jesli ti skromna?

MAJKA: Trudim se biti, a isto tako se moraš truditi i ti.

ANĐELA (ponavljanjući poluglasno i odlazeći u sobu): Ne puno očekivati i uvijek biti dobra prema drugima.

(U sobi je Rafaela, Andelina sestra.)

RAFAELA: Andela, budi tiho, pokušavam učiti. Želim dobiti dobru ocjenu na testu iz geografije.

ANĐELA: Dobro, Rafaela, ali ne moraš toliko učiti. Mama je skromna, ona ne očekuje puno od drugih.

RAFAELA: Joj, Andela, otkud ti takve ideje? Pa moram dobiti peticu, mama će biti razočarana ako ju ne dobijem.

ANĐELA: Ma neće! Meni je upravo sada rekla da ni od koga ne očekuje puno, mama je skromna.

RAFAELA: Andela, stvarno pretjeruješ, pusti me da učim!

ANĐELA: Mama je rekla da moraš uvijek biti dobra prema drugima. Nemoj sada vikati na mene, nego me pusti da ti objasnim to o skromnosti. (*Nastavljuju tihom raspravljanjem i odlaze sa scene.*)

MAJKA: I tako je Andela mene krivo razumjela. Nisam to znala. Mislila sam da sam joj rekla nešto što će joj pomoći u životu, ali te male glavice shvaćaju drugačije.

UČITELJICA: Andela, u zadnje si vrijeme popustila u školi. Što se dogodilo? Neka tvoja mama dođe na informacije.

ANĐELA: Dobro, učiteljice, reći će joj.

(*Učiteljica odlazi sa scene.*)

MAJKA: Na informacije? Andela, što si učinila?

ANĐELA: Ništa, bila sam skromna i ljubazna.

MAJKA: Molim?

ANĐELA: Pa nisam puno očekivala od tebe i nisam te tražila da mi pregledaš zadaću. Nisam puno očekivala ni od Rafaele pa joj nisam rekla da stiša glazbu kada sam učila. Nisam puno očekivala ni od Ivana, prijatelja iz klupe, pa sam dopustila da prepisuje i dobili smo jedinice. Izgleda da vjeroučiteljica nije bila u pravu.

MAJKA: Andela, o Andela! Pa ti si mene krivo razumjela!

MAJKA (*okrene se prema publici*): I tada sam shvatila što sam učinila!

MAJKA: Sjedni, Andela, ispričat će ti jednu priču. Jednom davno živio je čovjek koji nije imao mnogo novaca i spavao je pored autobusne stanice. Nije prosio, ali ljudi su znali da je on siromašan čovjek i uvijek bi mu nešto dali. Nikada nije očekivao puno novaca, hrane ili odjeće, bio bi sretan kada bi tijekom cijelog dana dobio par kuna, dovoljno za kruh i malo mlijeka. Jednoga je jutra pokraj sebe pronašao kutijicu. Otvorivši ju, vidio je puno zelenih novčanica! Mislio je da je netko kutijicu izgubio pa ju je ostavio cijeli dan na istom mjestu na kojem ju je i našao. Nije ju dirao ni drugi ni treći dan, no po kutijici nitko nije dolazio. Tada je shvatio da je ta kutijica za njega. Uzeo je novac i najprije je pronašao mjesto za život, imao je dosta novaca i za ručak, a onda je potražio posao. I tako, njegov se život potpuno

promijenio. Zbog male kutijice. I dalje je bio poprilično siromašan, ali imao je krov nad glavom. Jednog jutra netko mu je pokucao na vrata. Kada ih je otvorio, pred vratima je bila samo kutija. U njoj je ležao psić. Nije znao što će, jedva je prehranjivao sebe, ali odlučio ga je uzeti. Kada bi taj čovjek jeo, pola bi obroka uvijek davao psiću, mada bi nekada ostajao napola gladan. Kada bi mu ponekad ostala koja kuna, dao bi ju nekome prosjaku. Znaš li zašto je bio sretan?

ANĐELA: Ne, mama. Nije mi jasno, ako je gladan i nema dovoljno novaca, kako može biti sretan?

MAJKA: Učinio je svijet boljim, uvijek je bio dobar, uvijek pun ljubavi. Nikada nije očekivao puno i uvijek je dijelio i bio dobar prema drugima.

MAJKA: Mislim da mi Andjela nije baš vjerovala, ali nešto joj se dogodilo jer se od tada potpuno promijenila.

ANĐELA (*leži*): Dragi Bože, moja mama kaže da je čovjek sretan kada učini svijet boljim, kada je skroman i širi ljubav. Ja to ne razumijem, a ti?... Laku noć!

ANĐEO: Andjela, hej, Andjela! Probudi se!

ANĐELA: Tko si ti?

ANĐEO: Rekla si večeras da ne razumiješ nešto, zar ne?

ANĐELA: Da, jesam.

ANĐEO: Evo, ja ti donosim odgovor. Sutra se u školi nemoj hvaliti, nemoj tražiti još bombona ako si već dobila i budi dobra prema svima, a ja će ti opet doći.

MAJKA: Tako je bilo. Andjela je postala skromnija i pobožnija.

ANĐEO: Andjela, probudi se, ja sam tvoj andeo, evo me opet.

ANĐELA: Hej, iznenadio si me. Bila sam dobra i kada sam došla kući, mama mi je kupila čokoladu, a sestra me je pustila da se igram na njezinom mobitelu. Da znaš samo kako sam sretna!

ANĐEO: Vidiš, bila si skromna, dijelila si s drugima, nisi puno očekivala, i to ti se sve vratilo.

ANĐELA: To se vraća? Vraća se kad si dobar?

ANĐEO: Naravno, vraća se kad si skroman, svaki bombon koji nisi tražila ponovno, svaka i najmanja pohvala o sebi koju nisi izrekla vratit će ti se stostruko!

ANĐELA: Stvarno? Jesi li siguran?

ANĐEO: Pa naravno, vidiš da si danas već dobila i čokoladu! Skromnost i ljubav! Znaš li koja je jedna riječ za to?

ANĐELA: Skromnost i ljubav, skromnost i ljubav, hmm, skromnost i ljubav. Ne, ne znam, ne mogu se sjetiti ni jedne jedine riječi.

ANĐEO: Bog! Danas si se ponašala baš onako kako on želi i ni sama ne znaš kako se Bog sada raduje.

ANĐELA: Stvarno? Zbilja? Ja sam usrećila Boga?

ANĐEO: Da, da. Danas si usrećila Boga više nego bilo kada, samo nastavi biti dobra!

MAJKA: I tako, moja se Andjela potpuno promijenila. Postala je pravi andeo. Nikada nije nikome zamjerila, bila je skromna i uvijek je svima pomagala. Molila se na glas svaku večer i redovito išla na misu.

MAJKA: Zdravo, Andjela, kako je danas bilo u školi?

ANĐELA: Mama, mama! Dobila sam dvije petice, iz matematike i iz likovnog. Mama, znaš li što se još dogodilo? Vjeroučiteljica je rekla da sam shvatila što znači biti skroman i rekla je da sam u testu najljepše opisala Boga!

MAJKA: Stvarno? Pa kako si ga opisala?

ANĐELA: Ovako: Bog je sama iskrenost, istina i ljubav. On ti odgovara na sva tvoja pitanja i pomaže ti kada te nešto muči. Bog. On je pravi Bog i pravi čovjek.

MAJKA: Ma bravo, Andjela, hajde sada na spavanje.

MAJKA: Ovo je bila mala priča o velikoj promjeni moje kćeri. Naučila je toliko toga. Znate kako je to biti majka! Moje dijete svaki dan ima tonu pitanja i zamisli. A vi uvijek, baš uvijek, dobro razmislite što ćete djetetu odgovoriti. A ako ne znate pravi odgovor, Bog će vam uvijek pomoći. On će se uvijek pobrinuti i dati vam pravu riječ. Jer on je naš Bog, naša ljubav i naše sve!

Popis likovnih radova

Sara Salajpal (2. r.), *Siromaštvo oko nas*

Voditeljica: Đurđica Pošta

Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Hana Pintarić (1. r.), *Želim biti skromna*

Voditeljica: Sanja Marciuš, Osnovna škola Nedelišće, PŠ Pušćine

Ira Šimun (1. r.), *Blažena Marija Petković*

Voditeljica: Goranka Biškupić, II. osnovna škola Bjelovar

Petra Tomac (1. r.), *Sreća / Veselim se svakom novom danu*

Voditeljica: Ksenija Marincel, Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Hana Furdi (2. r.), *Štalica*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Barbara Novak (2. r.), *Štalica*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Erik Krčmar (2. r.), *Skromnost u štalici*

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec, Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Sara Salajpal (2. r.), *Siromaštvo oko nas*

Voditeljica: Đurđica Pošta, Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Enea Šepc (2. r.), *Za igru ne treba mnogo / Skromnost u igri*

Voditeljica: Ines Turk, Osnovna škola »Braća Radić«, Koprivnica

Eva Šimunić (2. r.), *Pomozimo u nevolji*

Voditeljica: Đurđica Pošta, Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Sara Birg (2. r.), *Prijateljstvo / Ljubav, iskrenost, prijateljstvo nemaju granice*

Voditeljica: Ksenija Marincel, Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Ivan Horvat (4. r.), *Cvijet u gradu / Skromnost*

Voditeljica: Nataša Brekalo, III. osnovna škola Bjelovar

Tea Kovačić (4. r.), *Detalj crkve*

Voditeljica: Sanja Brkić, Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Patricija Višnjić (4. r.), *Crkva / U očekivanju Božića*

Voditeljica: Sanja Brkić, Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Jakov Klinčić (4. r.), *U zajedništvu za skromnim stolom*

Voditeljica: Sanja Brkić, Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Ana Bardić (5. r.), *Skromnost*

Voditeljica: Marija Škrobo, Osnovna škola Mitnica, Vukovar

Iva Želimorski (6. r.), *Skromnost / Obitelj*

Voditelj: Darko Markić, Osnovna škola »Đuro Ester«, Koprivnica

Lorena Plavšić (7. r.), *Skromnost / Apstraktna kompozicija*

Koprivnica

Dora Ljubas (7. r.), *Cvjetna livada*

Zagreb

Nives Adamović (6. r.), *Skromnost je vrlina moje obitelji*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Ivan Kurtović (6. r.), *Skroman objed moje obitelji na blagdan*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Ema Bečeheli (6. r.), *Skroman objed moje obitelji na blagdan*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Popis škola koje su se
odazvale na natječaj

Ivan Horvat (4. r.), Cvijet u gradu / Skromnost

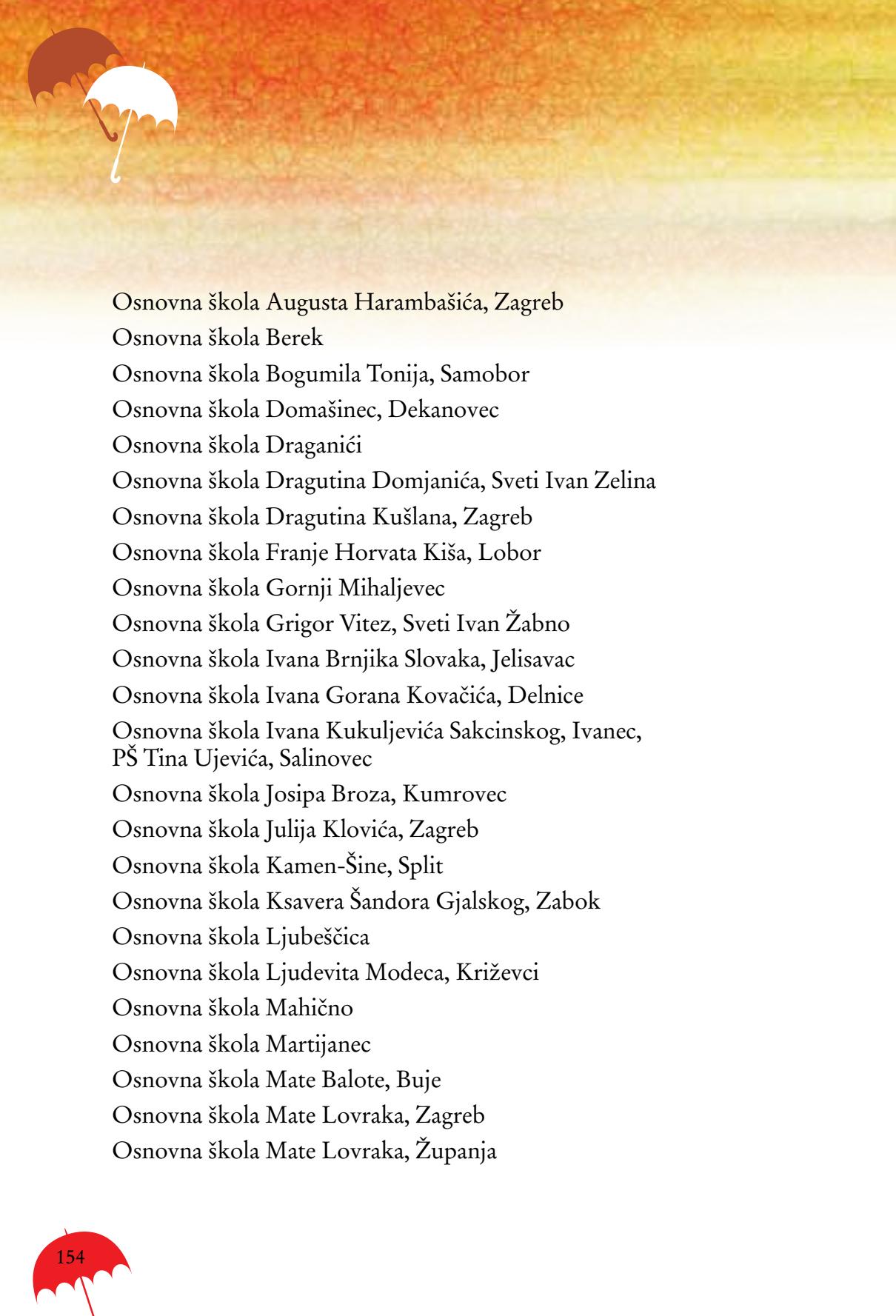
Voditeljica: Nataša Brekalo

III. osnovna škola Bjelovar

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek
Centar za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju, Križevci
I. osnovna škola Vrbovec
II. osnovna škola Bjelovar
II. osnovna škola Vrbovec
III. osnovna škola Bjelovar
VI. osnovna škola Varaždin
Katolička osnovna škola, Požega
Katolička osnovna škola, Šibenik
Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica
Osnovna škola »Braća Radić«, Koprivnica
Osnovna škola »Đuro Ester«, Koprivnica
Osnovna škola »Eugen Kumičić«, Rijeka
Osnovna škola »Ivan Benković«, Dugo Selo
Osnovna škola »Jesenice«, Dugi Rat-Orij
Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka
Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec
Osnovna škola »Petar Zrinski«, Čabar
Osnovna škola »Petar Zrinski«, Šenkovec
Osnovna škola »Turnić«, Rijeka
Osnovna škola »Vladimir Nazor«, Adžamovci
Osnovna škola »Vladimir Nazor«, Križevci
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
Osnovna škola Antuna Bauera, Vukovar

Osnovna škola Augusta Harambašića, Zagreb
Osnovna škola Berek
Osnovna škola Bogumila Tonija, Samobor
Osnovna škola Domašinec, Dekanovec
Osnovna škola Draganići
Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola Franje Horvata Kiša, Lobor
Osnovna škola Gornji Mihaljevec
Osnovna škola Grigor Vitez, Sveti Ivan Žabno
Osnovna škola Ivana Brnjika Slovaka, Jelisavac
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
Osnovna škola Ivana Kukuljevića Sakićinskog, Ivanec,
PŠ Tina Ujevića, Salinovec
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
Osnovna škola Julija Klovića, Zagreb
Osnovna škola Kamen-Šine, Split
Osnovna škola Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok
Osnovna škola Ljubeščica
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mahično
Osnovna škola Martijanec
Osnovna škola Mate Balote, Buje
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Mate Lovraka, Županja

Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin
Osnovna škola Mitnica
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Nedelišće, PŠ Pušćine
Osnovna škola Nikole Andrića, Vukovar
Osnovna škola Novi Marof
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje
Osnovna škola Retkovec
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Stjepana Radića, Čaglin
Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Veliki Bukovec, Mali Bukovec
Osnovna škola Vežica, Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Višnjevac
Osnovna škola Vođinci
Osnovna škola Vojnić
Osnovna škola Voltino, Zagreb
Osnovna škola Vukomerec, Zagreb
Osnovna škola Zvonka Cara, Crikvenica

U pripremi i izvedbi 3. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić« 5. travnja 2014. u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

OŠ Ljudevita Modeca, Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić«

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Ana Andrić, Suzana Balić, Tanja Baran, Marijana Blažun, Dražen Bokan,
Ivana Dokuš Komarica, Romana Erhatić, Andja Garić, Jasmin Ibrahimagić,
Velimir Ivezović, Marija Jendrek st., Marija Jendrek ml., Valentina Jurišić,
Petrica Kačarovski, Ana Kokot, Tanja Kulović Balić, Jelena Kuzijev, Selma Lepčić,
Ivanka Lukša, Mihaela Ljutić, Tanja Majnarić, Lucija Martinčić, Marta Matoić,
Sandra Poje, Senka Ratković (scenografkinja, postav izložbe), Brankica Salopek,
Helena Šipušić, Martina Tumpa, Martina Valec-Rebić (koordinatorica),
Sanja Vujić, Danijela Zagorec (scenaristica)

Pokrovitelji:

Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Alfa, Verbum,
Galerija hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«

Pokrovitelj dodatnih nagrada:

Naklada Ljevak

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina, Hrvatski
pedagoško-književni zbor, Glazbena škola Alberta Štrige Križevci,
Srednja škola »Ivan Seljanec« Križevci, Turistička zajednica Križevci,
Križevačka gradska straža, Grafocentar d.o.o., Zagrebačka banka d.d.

LJEVAK

N a natječaj za 3. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić«, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2013., pristiglo je 246 književnih te 104 likovna rada iz ukupno 72 škole iz cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 206 učenika iz 63 škole te 34 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz) te su pristigle 103 pjesme, 122 prozna rada i 21 igrokaz. Na likovni natječaj javilo se 89 učenika iz 34 škole te 13 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.